

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEVE DOKUNMAK

zorun drvenkar

Türkçesi Murat Özbank

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ON8 roman 23

ALEVE DOKUNMAK

Yazan: Zoran Drvenkar

Yayın yönetmeni: Müren Beykan

Yayın koordinatörü: Mehmet Erkurt

Almanca aslından Türkçeleştiren: Murat Özbank

Redaksiyon: Aslı Tohumcu

Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Touch the flame*

© Carlsen Verlag GmbH, Hamburg, 2001

Türkçe yayın hakları: ON8, 2013

Yayın hakları, Carlsen Yayınevi'nden satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Ekim 2013 (2000 adet)

Grafik tasarım: Huban Korman

Kapak fotoğrafı © Bigstock

Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan

Baskı: Gezeiten Basım

[100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2. Cad. No 202 /A Bağcılar 34200
İstanbul (0212) 325 71 25 Sertifika: 12002]

ISBN 978-605-4603-63-3

ON8, bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti.
kuruluşu olan Güneşli Kitaplığı'nın markasıdır.

Sertifika: 1206-34-12439

Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3

Mecidiyeköy 34387 İstanbul

Telefon: (0212) 212 99 73

Faks: (0212) 217 91 74

www.on8kitap.com

on8@on8kitap.com

[www.twitter.com/on8kitap](https://twitter.com/on8kitap)

[www.facebook.com/on8kitap](https://facebook.com/on8kitap)

ALEVE DOKUNMAK

zoran drvenkar

Türkçesi: Murat Özbek

aşkının bana
çalışma azmi, güç
ve ilham
verdiğine inanmayan
corinna'ya.

romanı
on sayfalık adımlarda
benimle birlikte yaşayan
gregor'a,

mizah yeteneği ve
ayrıntıları gören gözleriyle
romanın son
rötuşlarını yapan
ulrike'ye,

küfürlerini
paylaşan
ve dünya hali böyle
olduğu için
her ağzına geleni söylemek zorunda kalan
andreas'a,

ve günün birinde
aleve dokunmasını
dilediğim
micha'ya
teşekkür ederim.

*I want to tear down these walls
that hold me inside
I want to reach out
and touch the flame*

Beni içerde tutan
Bu duvarları yıkmak istiyorum
Uzanmak ve
Aleve dokunmak istiyorum

1 CUMA

KARINCALAR

Günaydın. Bugün 10 Temmuz 1998, Cuma. Birazdan duyacağınız sinyal sesinde saat 2'yi 31 dakika 50 saniye geçiyor olacak. ... Bip. Birazdan duyacağınız sinyal sesinde saat 2'yi 32 dakika...

Telefonu kapıyorum, saatime bakıyorum ve alt dudağımı ısıırıyorum. Bono duvardan ayıplayan gözlerle bana bakıyor, ben de ona ayıplayan bir bakışla karşılık vermeye çalışıyorum, ama beceremiyorum. Zemin katta annemin ayak seslerini duyuyorum, sonra kolonlar cızırdıyor, hemen ardından da müzik sesi geliyor. Çalan, Eurythmics'in efsanevi şarkısı *Here Comes the Rain*.^{*} Annemin oturma odasında bir an hareketsiz kaldığını ve verandadan dışarı baktığını hayal edebiliyorum. Son-

* Yine Yağmur Geliyor (ç.n.)

ra merdivenleri gözüne kestiriyor ve benimle konuşma vaktinin geldiğine karar veriyor.

Saat 14:34'ü gösteriyor. Kapıya, kelebeğin kalp atışı kadar usulca vuruluyor.

“Lukas?”

Kapı azıcık aralanıyor ve annem başını içeri sokuyor. Açık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış ve gözünde, bana kedi gözlerini çağrıştıran gözlüğü var.

“Hazır mısın?”

Sırt çantam yatağın yanında bekliyor. İki saattir, hatta hiç hazır olmadığım kadar hazır bir halde, yatağında yatıyorum. Hatta fazladan bir kez daha duş bile aldım... ama bir kez daha traş olmadım. İndi diyor ki, insan bir kez başladı mı, bir daha geri dönüşü olmazmış. Dolayısıyla, köpüğü kendi haline bıraktım. *Köpük*. Bu kelimededen nefret ediyorum. Köpük bana yediği mamayı ortalığa saçan ve beşiğinin içine sıçan bebecikleri çağrıştırıyor.

Çaktırmamaya çalışarak, sanki öğle uykusundan daha yeni uyanmışım gibi, “Saat kaç oldu?” diye soruyorum.

“Buçuğu geçti,” diyor annem ve gülümsemeye çalışıyor.

“Ha, öyle mi?”

Avuçlarımla yüzümü ovuşturuyorum.

“Üzgünüm.”

Annemin gülümsemesi yok oluyor. Söylediği şeyi kastettiğini hissediyorum. Hakikaten üzgün.

“Ben de,” diye yalan söylüyorum ve yataktan kalkıyorum.

Yirmi dakika sonra, evimize çıkan merdivenlerin en üst basamağında oturmuş, havada tuttuğum sol ayağımdaki spor ayakkabımın altında, sıralarım hiç bozmadan yürüten bir dizi karıncayı izliyorum. Korku nedir bilmiyorlar ve ölüme ne kadar yakın olduklarını kışlarına bile takmıyorlar. Ayağımı, bacak kaslarıma kramp girene dek havada tutuyorum, sonra bir alttaki basamağa koyup, sokağa bakıyorum.

Görüntürde bir şey yok.

Sırtım evin kapısına dayalı. Annem kapının ardında ve gözetleme deliğinden bakıyor. Tabii öyle bir şey yaptığı yok, ama ben keşke baksaydı diyorum; hiç değilse utancımı paylaşmış olurduk.

Yedi yıl.

Yedi yıl ve herif geç kaldı.

Yedi yıl ve herif geç kaldı ve ben...

Ben üzülmiyorum; ben inatla üzülmiyorum ve kabul ettiğim için de hiç üzülmeyeceğimi umuyorum. Yeteneklerimin arasında öfkemi dışavurmak yok. Bunu bir ara annemle konuşmayı düşünüyorum. Geri döner dönmez. Eğer bu merdiven eşiğinden ayrılmayı becerebilirim. Siktir ya.

Kendime, *Bu saate son bakışım*, diyorum. Sonra saate bakıyorum ve saat üçü otuz sekiz geçiyor. *Tamam, ama,*

artık hakikaten de bu son. İki dakika daha ve sonra... ama yine de bir bakarsın...

Saati gözümün önünde tutuyor ve caddedeki sesleri dinliyorum. Yolunu kaybetmiş bir karınca, spor ayakkabımın önünde durmuş, onu dikkatle inceliyor. Yaklaşan herhangi bir araba yok. Arabalar karıncalar gibi değiller; yanlışlıkla Hochwildpfad'a girmiyorlar. Karınca geri dönüp, arkadaşları her nereye gidiyorsa, onların peşine takılıyor. Artık benim için de vakit doldu. İki dakika bitti.

“Sarah?”

Anahtarım sırt çantamın en dibinde olduğundan, evin yabancısıymışım gibi kapıyı vuruyorum. Zil yıllardır çalışmıyor, postacı bundan dolayı bizden nefret ediyor.

“Hey, Sarah!”

Kapıya vuruyorum. Annem tedirgin ve şaşkın gözlerle açıyor. Onun açısından ben üç çeyrek saattir yokum. Hayatta şaşırmaktan hoşlanmamıştır annem.

“Ne oldu?” diye soruyor ve yalnız olup olmadığını anlamak için omuzumun üzerinden sokağa bakıyor. Yalnızım ve dokunsan ağlayacak durumdayım.

“Ne olacaktı yani?” diyorum ve gözyaşlarımı yutuyorum. Biliyorum, şimdi ağlamaya başlarsam, bir daha hiç susamam.

“Hay Allah, Lukas, ben...”

Susuyor. Ne diyebilir ki? Onu kenara itip mırıldanıyorum, “Walkman’imi unutmuşum.”

Bacaklarım kütük gibi, karnım sanki talaşla dolu. Bu durum pek yakında değişmezse, Pinokyo iç huzu-ruyla emekliye ayrılabilir. Yukarıya çıkıyor, bir avuç do-lusu kaset ve kemerime taktığım Walkman'imle geri dö-nüyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor annem.

“Bi' dondurma alacağım,” diyorum ve kasetleri sırt çantama tikiştiriyorum.

“Lukas, şey...”

“Biraz bekleyecek artık,” diyerek sözünü kesiyorum annemin ve elimden geldiğince umursamaz bir havayla, Hochwildpfad'dan sallana sallana iniyorum.

Dondurma. Ben dondurmadan ve beklemekten ve be-nim için üzülen annelerden nefret ederim. Walkman'imi severim. Müziğimi severim. U2'nun eski şarkılarını din-lemeyi ve onları yeni şarkılarıyla kıyaslamayı severim. U2'da çalmış herkesi tanırım. Daniel Lanois ve Brian Eno kimdir, bilirim. Tüm şarkı sözlerini tersten, düzden ezbere söyleyebilir; gitarda akorlarını çıkarabilirim ve The Edge öz kardeşim gibidir. Ama dondurmadan nef-ret ederim. Özellikle de yemek istemediğim halde bir tane satın aldığımda. Özellikle de istasyonun oradaki Tom Amca'nın Kulübesi'nden satın aldığımda; özellikle de satıcı kadının beni tanıdığı ve beni, “N'aber Lukas,” diye selamladığı o büfeden satın aldığımda nefret ede-rim dondurmadan. Çocukluğumdan beri gazete almak için gittiğim ve satıcı kadının bana şaşkın gözlerle bakıp,

“Sen ne zamandan beri dondurma yiyorsun?” diye sorduğu büfe var ya, işte o.

“Herkes dondurma yiyebilir,” diyorum sinirli bir sesle ve bunu ispat etmek için de buzluktan bir *Solero* alıp, paketi yırtıyor ve kılıktan çıkmış gibi ısıyorum.

“Oh, pek lezzetliymiş,” diyorum ve o anda, nihayet, ilk gözyaşlarım boşanıyor.

Dönüş yolunda ayaklarımı sürüyorum. Artık müzik bile dinlemek gelmiyor içimden. Ağzım yapış yapış ve dondurmanın midemde cumbul cumbul yüzdüğünü hissediyorum. Yine mükemmel bir operasyon oldu bu; böyle devam ederse, korkarım, hayatımın önemli anları incecik bir defterden fazlasını doldurmayacak.

Hochsitzweg'den sola, Hochwildpfad'a sapıyorum ve sapar sapmaz, arabayı görüyorum, uzaktan.

Beyaz, üstü açık, yüz yaşında.

Sokak dar. Babam arabayı herkes gibi yolun kenarına park etmeye zahmet etmemiş. Sokağın ortasında durmuş. Doğal olarak. Ve motor da çalışır durumdaysa hiç şaşırmam.

Motor çalışmıyor, ama babam kıcını yolcu kapısına dayamış, kollarını kavuşturmuş, gözünde güneş gözlükleriyle bekliyor. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve gece mavisi ipek bir gömlek var. Gömleğin eteklerini pantolonuna sokmamış, üstten üç düğmesi açık ve göğüs kolları görünüyor. Ayaklarındaysa espadril var; rahat işte, her haliyle.

Evimize sanki satın almayı düşünürmüş gibi bakıyor. Evi çoktan satın aldı aslında, on yıldır sahibi o; annemle benim bedava oturmamıza izin veriyor.

Yanında duruyorum. Kıpırdamıyor, evi izlemeye devam ediyor, sonra irkiliyor ve başını bana çeviriyor.

“Güneşimi kapıyorsun,” diye selamlıyor beni.

Bir adım yana çekiliyor ve ben de eve bakıp, babamın gördüğü şeyi görmeye çalışıyorum; solda mutfağın penceresi, sağda antrenin penceresi, yukarıda açık bir pencere daha, annemin yatak odasının penceresi. Bisikletim merdivenin trabzanına dayalı, yanında da kırık bir iskemle duruyor. Babamın göremediği şeylerse, ayrıntılar: Alttan dördüncü basamak mesela; bir arkadaşım, on kiloluk halteri ne kadar uzağa atabileceğini gösterdiğinden beri gıcırıyor. Mutfak penceresi artık doğru dürüst kapanmıyor ve bütün ev, kışın soğuk titrettiğinde, inim inim inliyor. Ama ben tüm bunların babamı ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum. O buraya yüzeydeki şeylere bakmak için geldi. Birkaç saniye sonra cep telefonunu çıkarıp, sinirli sinirli tuşlara basıyor.

“Evet, Sarah, benim,” diyor. “Evet, evet, dur bir nefes al... ne? Dinle, daha ne kadar... ne? Hayır, dışarıda daha ne kadar bekleyeceğim. Ne?.. Almanca anlamıyor musun sen? Kahretsin, ufaklığı dışarı yollamanı daha ne kadar bekleyeceğim diyorum.”

Mutfak penceresinin perdesi kımıldıyor. Annemin kızıl saçları, kedi gözleri görüntüyor. Telefonu kulağına dayamış.

“Ne?” diyor babam, öne doğru eğilerek. Ne?

Telefonu kapıyor, cebine sokuyor ve bana bakıyor.

“Komik filan mı olduğunu zannediyorsun sen?” diye soruyor bana.

Ben omuzlarımı silkiyorum, zira bu bir bakış açısı meselesi. Sol ayağımdaki spor ayakkabım bağımsızlığını ilan ediyor ve bunu yapması için biri ona para ödemiş gibi, kaldırım taşlarından birini kaşımaya başlıyor. Büyük bir dikkatle ayakkabımın çalışmasını izliyorum, çünkü babamın yüzüne hakmak zor geliyor. Aynalı camların ardındaki gözlerini seçmek imkânsız.

“Daha küçük olduğunu sanıyordum,” diyor babam, “on yaşlarında filan.”

Çenem titremeye başlıyor, içimden bir ses bugünün iyi bitmeyeceğini söylüyor. Ağlasam mı, gülsem mi bilemiyorum.

“Ben on yaşında değilim.”

“Fark ettim.”

“Ve sen de geciktin.”

Babam güneş gözlüklerini kaldırıyor, ona bakıyorum. Gözlerinin çevresinde kocaman halkalar var, gözbebekleriyle benimkiler gibi kahverengi.

“Çok özür dilerim,” diyor babam; kelimeleri yaya yaya ve her bir hecede başını sallıyor. “Ama radara yakalandığında durup ne diyecekler bakalım diye beklemen gerekiyor, tamam mı? Bana beş teklife patladı, anlıyor musun, beş teklife! Ben böyle işin... Çantan yok mu senin? Yani herhalde çantasız...”

Onu arabanın yanında bırakıp, hâlâ merdivenin en üst basamağında duran sırt çantamı almaya gidiyorum. Karıncalar bir an gözlerini bana dikeyor ve sonra da göz kırparak veda ediyorlar.

Korkma, diyorlar bana göz kırparak. *Cesur ol*.

Onlar için söylemesi kolay tabii, kalabalıklar; bense tek başımayım.

TEMPO

Babam kolunu cama dayamış, güneş gözlüğü burnunda, benim duyamadığım bir müziğe başıyla tempo tutuyor. Radyonun olması gereken yerde kara bir delik var ve içinden iki kablo çıkıyor.

Babama kafasının içinde ne tür bir müzik çaldığını sormak istiyorum. Ve başını kendinden bu derece hoşnut bir şekilde öne arkaya sallamasına yol açan şeyin tam olarak ne olduğunu. Ama sormuyorum, çünkü şimşek gibi bir hızla Berlin'i boydan boya geçiyoruz ve ani bir frenle ne olduğumu şaşırmak istemiyorum. Babam ilk defasında frenlere asıldığında, neredeyse küçükdili mi yutacaktım. Aynı şeyin bir daha başıma gelmesine izin verecek değilim.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum. Babamın da bildiğinden emin değilim. Aniden durup, motoru stop etti-

ğinde de, bir planı varmış gibi durmuyor. Arkamızdaki bir araba korna çalıp yanımızdan geçiyor, babam bana dönüyor.

“Tamam,” diyor. “Plan şu: Bir kız arkadaşına gideceğiz. Friedrichshain’de oturuyor. Bu gece onda kalırız, yarın ne yapacağımıza da, yarın sabah bakarız. Anlaşıldı mı? Benim evimde tamirat var. Baştan aşağıya. Ben dahi, elimde bazukayla bile giremiyorum içeri.”

Babam sırtıyor. Ağzının kenarlarını aşağı doğru gererek ve ağzını açmadan sırtıyor. Bana kovboy filmle-
rindeki adamları çağrıştıran bir sırtıma bu. Hani yüzü güneşte kavrulmuş, gözünün altında yara izi olan Desperadolar vardır ya, gülerken dudaklarındaki incecik sigarillo yukarı döner, işte onlardan.

Babamın suratını kavuran tek şeyse solaryumda geçirdiği saatler. Sertliği hakkındaysa bir şey söylemek istemiyorum. Benim için bir yabancı o. Onunla ilgili hatıralarım solmuş fotoğraflar, ay yüzeyinden gelen uydu görüntüleri gibi.

“O zaman burda ne işimiz var?” diye soruyorum.

Hâlâ şehrin güney kısmındayız. Friedrichshain daha doğuda kaldı. Arabanın önünde bir sokak tabelası görmüştüm; Laubacher’in ortasında, mendil genişliğinde daracak bir yolu tıkamış durumdayız.

“Eczaneye uğrayacağım,” diyor Babam.

“Arabayı park etsen nasıl olur?”

“Park ettim ya.”

Başını çeviriyor ve sokağın bir aşağısına, bir yukarı-

sına bakıyor. Bir araba yavaş yavaş yanımızdan geçmeye çalışıyor, sürücü babama açık penceresinden bir şeyler bağıyor ve hızla uzaklaşıyor. Sonra sokak bir anda boşalıyor ve sessizliğe bürünüyor.

“Külüstürüme iyi bak,” diyor babam ve kontak anahatarını çıkarıyor. İndikten sonra kapıyı özenle kapayıp, bana bakıyor. Ona zekice bakıyor olmalıyım.

“Ne bakıyorsun öyle aptal aptal?” diye soruyor bana.

“Başka bir eczanede de durabilirdik,” diyorum.

“Amma da zekiymişsin Lukas! Bak ben bunu akıl edememiştim.”

“Yani...”

“Yani hiç. Bir sipariş vermiştim, onu alacağım. Sak-sıyı çalıştır.”

Saatine bakıyor; acelesi var sanki, sonra yine bana bakıyor. Gözlüğünün aynalı camlarından iki aksım yansıyor. Gözlüklerini çıkarsa, tam babamın gözbebeklerini görebileceğim yerde duruyorum. Ama çıkarmıyor.

“Ne siparişi verdin,” diye soracak cesareti buluyorum ve bu cüretime kendim de hayret ediyorum.

“Birkaç ilaç,” diyor.

“Ne ilacı?” diyorum. “Hasta mısınız?”

“Kanser,” diyor babam ve sokağı geçip, karşı sıradaki eczaneye girmeden önce, bana bir kez daha göz kır-pıyor.

Torpedo gözünde açılmış bir kutu ciklet, bir şehir hari-

tası, benzin istasyonlarının ve süpermarketlerin indirim kuponları, üç tane kullanılmış mum ve kâğıda sarılmış bir diş fırçası var.

Kanser.

Torpedo gözünü kapıyorum, arka koltuğa bakıyorum. 3 Mart tarihli, buruşuk bir *Tagesspiegel* gazetesi, bir örtü ve boş bir soda şişesi duruyor.

Kanser.

Sırt çantam bacaklarımın arasında, sorularımsa kafamda. Onları bir düzene sokuyor, sonra yine karıştırıyorum. Burada oturan gerçekten ben miyim diye bakmak için, dikiz aynasını kendime çeviriyorum.

Evet, benim.

Kanser.

Walkman'imi yokluyor ve kulaklıkları kulağıma yerleştirmeye çalışıyorum. Müzik çalmaya başlamış bile. *Bullet the Blue Sky*. Olmuyor. Ellerim titriyor. Bırakıyorum, kulaklıklar yere düşüyor. Yukarı bakıyorum. Sokağın öte yanına bakıyorum.

Kanser.

Babam eczaneden çıkmış, kısa bir süre onun gölgesinde duruyor. Sağa bakıyor, sola bakıyor; sanki öyle daha iyi görecekmiş gibi, ellerini gözlerinin üzerine koyuyor.

Güneş gözlüğüne rağmen.

Gölgeye rağmen.

Bana bakıyor.

Ve ben ona göz kırpacak gücü bulamıyorum.

Kanser.

Babam arabayı çalıştırıyor ve, “Bir an için,” diyor, “sıçtığımın arabasını nereye park ettiğimi unuttum.”

Vitesi takıyor.

“Aç mısın?” diye soruyor.

“Eh işte.”

“Bir dondurmaya ne dersin?”

“Dondurmadan nefret ederim ben.”

“Ee, ne olmuş? Bu dondurma yiyemeyeceğin anlamına mı geliyor yani?”

Gülüyor. Tam bir Desperado. Ben de gülmeye çalışıyorum. Eczaneden aldığı plastik torba, koltukta ikimizin arasında duruyor, gülemiyorum.

“Ne zamandan beri?” diye soruyorum.

Babam ifadesiz bir suratla caddeye bakıyor, öyle ki beni duymadığını düşünüyorum. Nihayet gırtlığını temizliyor, dikiz aynasını düzeltiyor ve, “Dikiz aynamla oynanmasından hiç hoşlanmam,” diyor.

Susuyor, bir kez daha gırtlığını temizliyor ve sonra: “Dokuz aydır filan, tamam mı?”

“Sarah biliyor mu?”

“Hey. Biz artık evli değiliz,” diyor babam. “Onu hiç ilgilendirmez.”

Sanki bu mantıklı bir şeymiş gibi kafamı sallıyorum. Aynı anda kendimi de önemli hissediyorum, zira belli ki, beni ilgilendiriyor. Beni. Oğlunu.

“Nerede?” diyorum.

“Asıl, nerede yok ki, diye sormak lazım,” diye yanıt veriyor.

“Üzıldüm.”

“Dondurmayı unut, bir sosisliye ne dersin? Bir sosisli iyi gider, öyle değil mi?”

“Bir sosisli çok iyi gider,” diyorum, sosisliyle hiçbir alışverişi olmayan, sosisliyi hiç umursamayan, hayatında sosisli diye bir kavram olmayan ben; ama insan uzun yıllardır görmediği babasının kanser olduğunu öğrenince, tüm bunlar hızla değişiveriyor.

“O zaman istikamet sosisli,” diyor babam ve başını kişisel müziğinin temposuyla sallamaya başlıyor yeniden. Kolu camdan sarkıyor, yüzündeysa aşağı kıvrık bir gülümseme var.

SAYGI

Babamı hep, ikinci şeride park ederek yolu tıkayan, çevresinde ne olup-bittiğini takmayan biri olarak anımsayacağım. Hep yolda duran, canı nereye çekerse kendine orada yer bulan ve başkalarının ne düşündüğüne metelik vermeyen biri olarak...

Schönenberg'deki Goldz Caddesi güneşte serap gibi parıldayıp titreyiyor. İnsanlar kafelerin ve antika dükkanlarının önünde oturmuş, arabalar da camlarını indirmiş, salyongoz hızıyla yan yana ilerliyor. Arkamızda birikmiş arabalar var ve sürücüler kornaya basmaktan çoktan vazgeçmişler. Onlar çilelerini sabırla doldururken, bisikletliler de onlara nispet yapıyor.

"Koltuklara bir şey dökme sakın," diyor babam ve dudaklarının kenarına bulaşmış hardalı yalıyor.

"Dikkat ederim," diyorum.

“Sakın ortalığı batırma. Sonra lekeler çıkmıyor. Bunlar gerçek deri, anlıyor musun?”

“Dikkat ederim, dedim ya.”

“Sosisli söz konusu olduğunda hiç belli olmaz. Sosisli sinsidir. Tanıdığım bir sürü insandan daha sinsidir. İnsan bir ucundan ısırır, sonra bir bakmışsın...”

“Siktir!”

“Sana dedim mi, demedim mi? Aman, Lukas, hayır, dur...”

Sos lekesini hızla silmeye çalışıyorum. Lekeyi hızlıca yok ediyorum etmesine ama, bu arada, sosis elimdeki sandviç ekmeginden kayıyor ve bacaklarımın arasından koltuğa konuyor; garnitür olarak da, turşu, karamelize soğan, mayonez ve ketçap. Bu hadise babamın arabasında yaşanmamış olsa komik gelir ve, “Şu işe bak, durup dururken ikinci bir aletim oldu,” derdim. Ama işte...

“Sakın kıpırdama, yoksa yersin bir tane,”

Babam bacaklarımın arasını avuçlarken, ben kollarımı havaya kaldırıyorum. Sosislimin geri kalanı caddeneye atılıyor, peçeteler hışırıyor, babam mırıl mırıl küfrederek arabadan iniyor ve kapımı açıyor.

“Çık dışarı, hadi, çabuk!”

Arabadan iniyorum, babam eğiliyor, bir elinde spreycutusu, diğer elinde bez, deriye köpük sıkıp, silmeye başlıyor.

“Özür dilerim,” diyorum.

“Git kendine bir sosisli daha al,” diyor babam ve göz kırparak beni yolcu ediyor.

“Ne?”

“Hadi, marş marş.”

Bana omuzlarının üzerinden bakıyor, güneş gözlükleri yok olmuş ve gözleri dostça bakıyor. Artık hiçbir şey anlamıyorum.

“Asma suratını öyle,” diyor. “Tamam işte, çıkacak, merak etme.”

“Gerçekten mi?”

“Sağır mısın sen? Göründüğü kadar kötü değil. Takma kafana. Bu yüzden kimsenin öldüğü görülmemiş.”

Bunu söyler söylemez ne dediğini fark ediyor, yüzü gölgeleniyor ve arabanın içinde kayboluyor.

Kaldırıma çıkıp, aslında artık iştahımın kalmadığı bir sosisli daha alıyorum. Otomatik pilota bağlamış durumdayım. Bekliyorum, uzatılan sosisliyi alıyorum, ne-redeyse hırsıyla ısıyor ve düşünüyorum:

Hayır, bu yüzden kimsenin öldüğü görülmemiş, doğru mu?

Doğru.

Sekiz dakika sonra:

“Seni korkuttum, değil mi? Ama arabana saygı göstereceksin. Araba, kadınlardan hemen sonra gelir. Önce kadınlar, sonra arabalar. Bunu aklından çıkarma.”

Oturduğum yerin üstüne, arka koltuktaki örtü serili. Bebekler bile, benim şu anki halimden daha güvende değildir herhalde. Ve tabii ki, elimdeki sosisliden tek bir kırıntı bile dökülmüyor.

“Tipik,” diyor babam.

Yemekten sonra bir benzin istasyonuna giriyoruz. Ben de arabadan iniyorum ve babamla birlikte arabanın yanında duruyorum, bu şekilde bir aile fotoğrafı çekebiliriz; annem eksik olarak tabii. Babam tam 55.55’i hedefliyor.

“Parmak uçların hassas olacak. Öyle bugünden yarına öğrenebileceğin bir şey değil bu ama! Burada...”

Parmağını alnının ortasına değdiriyor.

“... üçüncü bir gözünün olması lazım.”

Sanki orada gerçekten de üçüncü bir göz varmış gibi, bana alnını uzatıyor.

“Anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“Tamam o zaman. Son haneye konsantre olacaksın. Bütün mesele son hanede, orayı gözden kaçırdın mı işin biter, o zaman koyver gitsin...”

Şak diye bir ses çıkıyor, babam benzin tabancasını çıkarıp, yerine takıyor.

Kasaya giderken, bir yandan ellerini kâğıt havluya siliyor, bir yandan da, “Basit sanırsın,” diyor, “ama çok alıştırmak lazım.”

Bir kutu pastil ve kurdeleyle bağlanmış bir kutu hediyelik çikolata alıyor. Arabada koltukaltılarını kokluyor, avuçlarını ağzının üzerine kapayıp, içine üflüyor.

“Ne bakıyorsun?” diye soruyor bana.

“Yok bir şey.”

“Senin şansın işte.”

Bacağımı okşuyor, vitesi takıyor ve benzin istasyonundan ayrılıyor.

Babamı kahaaha atarken gördüğümü hiç anımsamıyorum. Onunla ilgili anımsadığım çok az şey var aslında. Daha doğrusu, babam hakkında bildiğim çok az şey var. Babamın kimle birlikte yaşadığını bilmiyorum. Ne tür arkadaşları olduğunu bilmiyorum. Hangi yemeklerden hoşlandığını, sinirini neyin bozduğunu bilmiyorum. Bir şeyi iyi biliyorum ama: Babamın kanseri var. Babam hasta. Ve keşke kendine saklasaydı, bilmesem de olurdu dediğim tek bir bilgi varsa, o da bu!

KAZANOVA

Araba Simplon Caddesi'nde, ikinci sıraya park edilmiş durumda; üstü açık, alarmı kurulmuş. Sileceğin altında bir not: "LÜTFEN KERNER'İN ZİLİNİ ÇALIN. TEŞEKKÜRLER"

Babamın elyazısı kargacık burgacık. Eğer önüne park ettiği arabalardan birinin sahibi olsam, arabasını çekti-rir, bıraktığı notu da paramparça ederdim.

"İnşallah yağmur yağmaz," diyor babam ve sol ön lastiğe bir tekme atıyor. Sonra hoşnut bir şekilde başını sallıyor ve kafasını kaldırıp binaya bakıyor.

14 numara.

Sol elinde eczaneden aldığı naylon torba sallanıyor, çikolata kutusununsa koltuğunun altına sıkıştırmış.

"Bir dakika tutsana," deyip, naylon torbayı ve çikolataları bana uzatıyor.

“Burada kim oturuyor?” diye soruyorum.

“Bak, yeni bir kural koyalım,” diyor babam ve ceke-
tinin ceplerinde hararetle bir şeyler aranırken, beni ötü-
müzdeki hafta boyunca neyin beklediği konusunda ay-
dınlatıyor.

“Her gün bir kişisel soru hakkın var, tamam mı? Da-
ha fazla değil, anlaştık mı? Kafam yeterince meşgul za-
ten, bir de sen sorularınla beynimi oyma. Haksa, hak.
Tek bir soru, hepsi o kadar, tamam mı?”

Aradığı şeyi buluyor. Cebinden küçük bir sprej ku-
tusu çıkarıyor. Ağzına iki fıs ve sonra sprej kutusu ye-
niden ceketinin iç cebini boyluyor.

Yan gözle onu izlediğimi fark etmiş olmalı.

“Ne var?” diye soruyor.

“Ne biçim bir şey o?”

“Ağız spreji, sen de ister misin?”

Spreji bana doğru tutuyor, ben suratımı kaçırıyo-
rum; olmaz öyle şey.

“Ne oldu? Yapma ama. Kadınlar ağız kötü kokan
erkeklerle tahammül edemezler. Sen ister miydin atın
götünü öpmeyi?”

Başımı sallıyorum.

“Gördün mü işte?”

“Benim öyle şeylere ihtiyacım yok.” Duyan da beni
doğuştan deneyimli bir Kazanova sanır.

“Dur bir koklayayım.”

Babam burnumun dibine kadar sokuluyor. Gören,
beni öpmek istediğini sanabilir.

“Daha yaklaş,” diyor ve omuzlarımdan tutup çekiyor.

“Şimdi bana o mis kokulu nefesinle bir hoh yap bakayım,” diye fısıldıyor ve burnunu neredeyse suratıma dayıyor.

“Hoh!” yapıyorum.

“Pöf!” Babam beni bırakıyor ve sanki onu öpmüşüm gibi ağzını siliyor.

“Tam at götü.”

“Saçmalama,” diyorum.

“Kendin kokla,” diyor.

Elimi ağzımın önüne koyuyorum.

“Normal kokuyor,” diyorum.

“Bir kadın öpsün de gör.”

Yakasını düzeltiyor, elini kısa saçlarında gezdiriyor.

“Hazır mısın, yoksa hazır mısın?” diye soruyor.

İçimden, *neye hazır mıyım*, demek geçiyor ama babam ona cevap vermemi beklemeden, hızla 14 numaraya dalıyor ve apartmanın kapısı, babam tutmaya zahmet etmediğinden, suratıma kapanıyor.

Binanın içi loş, kedi çışı ve kömür kokuyor; oysa yazdayız ve pencereler de açık. Adımlarımız sıkış tıkış basamaklarda yankılanıyor. Apartmanın zaman ayarlı ışığı her an patlamaya hazır bir bomba gibi tık tık ötüyor. Üstlerine çıkartmalar yapıştırılmış, not kâğıtları ilıştırılmış, üstü boyanmış graffitiler, saatler ve soru işaretleri yazılı birtakım kapıların önünden geçiyoruz.

“Uslu ol, anladın mı?” diyor babam.

“Tamam.”

“Ve aptalca sorular da sorma.”

“Tamam, tamam.”

“Eğer beni utandırırsan kafanı kırarım, anlaşıktı mı?”

“Tamam, tamam, anladık.”

Beşinci katta nefes nefese duruyor ve bir basamak aşağıda beklemekte olan bana bakıyor. Bir eliyle belinin arkasını desteklemiş, diğer eliyle de duvara dayanmış. Ben de kışkırtıcı bir şekilde, derin derin burnumdan soluyorum.

“Komik misin sen?” diye soruyor nefes nefese.

“Hık demiş, babamın burnundan...”

Bir kapı açılıyor.

Bir kadın sesi, “Acil doktorunu aramamı ister misin?” diye soruyor ve gülüyor.

En üst basamağa çıkıp, apartmanın loş ışığında kadına bakıyorum. Sadece suratını görüyorum; kulaklarının arkasına sıkıştırılmış saçlarının altında oluşturduğu ters V şeklini, iri gözlerini, küçük ağzını...

Babam kadını, “Merhaba tatlım!” diye selamlıyor ve kalp atışlarını düzene sokmaya çalışırcasına göğsüne vuruyor. “Hayır, acil doktorunu aramana gerek yok.”

Kadın da, “Merhaba şeker!” diyor ve babamı yanından öpüyor. Babam kadının yanından geçip eve giriyor ve kadınla beni apartman holünde yalnız bırakıyor.

“Ya sen? Sen dışarıda mı kalacaksın? Neyin var senin, bir şey mi oldu?”

Kadın soran gözlerle bana bakıyor. Dilimin ucuna, söylenebilecek en az yirmi şey geliyor, ama doğru olan tek şeyi kendime saklıyorum. *Selam, ben şu anda aşık oldum.*

Kadının adı Inez. Beni içeri buyur ediyor ve mutfığa gidip, buzdolabının içini dikkatle incelemeye başlıyor. Babam da ortalıkta görünmüyor. Bense antrede durmuş, kendime, şimdi ne yapsam acaba, diye soruyorum.

Evi dolaş, geri zekâlı, diyor kafamın içinde, hafifçe sinirli bir ses ve bu sesi dinleyerek, odalardan birine giriyorum.

Yere yastıklar serpiştirilmiş. Bir kanep ve iki de koltuk var, kanepenin üzerine saykodelik desenli bir örtü serilmiş. Bir duvarda melek resimleri asılı. Başka bir duvardaki rafın üstündeyse kitaplar duruyor; yan yana dizilmemiş, üst üste istiflenmişler. CD'lere bakıyorum. Hepsi klasik müzik. Jeanloup Sieff'in fotoğraflarından müteşekkil bir takvimin önünde duruyorum. Haziran sayfasında, sahilde, kayaların üzerinde oturan çıplak bir kadın var. Kadının saçları açık, gözleri kapalı ve fotoğraf Andersen'e saygı başlığını taşıyor.

Nihayet ortalık biraz hareketleniyor. Sifon uğulduyor ve babam tuvaletten çıkıyor. Babamla Inez'in mutfakta konuştuklarını işitiyorum ama ne dediklerini anlamıyorum. Hep birlikte balkona çıkıp oturuyoruz.

“Burası güvenli mi?” diye soruyorum.

Balkon küçük ve dar; aşağıya, binanın dış cephesine baktığımda, duvarın hayli ileri bir çözülme safhasında olduğunu görüyorum.

“Aslında burada oturmak yasak,” diyor Inez, “Ama dünyanın kirasını ödüyorum, bir de balkonumu elimden almalarına izin verecek değilim ya!” Konuşurken, bir yandan da saksıda yetiştirdiği fesleğenin yapraklarını ayıklıyor.

Babam bacaklarını açılır kapanır masanın altına uzatmış, dolayısıyla ben bacaklarımı koyacak yer bulamıyorum.

Önümüzde bardaklar, büyük bir şişe soda ve koca bir kâse dolusu kırmızı üzüm duruyor; çevremizdeyse reyhan, nane, dereotu, frenk soğanı saksılarından ibaret bir bahçe var. Havaya, insana hoş bir serinlik hissi veren, baharatlı, nemli bir koku sinmiş. Inez bacak bacak üstüne atıyor. Ben karşıdaki eve bakıyorum. Bulduğumuz yerden evin içi rahatlıkla görülebiliyor, ama odaların arasında çırılçıplak gezinen kimse yok maalesef. Ev boş gibi.

Inez’e bakıyorum.

Bir sohbet başlatmak için, “Nerede tanıştınız siz?” diye soruyorum. Bu sırada babam bir yandan masadaki üzümleri tıkmıyor, bir yandan da, geleceği onlardan okuması mümkünmüş gibi, gökyüzünden geçen bulutları seyrediyor. Inez’sen hem sodasını yudumluyor hem de ara ara, saksılardaki bitkilerin yapraklarını ayıklıyor.

“Bir barda.”

“Ne?” diyorum, bir an için başka bir frekansa kaymışım.

“Bir barda tanıştık,” diye tekrarlıyor Inez.

“Beni o tavladı,” diyor babam ve bana göz kırpmıyor.

“O senin hüsnü kuruntun,” diyor Inez ve o da babama göz kırpmıyor.

“Gerçekten, nasıl tanıştınız siz?” diye soruyorum ben, hiç kimseye göz kırpmadan.

Babamın yüzüne, ne önemi var canım, diyen bir ifade yerleşiyor. Ve bu ifadeyi biraz daha vurgulamak amacıyla, “Gidip biraz uzanacağım,” diye mırıldanarak, bal-konu terk ediyor.

Ben onun arkasından bakıyor ve *duymazdan gelinmiş bir soru daha, çok teşekkürler*, diyorum içimden.

Inez üst üste attığı bacaklarının yönünü değiştiriyor; ben ağzıma bir üzüm atıp, gözlerimi karşıdaki binanın ön cephesine sabitliyorum.

“Demek Ritchie’nin oğlusun sen.”

Sıcak sözcükler. Sanki fırından yeni çıkmışlar. Inez’e bakıyorum. Yirmili yaşlarının ortasında olmalı, gözlerinin çevresinde incecik kırışıklıklar var. Ama yanılıyor da olabilirim, yaş tahmini konusunda pek iyi değilimdir çünkü. Parmaklarında yüzük yok. Geriye bir tek, babamın böyle güzel bir kadını ağına düşürmeyi nasıl becerdiği sorusu kalıyor.

“Tek oğlu ben değilimdir herhalde.”

“Öyle şeyler söyleme.”

“Özür dilerim.”

Inez omuzunun üzerinden geriye doğru, evin içine bakıyor, babam içerideki odalardan birine çekilmiş. Tekrar bana dönüyor ve sanki sır verecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. Benim moruk yakında olsa bile Inez’in söylediklerini duyamaz. Ben bile duymakta güçlük çekiyorum.

“Baban sana sorunlarından bahsetti mi?” diye fısıldıyor Inez. Çoğul kullanıyor, ben başımı sallıyorum, o devam ediyor: “Seninle açık konuşacağım. Bu gece burada kalabilirsiniz, ama kalmasanız daha çok hoşuma giderdi. Benim için çok riskli ama bir gece idare edebilirim. Babanı ortada bırakamazdım, bunu ona yapamam. Ve sen de bana, onu yalnız bırakmayacağına söz ver. Bir dakika bile.”

Inez soru sormamış olmasına rağmen sözlerini kaşlarını kaldırarak nokt alıyor.

Onu hemen şimdi öpebilmek için ne verirdin? diye fısıldıyor kafamın içindeki ses.

Bu düşüncenin beni ne kadar heyecanlandırıldığını anında fark ediyorum. Teşekkür ederim. Hemen başka bir şey düşünmeliyim. Masum bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum.

“Aklından ne geçiyor bakayım?” diye soruyor Inez ve tekrar arkasına yaslanıyor.

Yüzüm kızarıyor, ağzıma bir üzüm atmaya çalışıyorum, ama üzüm sol gözüme isabet ediyor. Inez gülüyor, üzüm yere düşüp yuvarlanıyor, gözümü ovuşturup ben

de gülmeye çalışıyorum, sonra zm almak için yere eğiliyorum.

“Tamam, buldum.”

Inez’in de başı masanın altında; saçları kulaklarının arasından kurtulmuş, gözlerinin üzerine dökülmüş. Bir-birimize saçtan bir perdenin arkasından bakıyoruz. Inez zm işaret ve başparmakları arasında tutuyor. Bakış-larında bir şey görüyorum, zlem dolu, beni ona çeken bir şey... Suratlarımız birbirine çok yakın. O kadar yakın ki... O kadar yakın ki, onu ptyorum. Dikkatle. Dudak-ları aralanıyor. Yumuşacıklar. Sonra daha talepkr, sonra yine yumuşacık. Saçları araya giriyor, ama sorun değil. Inez dudaklarımı yalıyor, dillerimiz birbirine değiyor ve nefesimiz kesilmiş bir şekilde birbirimizden ayrılıyor. Ben konuşamıyorum. Nefes bile alamıyorum. Inez, “Se-nin yaşında birini bu kadar çekici bulacağımı söylese-ler, hayatta inanmazdım. Harika pşyorsun,” diyor. Bense sadece, “Inez,” diyorum. Ve Inez şunları söylüyor:

“Adın neydi senin, bir daha söylesene?”

“Lukas.”

“Lukas?”

“Evet.”

“Alo, Lukas! Dünya’dan Lukas’a. Bizi duyabiliyor musun Lukas?”

Eli yüzümün önünde sağa sola sallanıyor. Ben göz-lerimi kırpıştırıyorum, Inez gülümsüyor; sa perdesi, birkaç saniye önce nasılsa, aynı şekilde duruyor, hiçbir şey olmadı. Sanki ben onu öpmeye cesaret edebilirmi-

şim de... Hah hah hah. Değişmiş tek şey kilotumun yeri. İnanılmaz bir ereksiyon, kendisine yaşam alanı açmaya çalışıyor. Ayağa kalktığımda ne olacak bilmiyorum. Muhtemelen bütün o kan beynime doluşacak ve işaret dubası gibi yanmaya başlayacağım.

“Üçte,” diyor Inez, hiçbir anlam ifade etmese de.

“Ben...”

“Bir,” diyor ve bana göz kırpmıyor.

“İki,” diyorum.

“Üç,” diyor Inez.

Aynı anda ayağa kalkıp gülüşüyoruz. Kafamdan geçenler bir noktada dışarı yansımış olacak ki, gülüşükten sonra bir süre ikimiz de ne diyeceğimizi bilemerek balkonda oturuyor ve karşıdaki evi izliyoruz.

AŞİRET

“Ne tür sorunları var?” diyorum, sessizlik iyice sıkıntı verici bir hal almaya başladığında. Sessizlikle aram hiç hoş değildir. Bende hep müzik çalar; hatta uykuya dalarlarken bile, arka planda müzik olur. Bana soracak olursanız, bir insana sessizlikle işkence yapmak mümkündür; en büyük ceza, sessizliktir.

“Baban sana problemlerinden hiç bahsetmedi mi?”

“İnez,” diyorum ve öne doğru eğiliyorum. Dirseklerim masaya dayalı, ellerimi dua eder gibi birbirine kavuşturmuş durumdayım. “Babamı yedi yıldır görmüyorum ve tüm bu zaman boyunca ondan tek bir haber de almadım. Bugün, nihayet yeniden görüştüğümüzde, elimi bile sıkmadı. Hatta kaç yaşında olduğumu dahi unutmuştu. Bunların üstüne, bir de kanser olduğunu öğrendim. Onun hayatı hakkında en ufak bir bilgim yok.”

Inez'in nutku tutuluyor. Gözlerinde, annemden tanıdığım o merhamet ifadesi var. Kaba bir hesapla, böyle bir ifadenin var olmasından, tek başıma benim sorumlu olduğumu düşünmek mümkün.

“Üzgünüm,” diyor Inez.

“Tamam, dert değil.”

“Baban... şey...”

Lafın sonunu nasıl getireceğini bilemiyor ve gözlerini kırpıştırarak duraksıyor. *Hadi, çıkar baklayı ağzından, derdi ne bilmek istiyorum*, diye rica etmek istiyorum; kanserden daha kötü ne olabilir ki? Ama tam o anda Inez masadan kalkıyor ve oturma odasına gidiyor.

Hani kötü filmler vardır ya, olaya hiç değilse birazcık gerilim katabilmek için çözüm habire ertelenir, işte tam onlar gibi. Bir tek aradaki reklamlar eksik. Daha fazla dayanamayıp, kendimi kapıyorum.

Inez beni çok bekletmiyor. Balkona geri döndüğünde elinde bir albüm var. Albümü açıyor ve içinden bir fotoğraf çıkarıyor.

“Bak.”

Fotoğrafın arkasına yıl yazılmış; yazan her kimse, tükenmez kalemi çok bastırması olmalı ki, insan parmaklarıyla fotoğraf kağıdının üzerinden geçtiğinde, rakamlara dokunduğunu hissedebiliyor. 1987.

Inez, fotoğrafta, benim yaşlarımdaki bir kız çocuğunu gösteriyor. “Bak, bu benim, yanımdaki kadın da annem. Adamı tanımışsmdır herhalde, baban on yılda pek değişmedi. Ve bu da...”

Fotoğrafın kenarında duran, hasır şapkalı, annemi andıran zayıf kadını gösteriyor, "... senin annen."

Yüzümü fotoğrafa yaklaşıtıyorum, evet, gerçekten de o. Annem. Inez'in genç kızlık hali, resmin sol kenarında. Babam gerçekten de hiç değişmemiş. Annemiyse, Inez söylemese, hayatta tanımazdım.

"Senin baban, benim amcam," diyor Inez.

Ona, sanki on emri elime tutuşturmuş gibi bakıyorum. Inez, benim kuzenim. Onun bilmesi mümkün değil tabii, ama akrabalarım ve onların birbirleriyle ilişkileri hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Annem Berlin'e taşındıktan sonra, her iki aileyle de ilişkisini kesti. Annemin neden kayıplara karışmak istediğini hiç kimse bilmiyor.

"Ama," diyorum, gerçekten de şaşırmış bir sesle, "siz babamla bir barda tanışmamış mıydınız?"

Inez fotoğrafı tekrar eline alıyor.

"Şakaydı o," diyor ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Benimle dalga geçtiğini düşündüm ve ben de seninle dalga geçeyim dedim. Bilmediğini nereden bilebilirdim ki? Öztür dilerim. Aslında, babanın sana, benim kim olduğumu söylemiş olması lazımdı..."

"Aslında lazımdı," diyorum ve Inez'in babamın sevgilisi olmadığı ve hiçbir zaman da olmayacağı fikri beni müthiş rahatlatıyor.

"Ve bu da..."

Inez bana bir fotoğraf daha gösteriyor, "... aşiret."

Daha önce hiç görmediğim yüzler. Annemin, özen-

le hayatımdan uzaklaştırdığı yüzler. Yüz yoksa, soru da yok. Babamın ailesi.

Inez, fotoğraftaki altı kişiden üçüne parmağıyla teker teker dokunarak, “Öldü, öldü, öldü,” diyor. İkisi, dedem ve babaannem olmalı. Üçüncüstüyse, uzun sarı saçları omuzlarına dökülen bir adam.

“Motosiklet kazası,” diyor Inez.

“Baban mı?” diye bir tahminde bulunuyorum.

“Evet, babam.”

Inez’le babası arasındaki benzerlik insanın aklını başından alacak ölçüde, sanki annesinden tek bir gen bile almamış. Böyle durumlarda söylemenin âdetten olduğu laflar aklımdan sırayla geçiyor. Sonunda ağzımdan dökülen sözcükler o kadar utanç verici ki, yerin dibine geçiyorum.

“Keşke ölmeseymiş baban, iyi bir insana benziyor-muş.”

“Evet, iyi bir insandı.”

Susuyoruz.

“Peki ya babaannemle dedem?” diye soruyorum.

“Yaşlanıp öldü onlar.”

Fotoğrafın arkasına bakıyorum. Yıl yazılmamış.

“Ne zaman çekilmiş bu fotoğraf?”

“70’lerin sonu,” diyor Inez.

70’lerin sonunda ben daha annemin zihnindeki bir düşünce bile değilim, zira o zamanlar babamla henüz tanışmamışlar. Bir planı yok, bir beklentisi yok. Her şeyin ucu açık...

İşaretparmağım babamın çenesinin altında kalıyor. Fotoğraf çekildiğinde... Aklımdan hesap yapıyorum; babam 1962 yılında doğmuş, fotoğrafta benim yaşlarımda olmalı. Birbirimize benzemiyoruz. Sadece gözlerimiz benziyor. Sınıf çekimlerinde ve fotoğraflarda, benim çevreyi süzdüğüm bakışlarla bakıyor o da. *Sakının benden*. Babamın bana tek mirası. *Benden uzak durun*.

Fotoğrafın sol üst köşesi kıvrılmış ve kıvrık köşe, bana tanıdık gelen bir kadının yüzüne işaret ediyor. Birdenbire kadının kim olduğunu bildiğimi fark ediyorum. Babamın, şahsen olmasa da, bir şekilde hayatımıza girebilmiş tek akrabası.

“Hey, bu kadının kitabı bizde var,” diyorum.

“Kimde yok ki,” diyor Inez.

Gloria Hala, birkaç yıl önce, Güney Afrika’da geçirdiği yılları konu alan, çoksatan bir kitap yazmıştı. Halamın Apartheid’e karşı yürüttüğü yeraltı mücadelesini, hapishaneden nasıl kaçtığını, şans eseri nasıl hayatta kaldığını filan anlatan bir romandı. Halam, bir yıl boyunca, *Der Spiegel*’in ifadesiyle, “Almanya’nın Oriana Fallaci’si” olmuştu. Oriana Fallaci’nin kim olduğunu bilmiyorum ama halam o dönemde, hayatım boyunca izleyebileceğimden daha çok sohbet programına konuk olmuştu.

“Peki, bu kim?”

Babamın arkasında, onunla sanki yapışıkmiş gibi duran adamı gösteriyorum. Suratı ılık ve gölge lekeleleriyle kaplı. Güneş, fotoğrafta görülmeyen bir ağacın dal-

larından ve yapraklarından süzölmüş olmalı. Adam iri, kavruk ve babamdan en az bir baş daha uzun. Tam olarak gözükmese de, tehditkâr bir yapısı var. Açıkça görölebilen tek şey, adamın babamın omuzunda duran, böceğe benzeyen elleri.

“İşte,” diyor Inez, “babanın sorunu o.”

ATLANTİS

“Bu adam kim?” diyorum ve parmağımı adamın suratına bastırıyorum.

Babam eğiliyor. Fotoğrafı parmak uçlarıyla mutfak masasından alıyor ve görmekte güçlük çekiyormuş gibi gözlerini kısıyor. Fotoğrafı yan tutuyor. Gözleri çizgi halinde, gözbebekleri fotoğraftan bana, sonra yine fotoğrafa kayıyor.

“Nerden buldun bunu?” diye soruyor.

“Aptalca bir soru,” diyorum.

“Anlıyorum.”

Babam, omuzuna ellerini koymuş adamın kim olduğu orada yazıyormuş gibi, fotoğrafın arkasını çeviriyor. Hiçbir isim yazmıyor orada. Babam dudaklarını yalıyor.

“Ee,” diyorum, “söylesene, kim o?”

“Kim, kim?”

“Fotoğraftaki adam.”

Babam fotoğrafı ortadan ikiye katlıyor, kenarını tırnaklarıyla ütölüyor, sonra da yırtarak küçük parçalara ayırıyor.

“Hangi fotoğraf?” diyor ve fotoğraf parçalarını lavabonun altındaki çöpe atmak için arkaya doğru eğiliyor.

Ben, beynim bir yıldırım operasyonu ile çıkarılmış çasma, oturduğum yerde kalakalıyorum. Önce beynim, sonra da akciğerlerim... Ne nefes alabiliyorum, ne de düşünebiliyorum. Bir şeyler söylemeye çalışıyorum, ama öksürmekten konuşamıyorum. Babam dudaklarını birleştirmiş, bana merakla bakıyor. Elimden, sadece kekelemek geliyor.

“Ama... Sen...”;

“Biraz salata alır mısınız?” diye soruyor.

Mutfakta, yemek masasında oturuyoruz. Salata, gece mavisi bir kâsede parıldıyor; sirkeyle yağ yanında duruyor. Suflenin üzerindeki peynir tabakası kahverengi. Babam kâseden bir porsiyon salata alıp, tabağıma koyuyor. Üstüne basa basa, “Teşekkür ederim,” diyorum.

“Bir şey değil, genç.”

Banyodan sifon sesi geliyor, biraz sonra da Inez mutfak kapısında belirip, “Keşke beni beklemeseydiniz,” diyor.

Ve orada sanki hiçbir şey olmamış gibi oturuyoruz. Sanki Inez bana aile fotoğrafını hiç göstermemiş. Sanki ben adamın kim olduğunu hiç sormamışım. Sanki Inez bana bu konuyu babamla konuşmam gerektiğini hiç

söylememiş. Sanki ben aklımı oynatmışım.

Erişte suflesi ve salata.

Bir masada üç kişi.

Soda ve beyaz şarap.

Dişlerim gıcırıyor.

Inez işinden bahsediyor, hiçbir anlam ifade etmeyen cümleler duyuyorum. Mimari ve sanatla ilgili bir sürü laf. Ben gayet sakinim, başka bir şehirde de olabilirdim, kendimi konunun o kadar dışında hissediyorum. Babamın ağzı masum bir şekilde gevezelik ediyor ve benim içimden, masanın üzerinden uzanıp babama bir tokat patlatmak geliyor.

Öz babama.

Saçmalama, Lukas.

Babam Inez’le konuşuyor, konuşuyor ve bana tek bir soru bile sormuyor. Son yedi yılda nasıl bir yaşam sürdüğümü öğrenmek istemiyor, onun yerine bir kadeh daha şarap alıp alamayacağını soruyor. “Teşekkürler.” Inez’in kendi bürosunu açmayı düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyor. “İyi fikir.” Babamın istemediği tek şey, benimle konuşmak ve bana bakmak.

Dert değil, durum kontrol altında. Şarabın her yudumuyla biraz daha sakinleşiyor ve kuzenimle babamı beni eğlendirmeye çalışan iki kuklaymış gibi görmeye başlıyorum. Yüksek sesle güldüğümü duyabiliyorum, bakışlarını hissedebiliyorum, kuklalar ortada gülünç olan ne var diye soruyorlar kendilerine. *Hiçbir şey yok,* diye yanıt vermek istiyorum onlara, *Hem de, hiç mi hiç-*

bir şey yok, ama gülünç olan da bu zaten. Hahhahhah.

Bir ara, ansızın paydos oluyor. Sarhoşum, huzursuzum, bana bir yatak gösteriyorlar. Inez ışıkları kapıyor ve elleriyle saçımı okşuyor. Kokusunu alıyor ve anlamlı bir şeyler söylemeye çalışıyorum.

“Sana da tatlı uykular,” diyor Inez.

Yatakta doğruluyorum. Cin gibi uyanığım. Duvarın ötesinden birtakım sesler geliyor ama ne dedikleri anlaşılmıyor. Bekliyorum. Kıyıya vurmuş, gözleri ve ağızı açık, kurtarılmayı bekleyen bir balık gibiyim. Bulaşıkların yıkandığını, düşün aktığını, koridordaki ayak seslerini duyuyorum ve sonra, nihayet, sessizlik. Hareketlerim şaşırtıcı ölçüde çevik ve yumuşak. Yataktan çıkıyor, parmaklarımın ucunda, nefesimi tutarak koridoru geçiyorum. Mutfakta çöpü eşeliyorum. Gözlerim karanlığa alışmış durumda, her şeyi görüyorum. Fotoğrafın parçacıkları yapış yapış, elime salatanın sosu bulaşıyor. Hazinemi bir peçetenin içine sarıyor, peçeteyi de kotumun cebine sokuşturuyorum. Sonra mutfaktan çıkıp, tekrar odaya dönüyorum. Kendimi yatağa atıyor, kıvrılıyor, hiç uyumayacağım diye düşünürken uykuya dalıyorum. Rüyam hemen o an başlıyor. İnsanı geceden geceye takip eden rüyalardan biri.

Suyun altında, uzunca bir yolculukla başlıyor rüyam. Yolculuk Inez’in dairesinden geçiyor. Her şey suyun altında, kitaplar yüzüyor, minderler odanın zeminine yapışmış ve balkondan, şehrin de batmış olduğunu görüyorum. Berlin, Atlantis olmuş. Evden dışarı yüzüyor,

sokak lambalarının yanından geçiyor, biraz daha derine dalıyor, arabaların tavanlarının üzerinden kayıyor, bir köpekten kaçıyor ve Varşova Köprüsü'nün üzerinde yüzerken, *İyi ki suyun altında nefes alabiliyorum*, diye düşünüyorum. Bunu düşünmem hataymış ama. O an nefes alamamaya başlıyorum. Ciğerlerim bir ciklet gibi büzüşüyor, büzüşüyor. Sonra bir bakıyorum ki, yatakta doğrulmuş oturuyorum ve babam elini ağızımdan çekiyor.

“Şşşt,” diyor.

“Oh ya!” diyorum ve nefes alıyorum.

Babamın yüzünde sadece çenesini ve elmacık kemiklerini seçebiliyorum, gerisi karanlıkta kaybolmuş durumda.

“Gitmemiz lazım,” diyor ve yataktan kalkıyor. Aşağıya baktığımda, tişörtümün ve kot pantolonumun hâlâ üzerimde olduğunu fark ediyorum, ayaklarımsa çıplak. Yatak örtüsü ayakucumda toplanmış. Spor ayakkabılarım yerde duruyor. Onları giyiyorum. Pencerenin dışı zifiri karanlık, saatime göz atıyorum. 04:17.

“Hadi, çabuk ol biraz,” diye fısıldıyor babam.

Evde süzülüyoruz, parkeler gıcırıyor, kapalı kapılar sessiz bekçiler gibi. Sonra merdiven boşluğuna ulaşıyoruz ve kapının kilidi yumuşak bir sesle yuvasına oturuyor. Sırt çantamı göğsüme bastırmış durumdayım, ayakta sallanıyorum, yorgunluktan ölüyorum ve hol de pis kokuyor. Babamın soğuk elleri ensemi kavırıyor.

“Hadi, kımıl da biraz,” diye tıslıyor babam.

Merdivenden aşağı kımıldıyorum.

2 CUMARTESİ

U.S.O.

Yeni güne karşı dikiz aynasına iki seksen uzanmış güneşin, gözlerimi kamaştırmasıyla uyanıyorum. Sıcakla-mışım, sırtım terden koltuğa yapışmış ve acilen işlemem lazım. Bir dinlenme yerinden geçiyoruz. Küçük tuvalet o kadar kötü kokuyor ki, geri basıyor ve bir ağacın di-bine mevzileniyorum. Ben rahat bir nefes alarak kelleş-miş çimlere işerken, arkamdaki otobandan vızır vızır geçen arabaların uğultusu duyuluyor. Berlin'i terk etmiş olduğumuzu, ancak arkamı döndüğümde fark ediyorum.

Dirseklerimi arabanın sıcak tavanına koyup, başımı arabanın içine uzatıyor ve burada ne işimiz var diye soruyorum.

“Arabaya bin,” diyor babam.

“Binerim ama önce soruma cevap ver,” diyorum.

Cesur sözcükler. Babam çenesini ovuşturuyor, sol eli hâlâ direksiyonda, motor çalışıyor.

“Berlin’in ne kadar uzakta olduğunun farkında mısın?” diye soruyor ve bana aynadan bir bakış atıyor. Cevap vermemi beklemiyor.

“Tamı tamına *iki yüz kilometre*, tamam mı? Ödüllü soru şu: Yürüyerek mi geri dönmek istersin, yoksa arabaya binmek mi?”

“Gerekirse yürürüm.”

“Sen bilirsin.”

Babam eğiliyor ve yolcu koltuğunun yanındaki camı kapıyor. Lastiklere patinaj yaptırmadan kalkıyor ve beni dinlenme yerinde bırakıyor.

Annem babam hakkında konuşmaktan pek hoşlanmasa da, ben yıllar içinde babam hakkında birkaç ayrıntı kopartmayı becermiştim. Aynı anda birkaç işte birden çalışan ve dolayısıyla, tam olarak ne iş yaptığını kimse-
nin bilemediği insanlar vardır ya, işte babam eskiden onlardanmış. Annem onunla ilk tanıştığında bir Elf benzin istasyonunda kasiyermiş. Ayrıca bir videocuda da çalışıyor ve hafta sonları da turist rehberliği yapıyormuş. İnsanlar onun sesinden ve şakalarından hoşlanırmış.

Bu, babamın, annemin hâlâ bir ölçüde bakabildiği aydınlık yüzü. Karanlık yüzüyse, ailesiyle ilgili. Babamın babası çalınmış araba ticaretiyle uğraşmış; arabalar kaybolur, bir gün içinde renkleri değişir, yeni belgeler ve yeni bir sahip edinirlermiş. Kolay paraymış bu.

Duvar yıkıldıktan sonra işler iyice açılmış ve babamın, annemin ondan ayrılmasına neden olan işi de buymuş. Ya da annemin bir arkadaşının bir defasında dediği gibi: “O şeyoğluşeyden hiçbir hayır gelmedi size.”

Ve kadın haklıydı da.

Babam ortalıkta hiç görünmez, bizimle doğru dürüst ilgilenmezdi, sürekli hareket halindeydi; bize sözler verir ve hiçbirini tutmazdı, randevularını unutturdu; annemle kavga eder, kapıları çarpardı. Durmadan kitapları ve bardakları kapalı pencerelerden dışarı fırlatmaya çalışır ve gecenin bir yarısı telefon edip, polisin onu arayıp aramadığını sorardı. Bizimle hiç ilgisi olmayan yabancılar bile babamın kumarbaz, dolandırıcı, dalavereci olduğunu söylerdi. Ama bunların hiçbirinin benim için önemi yoktu, çünkü sonuçta bu adam benim babamdı.

Biliyorum bu, kulağa saf, utanç verici ve aptalca gelebilir, ama onun benim için en kıymetli özelliği buydu.

Beni yolun kenarında terk ettiği bugüne dek.

Önceden babam hayatımda yoktu, şimdiyse var ve ben varlığıyla yokluğu arasındaki farkı göremiyorum.

“Zen,” demişti kankam Indi bir keresinde, “insanın yoğunlaşarak kendisini kandırması sanatıdır.”

Zen gerçekte ne anlama gelirse gelsin, kendimi kandırmak için çok da fazla yoğunlaşmama gerek olmadığı belli. Sırt çantam ve walkman'im arabada. Param ve kimliğim sırt çantamın yan gözlerinden birinde. Şimdi bir de aynasızlar tarafından enselenirsem, tam *Oliver*

Twist'den fırlamış bir karakter gibi olacağım.

İyice umutsuzluğa kapılmamak için tuvalet binasının çevresinde bir tur atıyorum. Ne bulmayı umduğumu ben de bilmiyorum; belki bir acil yardım telefonu ya da beni bir sonraki benzin istasyonuna götürebilecek bir kamyoncu... Ne var ki, dinlenme yeri bomboş ve otoban vızılı bir şerit halinde gözümün önünde akıyor.

Taş banklardan birine oturup, cebimdeki peçeteyi çıkarıyorum. Fotoğraf parçacıkları pis kokuyor ve yapış yapış. Gömleğimin bir ucuna tükürüp onları temizlemeye başlıyorum. Çok geçmeden, yapboz oyununu taş bankın üzerinde tamamlıyorum. Parçaların arasındaki yırtıklar fotoğrafa antika bir sanat eseri havası veriyor. Ölmüş dedem ve babaannem, motosikletçi amcam, meşhur halam ve babamın gençlik hâli hâlâ orada. Babamın arkasındaki yabancı hâlâ tehditkâr duruyor, bunda da bir değişiklik yok. Ama adamın suratının tam ortasından bir yırtık geçtiğinden, artık gözleri kaybolmuş durumda. Babamın omuzundaki parmakları, devasa örümcek bacakları gibi. Kuru ve kemikli. Babamla aralarında bir benzerlik var mı diye bakıyorum. Babam ondan bir baş daha kısa; adamın ten rengi de daha farklı sanki. Yabancı adam, fotoğraftaki hiç kimseye benzemiyor. Solgun bir hayalet gibi.

Fotoğrafın parçalarını topluyorum ve yeniden pantolon cebime koyuyorum. Artık ne yapacağımı biliyorum.

Otoban çıkışında durup, otostop yapacağım. Başparmak dışarı ve dış macunu reklamı gibi bir tebessüm. Bu düşüncenin beni huzursuz ettiğini hissedebiliyorum. Eğer annem öğrenecek olsa, beni öldürür. Birçok özgürlüğüm var, bir sürü şey yapabilirim; ama U.S.O. bir tabu. Bunlar, imanın şartları gibi, kendi iyiliğim için kaçınmam gereken yasaklar.

‘U’ uyuşturucu’nun U’su. Bundan kasıt, her türlü uyuşturucu; alkollü çikolatayla alkolsüz bira da bu yasağa dahil. ‘S’ sürtük’ün S’si ve her önüne gelenle sevişen kız demek. Bu kural prezervatif kullanımını da içeriyor, AIDS’in kimde olduğu belli mi olur? Ve nihayet, otostop’un O’su, çünkü otostop çekenler seri katillere ve oğlancılara yem olurlar.

“Oğlancı ne demek bilmiyorum, sözlüğe bakmam lazım,” demiştim o zaman anneme.

Annem de bunun üzerine, “Tamam işte, amacımız da bu zaten,” diye açıklamıştı.

Ve şimdi, imanın şartlarından biri yıkılmak üzere.

Lukas otostop çekiyor.

Lütfen kanal değiştirmeyin, emin olun devamı var...

BÜYÜK KANYON

Araba otobandan yaklaşıyor, ansızın arkamda beliriyor. Onu, motorun giderek yükselen uğultusunu duyup, acı bir frenle aniden yanımda durduğunda fark ediyorum.

“Ne işin var senin burada?!”

Babam inmiş ve arabanın etrafından koşarak yanıma gelmiş. Başparmağımı indirmeye bile vakit bulamıyorum. Suçüstü yakalandım.

“Geri dönüyorum ve sen bıraktığım yerde yoksun. Nedir senin derdin, beni deli etmek mi istiyorsun? Hasta bir adamım ben, kalbime inecekti az kalsın, çıldırdın mı sen? Annen otostop çekmek istediğini öğrense, beni taşaklarımdan tavana asar, anlıyor musun?”

Bunları dinlerken yanak kaslarım seğiriyor. Suratım, üzerinde trampet çalınan ten rengi bir krem karamel gi-

bi. Babamın bağırtısı, bir an için, otobanın bile sesini bastırıyor.

“Arabaya bin,” diye ekliyor babam usulca. “Lütfen, artık bin.”

Araba boyunca yürüyor. Güneş gözlükleri gözünde, ağzı çizgi gibi.

Yolcu kapısını açıyor ve sırt çantamı alıyorum, kapıyı gürültülü bir şekilde çarpıyor ve Berlin istikametine doğru yürümeye başlıyorum. Önünde sonunda karşıma bir benzin istasyonu çıkar nasıl olsa, ya da daha da iyisi, bir köprü bulur ve yolun karşısına geçip, otostop çekerek eve dönerim. Babam peşimden gelmiyor; geri vitesle takip, arabayla da takip etmiyor; arkamda sessizlik hâkim. Sessizliği, sadece geçen arabaların gürültüsü bozuyor. Arabaların rüzgârıyla saçım arkaya doğru uçuşuyor. Öyle öfkeli bir tempom var ki, beni gayet rahat eve kadar götürür. Bu benim şahsi yol filmim. Kendimi kararlı ve özgüvenli hissediyorum. Sanki biri dış kabuğumu kırmış da, yeni bir Lukas gün ışığına çıkmış gibi bir his...

Yarım saat kadar bu şekilde yürüyorum ama sonra, beyaz bir araba emniyet şeridine girip yolumu kesiyor. Güneş gözlüğü, ağız, babam.

“Tamam, tamam.”

Önümde, kollarını açarak duruyor.

“Konuşalım.”

“Hayır,” diyorum.

“Lukas, ben...”

“Önce güneş gözlüklerini çıkar sen.”

“İyi mi böyle?”

“Böyle çok daha iyi.”

Sessizlik. Bana yaklaşmıyor. Aramızda üç metre var. Güneş gözlüğünü açıp kapıyor, sonra arka cebine sokuyor.

“Feci bir baba olduğumu biliyorum,” diyor. “Tamamıyla farkındayım bunun. Ama bunu dert etmiyorum. Bununla yaşayabilirim, anlıyor musun? Baba olmayı hiç düşünmemiştim. Sonra her şey üst üste geldi ve birdenbire sen ortaya çıktın. Ama şimdi, bu duyduklarından, istenmeyen bir çocuk olduğun gibi bir sonuç da çıkarma. Öyle değil. Sadece... benim baba olmam bir hataymış işte. O zamanlar, bir çocuğun ne halta yarayacağını kendi kafamda bile netleştirememiştim. Ben hemen fark ettim bunu, ama annen duymak bile istemedi. Geri kalanını da sen biliyorsun zaten. Tamam mı? Anlıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“Sana verecek hiçbir şeyim olmadığını da biliyorum,” diye devam ediyor babam, beni duymuş olduğunu hissettirmeden. “Öylesine söylemiyorum bunu, çok ciddiylim. Dibe vurmuş durumdayım, Lukaş. Geceleri neredeyse hiç uyumuyorum. Bu arada paramı bir arada tutmaya çalışıyorum ve hastaneden köşe bucak kaçıyorum. Kilometremi doldurdum. Ağrı kesiciler ve uyarıcılarla ayakta duruyorum. Böyle olmasını ben de istemezdim, ama artık çok geç. Aslında bana kalsa, seninle

hiç görüşmezdik. Ama annen birbirimizle tanışmamızın, yani gerçek anlamda tanışmamızın doğru olacağını düşünmüş. Neden bilmiyorum. Sonra bunu senin de istediğini söyledi. Kahretsin, Lukas, çok salakça bir fikir bu. Benden ne istiyorsun? Bir amca olarak bile bir halta yaramam ben. Senin yerinde olsam, bana bir akvaryum balığı bile emanet etmezdim. Ama burada durup uzun uzun masal anlatacak değilim, nasıl biri olduğumu kendin de görüyorsun zaten. Gırtlığıma kadar boka batmış durumdayım, ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok, hem de hiç... Seni seviyorum, tamam mı ve benden hiçbir şey ummaman gerektiğini kafana yerleştirirsen, seninle anlaşabiliriz. Dolayısıyla istersen benimle gelir ve babanın nasıl bir göt olduğunu kendi gözleriyle götürsün, ya da bir sonraki trenle eve döner, orada iyi bir film izler ve isminin üstüne bir çizik atarsın. Sen seç. Ama eğer benimle gelirsen, bir götü işbaşında izlemek dışında bir deneyim yaşamayacağını da bil.”

Karşı karşıya duruyor, birbirimize bakıyoruz. Gözlerimiz aynı, bakışlarımız aynı, gerisiyse bana o kadar uzak ki, aramızda Büyük Kanyon var sanki.

“Tamam,” diyorum ve arabaya biniyorum. Sırt çantamı bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve boğazıma bir yumruğun takıldığını hissediyorum. Araba yola çıktığında birbirimize bakmıyoruz. Birkaç dakika boyunca uğuldayarak akıp giden arazi dışında hiçbir şey hareket etmiyor, ama sonra ağızım tekrar çalışmaya başlıyor ve şöyle diyorum:

“Ben senden hiçbir şey istemedim.”

“İyi, o zaman. Şimdi kemerini tak.”

Emniyet kemerini takıyor ve arkaya bakıyorum. Güneş yükselmeyi becermiş; parlak, sıcak bir gün olacak belli ki.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum ve başımı öne çeviriyorum.

“Hamburg’a.”

“Hamburg’a mı?”

“Hiç duymadın mı?” diye soruyor babam.

Ve manzara hızla akıyor, motor gürültüyor. Boğazındaki yumruk sımsıkı sıkılmış, kaskatı.

“Hem de kaç defa,” diyorum ve hissetmeden, göstermeden, istemeden ağlayabilseydim keşke, diye düşünüyorum.

KONTROL

Hamburg'a okulla iki defa gitmiştim.

İlk defasında, şehrin kıyısındaki bir yurttta yapılan, 6. *Hamburg Gençlik Tiyatrosu Günleri* için gitmiştik. Gündüzleri değişik oyunlar izliyor, akşamları da hızlı trenle Hamburg'a gidip Reeperbahn'da takılıyor ve hayat kadını olduğunu düşündüğümüz birini görünce zevkten dört köşe oluyorduk. İlk kutu birası içip, MacDonallds'ta haftanın menüsünü tıkınıyorduk. Sonra yurda geri dönüyor ve geceyi kızların yataklarına gizlenerek tamamlıyorduk. Sabahleyin kahvaltıda hepimizin gözlerinin etrafında mor halkalar oluyordu.

İkinci ziyaretimiz *Uluslararası Hamburg Gençlik Müzik Günleri* başlığını taşıyordu. Aynı yurt, aynı ılık kutu biraları ve yüzümüzü kızartan yeni bir hayat kadınları koleksiyonu...

Hamburg'a gitmek kayak seyahatine çıkmaktan daha ucuzdu, ayrıca okul idaresi de daha kolay izin veriyordu. Bizim sınıf, o zamanlar, bir kez tiyatro grubu ve bir kez de koro için aday gösterilmişti. Sanat hocamız bu konuda çok yetenekliydi. O yıl, hafta sonuyla birleşen daha çok tatil olsaydı, eminim sınıfça bütün Almanya'yı dolaşırdık.

Yani demem o ki, Hamburg'la iki adet üç günlük ziyaretten ibaret bir ilişkim var, ama babamın orada ne işi olduğu, benim için hâlâ bir bulmaca. Ben bulmaca çözmekte pek iyi değilimdir ve babam da artık birkaç sorumu yanıtlayacak kıvama gelmiş olduğundan, ona Hamburg'da ne işi olduğunu soruyorum.

"Fotoğraftaki o adam var ya," diyor ve eliyle direksiyonun tozunu almış gibi bir hareket yapıyor.

"Evet," diyorum.

Babam, uzunca bir sessizlikten sonra, bakışlarını önüne dikerek yanıt veriyor.

"Beni bekliyor. Onunla bir şey konuşmam lazım. Uzun sürmez. Sonra geri döneceğiz. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum. Ağzından daha fazlasını almak için bastırmam gerektiğini biliyorum. Aksi takdirde bir daha ondan hiçbir soruma doğru dürüst yanıt almam mümkün olmayacak, biliyorum.

"Peki, o adam..."

"... benim abim," diye devam ediyor babam. "Kim sanıyordun?"

Bana bir an bakıyor.

“Ama bunu sen kendin de anlamışsındır. Kafan o kadar çalışıyordur herhalde?”

Kafamın o kadar çalıştığını düşündüğümünden, başımı sallıyorum. Yine de bunu babamın ağzından duymak önemli. Abisi.

“Ruprecht,” diyor babam.

Adamın ismi, babamın omuzundaki iki el gibi. Kuru ve kemikli. Bana dokunmasını istemediğim örümcek ayakları. Ruprecht.

Hamburg’un kuzeyindeki mahalle, gelişigüzel serpiştirilmiş gibi duran müstakil evlerden ibaret. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra yapılmış olmalılar. Birkaç tanesi, kötü iyileşmiş yara izlerine benziyor. Köşeleri kırık, ön yüzlerinde çatlaklar var. Diğerleri tek renkli beton bloklara hiç uymayan bir tarzda inşa edilmişler. Tek tük yıkıntı, kaba inşaatı bitmiş, tamamlanmayı bekleyen bina iskeletleriyle yan yana duruyor. Bu karışım, çevreye tuhaf bir görüntü veriyor. Sanki çirkinlikle güzelliği eşit ölçüde karıştırmak için özel bir çaba gösterilmiş gibi.

Babam arabayı bir inşaatın girişine sürüyor, arabanın burnunu caddeye bakacak şekilde döndürüyor ve duruyor. Güneş gözlüğünü kaldırıp, suratını ovuşturuyor. Yolun karşısında iki katlı, prefabrike, beton bir bina var. Çevresini çalılıklar sarmış ve dalları çatının üzerine kadar büyümüş kocaman bir ağaç, evi kucaklamış.

“Bunun ne olduğunu biliyor musun?” diye soruyor babam.

Sanırım beklediği cevap “prefabrike, beton bir bina” değil. Mimarın ismi de değil, sorduğu.

“Hiçbir fikrim yok,” diyorum.

“Ben,” diyor babam ve çenesiyle öne doğru işaret ediyor, “burada büyüdüm. Eskiden daha farklıydı ama. Daha havadar ve ferahtı. Evin kendisi hep böyle çirkindi, ama en azından nefes alacak alan vardı. Artık dört bir yanı inşaatla doldu. Ve hâlâ ille de buraya taşınmak isteyen bazı avanaklar çıkıyor. Pazar günleri gel, onları görürsün. Emlak komisyoncuları, onlara buranın ne kadar sessiz sakin bir bölge olduğunu görüp hayran kalsınlar diye çevreyi gezdirirler. Özellikle pazar günleri gezdirirler, çünkü bu cadde otobana çıkan yolun kestirmesidir ve haftanın diğer günlerinde feci trafik olur. Avanaklığa ödül verilmez ve eğer doğru paketlemeyi becerirsen, insanlara kakalayamayacağın şey yoktur.”

Kamyonun biri, sanki babamı duymuş gibi, peşinde onu sollamak için sinyal vermiş altı arabayla birlikte, önümüzden sarsıntıyla geçiyor.

Toz bulutu arabaya dolup bizi sardığında, babam gözünü bile kırpıyor. Onun, prefabrike beton evin ön bahçesinde oynayıp, geçen arabaların arkasından baktığı çocukluk hâlini gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Aklıma şişme havuzlar ve üç tekerlekli bisikletler geliyor ama babamı hayal etmekte zorlanıyorum.

Üzerimdeki tozları silkeleyip, “Şimdi kim oturuyor burada?” diye soruyorum.

“Annemle babam evi bize bıraktı. Dört yıl önce, bir-

kaç ay arayla öldüler. Evi Ruprecht'ten başka isteyen olmadı, dolayısıyla ev şimdi onun.”

Babam emniyet kemerini açıyor, çantasını alıyor ve içinden parayı çıkarıyor. Sayıyor ve para tomarını dizinin üzerine koyuyor. Büyük ve küçük kupürler halinde 1900 mark.

Babam parayı yuvarlıyor ve etrafına lastik bir bant geçiriyor. Sonra parayı cebine sokuyor ve kapattığı çantasını bana uzatıyor.

“Al, buna iyi bak; sana emanet.”

Bana arabanın anahtarlarını da veriyor.

“Araba kullanmayı biliyor musun?”

“Daha on beş yaşındayım,” diyorum.

“Ne var yani? Ben dokuz yaşındayken öğrenmiştim araba kullanmayı.”

“On beş yaşında araba kullanmak kanunen yasak.”

“Dokuz yaşında kullanmak da yasaktı, ama bak bana bir şey olmadı. Ne fark eder ki?”

Ona boş boş bakıyorum. Bu gerçek bir soru olamaz.

Babam arabadan iniyor ve kapıyı çarparak kapıyor.

“Direksiyonun başına otur,” diyor.

Koltukta yana kayıyorum, ama ellerimi direksiyona koymuyorum. Babamın gölgesi üzerime düşüyor. Babam, arkası güneşe dönük bir şekilde ayakta duruyor ve şöyle diyor:

“Direksiyonun başında oturmak her zaman iyidir. Ama salakça bir fikre kapılma sakın, işim çok uzun değil, en fazla on beş dakika, tamam mı?”

Eve yöneliyor, omuzları gergin. Caddeyi geçerken, yürüyüşünde tereddüt var. Ben ellerimi direksiyona koyuyorum. Babam evin kapısının önünde duruyor ve kapının zilini çalıyor. Söylediğinin doğru olduğunu seziyorum, direksiyonun başında oturmak gerçekten de güzel. Kontrol bende. Neyi kontrol ettiğimi bilemesem de...

Bir otobüs geçiyor, peşinden de bir motosiklet ve babam hâlâ çocukluğunu geçirdiği evin kapısının önünde duruyor. Hiçbir şey olmuyor.

Birazdan dönecek ve arabaya geri gelecek, diye düşünüyorum.

Babam yeniden elini kaldırıyor ve bir kez daha zilin düğmesine basıyor. Pes etmek aklımdan geçmiyor. Sonra kapıyı dinlermiş gibi öne eğiliyor. Gölgesi evin gri yüzüne düşüyor. Başka bir şey olduğu da yok.

Evin pencerelerine bakıyorum. Tüller sarı ve kapalı, arkalarında bir hareket göremiyorum. Bir an sonra kapı açılıyor, evin girişinin karanlığından dışarıya bir yumruk uzanıyor ve babamın yüzüne konuyor. Yumruk babamın kafasını arkaya fırlatıyor ve sendelemesine yol açıyor, ama yıkılmıyor, ayakta kalıyor. Giriş loş, boş ve terk edilmiş ve babam birkaç saniye kapının çerçevesine yaslandıktan sonra, eve giriyor.

SON KAHRAMAN

Bir Şeye gerçekten de sıkı sıkı en son tutunduğumda, dokuz yaşımdaydım ve lunaparktaki bir korku trenindeydim. Ellerimi bırakırsam dışarı fırlayacağımı ve tüm alanı uçarak geçeceğimi biliyordum. İçimde öyle bir korku vardı ki, kendi çığlıklarımı bile duymuyordum. Ancak vagon durup, annem eliyle ağzımı kapattığında sakinleşmiştim.

Şimdiyse, babamın arabasında otururken, gıkım çıkmıyor. Evin kapısının açılmasını, yumruğun babamın suratına konuşunu, babamın kafasının arkaya doğru fırlamasını izliyorum. Ellerim direksiyonu bir can simidi gibi sıkı sıkı kavramış, eklemlerimin çatırdadığını duyabiliyorum. Kımıldayamıyorum, bir milyon mark verseler bile, olduğum yerden kıpırdayabilecek durumda değilim. Hiçbir Şey kontrolüm altında değil; kontrol

benim için yabancı bir kelime ve kısacık bir an, bana saatler sürmüş gibi geliyor.

Sonra babam evin içinde kayboluyor ve kapı arkasından kapanıyor. Aynı anda büyü de bozuluyor ve arabadan fırlayıp, koşarak caddeyi geçiyorum.

Kapıyı çalmayı düşünmüyorum bile. Koşuyor ve kapının tokmağını çeviriyorum. Açık. Temizlik malzemesi kokan, serin bir antreye giriyorum. Bir portmantoda ceketler ve paltolar asılı, yerde düzgün bir şekilde dizilmiş ayakkabılar, önümde de cam bir kapı var; yol orayı gösteriyor. Ama yalnız değilim, solumda bir hareket seziyorum. Ürkerek geri çekiliyor ve portmantoya yaslanıyorum. O sırada ayakkabılara takılıp yere düşüyorum, iki ceket de kendimle birlikte aşağıya çekiyorum. Duvardaki aynadan korkmuş kendi yüzüm bana bakıyor. Ağlayabilirim, öyle salak hissediyorum kendimi.

“Siktir,” diyorum kısık bir sesle ve yerimden doğrulmaya çalışıyorum. Aslında portmantonun derinliklerine biraz daha gömülsem daha iyiymiş. Ben ayağa kalkmaya fırsat bulamadan, cam kapı açılıyor ve iki el tişörtümü kavırıyor. Bir an sonra evin içine fırlatılıyor ve altı yıl önce lunaparkta yapmaktan korktuğum uçuşu şimdi yapıyorum.

Bir koltuğa konuyorum. Koltuk bir an devrilecekmiş gibi arkaya yatıyor, ama sonra yeniden toparlanıyor. Konduğum yere, ıslak kirli çamaşır torbası gibi yığılmış durumdayım. Ne olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Daha iki saniye geçmeden, eller ve ellerin ar-

kasındaki dişleri sıkılmış, gözleri öfkeli yüz, beni yeniden kavıyor.

Kollarımı havaya kaldırmaya çalışıyorum, ama acı-nası ıslak çamaşırların kendilerini savunabildiği nerede görülmüş ki? İlk darbe sol kulağımın çınlamasına neden oluyor, ikincisi midemi ciğerlerime yapıştırıyor ve boğulacak gibi oluyorum.

Birazdan kusacağım, diye düşünüyorum. Üçüncü yumruk alnımın ortasına geliyor ve bayılıyorum. Son düşüncem, *Çok şükür*, oluyor, çünkü kusmak büyük felaket olurdu.

AİLE BULUŞMASI

Nihayet.

Nihayet yeniden.

Nihayet yeniden suyun altındayım.

Çayırlar ve tepeler, ağaçların yapraklarının usulca sallanması... Önümden iki koyun geçiyor; ön bacakları gerilmiş, tarlaların arasındaki bir patikada koşuyorlar. Bir elektrik direğinin etrafından dolanıyor ve tellerin arasından yüzerek süzülüyorum. Uzakta bir kilise kulesi var. Gitmek istediğim yer orası. Sırtüstü dönüyorum, yüzüm soluk bir güneşe çevrili. Duyargaları olmayan bir sualtı kelebeği gibiyim. Ama böyle çok yavaş ilerliyorumuşum gibi geliyor bana. Tekrar dönüyorum ve bir de bakıyorum ki, varmışım. Altımda bir köy var. Biraz daha derine dalıyorum, döne döne yukarı doğru çıkan bir

posta kutusuna çarpmamak için yana kaçıyorum, ama bu kez de bir gazeteye yakalanıyorum. Gazete suratıma, dev gibi, nemli bir denizanasını yapıştırıyor. Denizanası ıpslak, gözümü, burnumu, ağzımı örtüyor. Ama aslında olacak iş değil, çünkü zaten her şey suyun altında, denizanası nasıl ıslak olabilir ki, nasıl...

Ellerim, denizanasının nemli vantuzlarını buluyor ve yüzümden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Neredeyim...

Adam tepemde duruyor. Ruprecht. Gözlerinden, bilmek istemediğim her şeyi okuyorum. Boka battığımı. Beni, en iğrenç rüyalarımnda bile tasavvur edemeyeceğim şeylerin beklediğini. Bu tür şeyler işte.

“Hey, ne oluyor burada?”

Bu babamın sesi. Kurtuldum.

“Gizlice eve girmeye çalışan birini enseledim, bak.”

Bu, Ruprecht’in sesi. İşim bitti. Kuru ve gırtlaktan, heceleri yayarak, melodik konuşan bir ses onunki. Kısaca iğrenç işte.

Sonra, merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum. Gözlerimi çevirerek babama gülümsemeye çalışıyorum. Pantolonunun düğmelerini iliklemeyle meşgul babam. Tuvaletten çıkmış olmalı.

“Siktir,” diyor benim moruk, inanarak.

“Ona iyi bir ders veriyorum,” diyor Ruprecht ve bana doğru bir yumruk daha savuruyor.

İsabet kaydediyor kaydetmesine, ama suratımın ortasına gömülmüyor yumruğu. Başımı kenara kaçırdım

Çünkü. Ama gel de bunu benim diğeri kulağıma anlat.

“Tamam, kes artık!” diyor babam.

“Görmeye dayanamıyorsan, başını çevir.”

Ruprecht yine yumruğunu sıkıyor ve ben keşke geçen sene o kahrolası judo kursuna yazılsaymışım diye düşünüyorum. Gözlerimi kapayıp bekliyorum ama bir şey olmuyor. Gözlerimi açtığımda, bir elin Ruprecht’in kolunu tuttuğunu görüyorum.

“Bırak artık onu,” diyor babam.

İki adam birbirlerine bakıyorlar.

“Benim oğlum o,” diyor babam.

Ruprecht kolunu indiriyor. Sanki tüm bu olup bite-
ne inanamıyormuş gibi, bakışları bir babama, bir bana
gidip geliyor. Sonra dönüyor ve kendinden emin bir ifa-
deyle şöyle dediğini duyuyorum:

“Eğer bu senin oğlunsa, Ritchie, o zaman bu dayaağı
fazla fazla hak etmiş demektir.”

Aile buluşmalarının, insanın yaşayabileceğı en güzel de-
neyimlerden olduğı söylenir ya! Hani ailece geçirilen
akşamlardan, mutlu buluşmalardan, arada geçen za-
manda birikmiş öykülerin anlatılmasından filan bahse-
dilir? Pek dokunaklı, pek trajiktir filan.

Hepsi saçmalık.

Akrabalarım la hiç ilişkim yok benim. Bir vaftiz an-
nem ya da babam olmadı hiçbir zaman. Onların yerine
bana bakan bir komşumuz oldu hep. Büyükanneymiş,
dedeymiş; koyver gitsin. Kuzenlerim dersiniz, hiçbirini

görmedim, tanımadım. Ve günün birinde nihayet tanıştığım ilk akrabam da, iki saniyede âşık olduğum, Inez adında bir kadın çıktı.

Böyle bir şeyi kim ister ki? Kimin hoşuna gider?

Ve şimdi de burası.

Tanıştığım ilk kanlı canlı amcam, ilk buluşmamızda, beni bokumu çıkarana kadar dövdü.

Teşekkürler.

Babam bana bir torba buz veriyor, elime bir kutu soda tutuşturuyor ve koltukta oturmaya devam etmeme izin veriyor. Işık hardal sarısı, duvarlar da hardal sarısı görünüyor ve iki kardeşin suratları da, cartayı çekmişler gibi, aynı hastalıklı renkle parlıyor. Aynayı göremediğim için gerçekten de mutluyum. Eğer dudaklarım suratıma yapışık olmasa, kesin odanın öteki ucuna yelken açarlardı, öyle şişmiş hissediyorum onları.

Ruprecht'in üzerinde, bedenini sıkı sıkı saran kolsuz bir atlet var. O kadar zayıf ki, kemikleri sayılıyor. Ve her bir kemik de kas ve sinirle örtülü. Sanırsınız ki, *Spawn* çizgi romanlarından fırlamış bir karakter. Ayakları çıplak. Kemer tokası ağzı açık yılan biçiminde. Buna karşın babam dünden beri hiç değişmiş değil. Biraz daha feci görünüyor ve mavi ipek gömleği buruşmuş durumda, o kadar. Ama dahası var. Suratındaki ifade. Belli ki, onu bekleyen şeyin ne olduğunu iyi biliyor. Ve ben öyle hissediyorum ki, orada olmasam daha çok hoşuna giderdi. Eve girerken ne kadar gergin olduğunu yürüyüşünden

anlamıştım. Ona, benim onun hakkında ne düşündüğümün hiç umurunda olmadığını hatırlatabilmek isterdim şu an.

İlk yalan.

Babam bana bakıyor, abisine bakıyor. Ruprecht ayağa kalkıyor, pencereye gidiyor, orada birkaç dakika duruyor. Yüzünü tekrar bize döndüğünde, bakışları bana dikilmiş durumda.

“Demek, Ritchie’nin oğlusun.”

Bu önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarımı silkiyorum.

“Ne sikim iş ya,” diyor Ruprecht ve tekrar oturuyor.

Ben oyundışı kaldım. İçgüdüm öyle diyor. İki adam baş başalar.

“Beni neden bu kadar beklettin?” diye soruyor Ruprecht.

Babam, sessizce oturuyor. Gözlerini kardeşinin üzerinden ayırmıyor. Sonunda hareketlenip, sağ eliyle dizini ovuşturuyor. Davranışı ‘Şimdi buradayım ya,’ diyor, ‘daha ne istiyorsun?’

“Seni var ya...”

Ruprecht sözünü yarım bırakıyor ve bana bakıyor.

“Dört gündür bekliyorum. Dört sıçtığımanın günü burada oturup onu bekledim. Her tarafa telefon ettim; akrabaların yarısını arayıp, eğer onu saklayacak olursanız sizi paramparça ederim, diye tehdit ettim. Az kalsın Berlin’e bile gidecektim. Sırf babanın ağzının ortasına bir yumruk indirmek için, anladın mı?”

Gözlerini, soğuk bir bakışla babamın üzerine dikeyyor ve ben, Inez'den neden öyle apar topar ayrıldığımızı ancak şimdi anlıyorum. Herhalde Ruprecht, Inez'i de aramış olacak. Babam meseleye Inez'i de bulaştırmak istemediğinden hızla sıvışmış olmalı.

“Nerede saklandın?” diye soruyor Ruprecht.

“Saklanmadım,” diyor babam.

“Bana hikâye anlatma, saklandığını biliyorum. Sen saklanan cinstensin.”

Ruprecht'in sesi değişiyor, artık neredeyse dostça çıkıyor.

“Seni cepten aramayı da denedim. *Aradığınız numara şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra yine deneyiniz, ya da sesli mesaj bırakınız.* Sence insan bunu kaç defa duyarsa aklını oynatır?”

“Cep telefonu,” diyor babam, “saçmalıyor.”

“Cep telefonu saçmalıyor mu?”

“Azıcık.”

Ruprecht kısa bir kahkaha atıyor.

“Beni hapisane çıkışında karşıyorsun sanıyordum.”

“Benim... işlerim vardı.”

“İşlerin mi vardı?”

“Meşguldüm.”

“Ciddi olamazsın Ritchie, şaka yapıyorsun değil mi?”

“Bir dinle bak...”

Ruprecht öne doğru eğiliyor ve bu hareketle babamın sözünü kesiyor.

“Artık dinlemiyorum,” diyor usulca. “Sağırım artık. Sadece kendi frekansıma ayarlıyım. Dolayısıyla sen de kendini bu istasyona ayarlasan iyi olur, anlıyor musun?”

“Tamam,” diye yanıtlıyor babam ve para destesini çıkarmak için pantolonunun önüne uzanıyor. Daha önce filmlerde sık sık gördüğüm sahnelerden biri bu. Yok canım, gerçek olamaz, diye düşünüyorum: Babam para destesini fırlatıyor ve Ruprecht de, desteyi sanki kendisine fırlatılan et parçasını ağızıyla havada kapam eğitilmiş bir buldog gibi, havada yakalıyor.

“Ne kadar?” diye soruyor.

“1900.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?”

“Başka param yok.”

“Beş yıl oldu ve başka paran yok mu?”

“Ruprecht, tüm vaktimi sana yardım etmek için para biriktirerek geçirmedim ben...”

Bir öne eğilme daha ve babam yine susuyor. Bu beni o kadar kızdırıyor ki, kardeşi olacak bu boktan herifin kafasına elimdeki soda şişesini fırlatmak istiyorum. Söylemesi kolay da, Ruprecht nişan hattımda değil.

İki adam birbirlerine bakıyorlar. Biri, parayı düzeltmeden elinde tartıyor, diğeri parmak uçlarıyla dizinde tempo tutuyor. Ortalarındaysa, sağ gözünün yavaş ama emin adımlarla şişmekte olduğunu hisseden bir genç var.

Sonunda Ruprecht duvardaki saate bir bakış atıyor ve, “Hadi, artık ikileyin,” diyor.

Babam hemen ayağa kalkıyor ve evin kapısına doğru gidiyor. Ben oturmaya devam ediyorum ve hiçbir şey anlamıyorum.

“Yoksa ağzına bir tane daha yemek mi istiyorsun?” diyor Ruprecht bana bakmadan.

“Tamam, tamam,” diyorum ve babamı takip ediyorum.

Babam evin kapısında bekliyor ve kapıyı ardımdan, özenle örtüyor. Birkaç adım atıyoruz ve kaldırımda yan yana duruyoruz. Önümüzden bir kamyon geçip, üstümüzü başımızı toz içinde bırakıyor.

“Arabada beklemeliydin,” diyor babam ve sağa sola bakmadan caddenin karşısına geçiyor.

KESİNKES EMİN OLMAK

Restoranın kocaman bir salonu var ve sabahın bu erken saatinde, bizim masamız dışında bomboş. Dört garson kız barda oturmuş, kapuçinolarını yudumluyorlar. Sesleri yüksek tavanda, sanki kalabalık bir kadın grubu gülüşüyormuş gibi yankılanıyor. Arada bir espresso makinesi gurulduyor ve gizli kolonlardan Eros Ramazzotti'nin yumuşak sesi geliyor.

Masalar ve iskemleler ahşap, orada burada rustik aksesuarlar asılı: Tavandan sarkan at arabası tekerlekleri ve her adımda gıcırdayan yer tahtaları var. Duvarlara, elle yazılmış tek renkli menüler asılmış, menüdeki her bir kalemin yanında da bir resim var: Köpükleri taşan bir bira sürahisi, neşeli gözlerle bakan bir tavuk ve inişli, çıkışlı, sanki çocuk tarafından çizilmiş gibi duran, her daim mevcut bir pizza. Bu mekânda, pizza, restoranın

ortasındaki bir taş fırında pişiriliyor. Fırın, *Burada fason iş yapmıyoruz, burada pizzanın hası yapılıyor*, der gibi davetkâr.

Ne var ki, pizza o kadar da iyi değil. Tabakı önümden itiyor ve portakallı kolamı yudumluyorum. İçindeki buz parçacıkları küçük yumurtalara benziyor. İki tanesini bardağa geri tükürüyor, birini de yutuyorum.

Aslında babam gidecek bir tuvalet arıyordu, ama sonunda kendimizi buraya tezgâh açmış bulduk. Şimdiyse dışarıda parlak güneş altında durmuş, bir yandan cep telefonunu sol kulağına sıkı sıkı bastırıyor, diğer yandan da parmağıyla sağ kulağını tıkayarak, caddenin gürültüsünden kurtulmaya çalışıyor. Oturduğum yerden, doğrudan restoranın girişini görüyorum. Güneş kapıyı öyle aydınlatmış ki, birazdan içeri Tanrı girse hiç şaşırmam. Renkler parlak ışıktâ çözülüyor ve babam, 90'lı yıllarda çekilen sessiz filmlerin yıldızları gibi görünüyor –öyle filmler varsa tabii. Gözlerimi yumarak restoranı ve garson kızları siyah-beyaz hayal etmeye çalışıyorum. Hepsi suyun altındaymış gibi hareket ediyor. Film arada bir perdede donuyor, fon müziğiye kollu bir piyanodan geliyor.

“Ne işler çeviriyorsun?”

Gözlerimi açıyorum. Babam terlemiş, koltukaltlarında lekeler var, alnı da yağlanmış gibi parlıyor. Masaya oturuyor ve bardağımı kaldırıp, portakallı kolamdan büyükçe bir yudum alıyor. Bardağın içindeki iki buz küpü yok olmuş.

“Pizza nasıldı?”

Buz küplerini azı dişleriyle ktır ktır çğniyor ve çevresine bakınıyor.

“Eh işte,” diyorum.

Tabağımdaki son pizza dilimini kapıp ısıtıyor. Gözlerini deviriyor ve hamur halindeki dilimi tabağıma fırlatıyor. Bir de ağındaki lokmayı yere tükürürse tam olacak.

“İğrenç,” diyor.

Dört garsondan birinin radarına yakalanmış oluyoruz. Kız bardan ayrılıp, elinde bir bloknotla masamıza geliyor.

Babam kıza, “Siz buna pizza mı diyorsunuz?” diye soruyor.

“Neye?”

“Buna.”

Isırılmış pizza dilimini gösteriyor.

“İyi değil miydi?” diyor kız ve kaşlarını o kadar yukarı kaldırıyor ki, neredeyse saçlarına değecek. Babam kızın ifadesini taklit ediyor, sonra pizza dilimini kapıp, kıza uzatıyor. Pizza dilimi, Dali’nin erimiş saat resimlerinin ekstra peynir ilave edilmiş haline benziyor.

“Demek istediğinizi anladım,” diyor garson kız.

“Tanrı’ya şükür,” diyor babam. “Şimdi bir de tadın lütfen.”

“Ama şey, ben yapamam...”

“Bakın,” diyerek kızın sözünü kesiyor babam, “ya bu pizzayı tadacaksınız ya da...”

Pizza dilimini, sanki çok lezzetli bir şey uzatıyor-muş gibi sallıyor.

“... tatmayacaksınız.”

Garson kız bana soran gözlerle bakıyor. Ona telepatik e-postayla, *Başımıza kötü bir şey gelmeden, gönlünü yapıverin gitsin*, mealinde bir mesaj iletiyorum.

Garson kız öne doğru eğiliyor ve pizzadan ufacık bir ısırık alıyor. Çiğniyor ve yutuyor.

“Nesi var?” diye soruyor.

“Ne demek nesi var?”

Babam bizi izleyen diğer garson kızlara bakıyor.

“Ne demek nesi var?” diye yineliyor hayretle ve sanki garson kızı farklı bir açıdan görmek istemiş gibi, masanın üzerine eğilerek ona bakıyor.

“Pizzanın nesi olduğunu siz mi bana soruyorsunuz? Az evvel pizzadan ısırık alan kimdi, siz mi ben mi?”

Garson kız utangaç bir şekilde gülüyor. Babam haklı tabii. Sonra kız başını sallıyor, hayır pizza iyi değil, hem de hiç değil.

“Çok utanmış olmalısınız,” diyor babam gayet neşeli bir sesle. “Olur böyle şeyler, kırk yılın başında bir pizza iyi çıkmayabilir. Önemli olan, insanın bunu çok geç olmadan fark etmesidir. Sıkmayın canınızı. En iyisi siz bana bir bardak buz getirin, susuz, yanında da bir sütlü kahve ve...”

Bana bakıyor, benim ağzım açık; istese dişlerimdeki dolguları sayabilir.

“Hey, Lukas, sen ne istiyorsun?”

O an aklıma başka bir şey gelmediğinden, “Dondurma,” diyorum.

“Ona da bir kâse vanilyalı dondurma getirin.”

Babam bara giden garson kızı bakışlarıyla izliyor. Kız geri dönüp baktığında ona göz kırptıyor, sonra bana dönüp, “Umarım yanında para vardır,” diyor.

“Senin paran yok mu?”

“Hepsini abime verdim.”

“Hiç paran kalmadı mı yani?”

“Saçmalama, tabii ki param var, ama yanımda değil, anladın mı?”

Anladım.

“Gözün nasıl?”

Omuzlarımı silkiyorum. Eğer tek sorunum gözüm olsa iyi. Omuzlarımda ve çenem de acıyor, ayrıca hayatımın ilk ciddi baş ağrısından muzdaribim. Büyümenin ve olgunlaşmanın bu kadar meşakkatli bir iş olacağı, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Aslında şimdi sana lazım olan, kanlı bir biftek,” diyor babam.

Ben paramı çıkarmak için sırt çantamı karıştırıyorum.

“Şimdi değil, biraz sonra,” diyor ve garson kız buzla dolu bardağı, sütlü kahveyi ve vanilyalı dondurmayı getirirken ona gülümsüyor.

Babama yarım fincanlık zaman tanıyorum ve bu arada dondurmayı üstündeki kâğıt şemsiyeyle kurcalıyorum. Babamın sessizliğini paylaşıyorum, buz küplerini

gıcırdatmasını dinliyorum ve dondurmanın içinde bir kokteyl kirazı bulup, şemsiyeyi ona batırıyorum.

“Aranızdaki mesele ne?” diye soruyorum nihayet.

“Kardeşlerin arasında ne mesele olursa o,” diye yanıtlıyor, dengesini bir milim bile kaybetmeden.

Harika, diye düşünüyorum. Bunu sormamı ne zamandır beklediğini öğrenmek heyecanlı olurdu doğrusu.

“Bunu sormamı ne zamandır bekliyorsun?”

“Aferin, öğreniyorsun” diyor babam, gözünü bile kırpmadan. “İnsanın çenesini tutması aptallıktır. Diyeceğini de, sonuçlarını sonra düşünürsün.”

“Yani?” diyorum.

“Bunu ille de şimdi mi konuşmamız lazım?” diyor babam.

Bir an ciddi olduğunu sanıyorum, sonra dudakları aşağıya doğru kıvrılıyor. Desperado, gringo’yu yine kafaya aldı.

“Ruprecht bir süredir hapisteydi. Aynasızlarla takıştı, işte.”

“Takıştı diye mi beş yıl aldı?”

Babam bana bakıyor.

“Eh işte, kötü bir takışmaydı. Çocuk oyuncağı değildi yani.”

“Kötü takışma da ne demek?”

“Soru soruyorsun.”

“Sen de cevap veriyorsun.”

“Hırsızlık,” diyor.

“Hırsızlığa beş yıl mı veriyorlar?” diyorum.

“Ne bileyim ben? Benim üniversiteye gittiğimi filan mı sanıyorsun?”

“Gittin mi peki?”

“Evet.”

“Üniversiteye gittin yani?”

“Bir zamanlar. Ama çok oldu.”

Babam sütlü kahvesini bitiriyor ve hemen ardından bir de buz küpü yolluyor.

“Kirazını yiyor musun?”

Başımı sallıyorum. Babam önümdeki kirazı parmaklarının ucuyla alıyor ve ağzına atıyor.

“Dondurmanı ye,” diyor.

“Dondurmadan nefret ederim.”

“Öyleyse neden dondurma söyledin?”

“Ben söylemedim.”

“Deme.”

Aklına bir hınzırlık gelmiş gibi başını sallıyor, sonra da hınzırlık açığa çıkıyor.

“Biliyor musun, televizyona çıkabiliriz biz.”

“Ne?”

“Sen ve ben. Baba ve oğul. Pat ve Patachon. Laurel ve Hardi.”

“Ödi ve Pus,” diyorum.

“Hiç duymadım,” diyor babam.

“Abinden korkuyor musun?” diye soruyorum. Rotamı tutturdum, hiç sapmıyorum.

Babam bu sonuncusunu duymazdan geliyor. Panto-

lon ceplerini karıştırıyor ve sonra, endişeli bir ifade takınarak, şöyle diyor:

“Sohbete devam ederiz. Haplarımı arabada unutmuşum, hemen dönerim.”

İskemle geri itiliyor, adımları yer tahtaları üzerinde gıcırıyor, restorandan çıkıyor ve kapı ardından kapanıyor. Garson kızlar bana bakıyor, buz küpü son bir kez bardakta tıkırıyor ve ben eminim. Kesinlikle eminim. Yüzde yüz eminim ki, bu babamı son görüşüm.

İşte yine geldi: Kaygı ve kesinkes emin olma hali.

Önceden, annemin akşamları dışarı çıktığı zamanlardan tanıdığım bir duygu bu. Hastanede yattığım ve apandisit ameliyatından sağ çıkmayacağımdan kesinkes emin olduğum zamanlardan da tanıyorum bu duyguyu. O zaman da kesinkes emindim. Oda beyazdı, komodinin üzerinde açılmış bir paket bisküvi vardı ve dışarıda yağmur yağıyordu. Sonra ziyaretçiler geldi ve biri insanların yüzde bilmem kaçının narkozdan uyanmadığını söyledi. Bu sözcükleri duyduğum andan itibaren emin olmuştum. Aynı şey kızlarla da olur. Onlarla yakınlaşıp, aramızda onlara dokunmak veya öpmek istememin dışında da bir şeyler varmış gibi hissettiğimde olur. Daha fazla bir şey. Yakınlığın daha fazlasına dönüşmesi. Özellikle o zamanlar hissederim bu duyguyu. Kafam kaygıyla dolu ve kesinkes emin olma hali, kanıma karışmış durumda. Her an orada. Her an. Yüzde yüz.

Ama babamla daha önce hiç hissetmedim bu duy-

guyu. Hem de hiç. Çünkü bu, tanımadığınız bir insanla yaşayabileceğiniz bir duygu değildir. Hemen hiç tanımadığınız bir insanla. Bu kişi, insanın kendi babası olsa bile. O zaman bile değildir. Hiç ihtimal yok. Ve şu an, düğün salonu kadar büyük, rustik dekorlu bir pizzacıda oturmuş, erimiş vanilyalı dondurmamla oynarken, kendimi şaşırtmak istiyorum. Gerçekten de şaşırtmak.

ŞAŞKINLIK

Suratı yumuşamış ve alnındaki ter yok olmuş. Bana, lütfen usulca konuşmamı, kulaklarının çok hassas olduğunu söylüyor.

O masaya otururken, ben, “Düşünüyordum da,” diyorum ama sonra sözüme devam edemiyorum.

“Ne düşünüyordun?”

Babam gözleriyle garson kızı arıyor. O kadar uzun süre yoktu ki, üzerinden ne kadar zaman geçtiğini söylemek mümkün değil.

“Haplar boktan,” diye bir gözlem yapıyor ve söylemek istediğim şeyin ne olduğunu kurcalamaktan vazgeçiyor.

“Tek iyi tarafları, çabuk etki etmeleri. Ama artık onları almadan tuvalete bile gidemez hale geldim. Böyle yaşanır mı?”

“Çok mu ağrın var?” diye soruyorum; Böyle yaşanır mı? sorusunu yanıtlamaksa içimden gelmiyor.

Gözünü kırıyor, konu değişikliği.

“Nerede kalmıştık?”

“Sana, abinden korkup korkmadığını sormuştum.”

Başıyla onaylıyor ve yanıt veriyor:

“Elbette korkuyorum. Hem de deli gibi korkuyorum. Kendin de gördün zaten. Ruprecht’ten korkmayan salaktır. Hep böyleydi ama. İnsanlar ona Ölüm der, neden olduğunu öğrenmek ister misin?”

“Ölüm mü?”

“Lakabı bu. Ama önce bir kahve daha.” Garson kız geliyor, bu kez elinde bloknot yok. Kızın her an başına sevimsiz bir şey gelmesinden endişe eder gibi bir hali var, yürüyüşünden belli. Nesine lazım, dondurmamdan tatmak zorunda filan kalabilir, mesela!

“Bir sütlü kahve daha,” diyor babam.

Garson kız tam rahatlamış bir şekilde geri dönmüşken, babam arkasından sesleniyor:

“Ve şu dondurma...”

Bakışıyorlar, babam işaret ve başparmağıyla bir daire yapıyor:

“... harika.”

Yeniden baş başayız.

“Neden böyle yapıyorsun?” diye soruyorum ona.

Verdiği yanıt şu: “İnsanları diken üstünde tutacaktır. Önce biraz kırbaç, sonra biraz övgü, sonra yine kırbaç. Aksi takdirde sana kazık atarlar.”

Bu teori hakkında ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum. Ve ilk övgümü ne zaman alacağımı soruyorum kendime.

“Oyun oynardık,” diye anlatmaya başlıyor babam. “Çocukluk, bütün gün mahallede koşuşturur, askercilik oynardık. Ama Ruprecht bizimle oynamazdı, hiç katılmazdı bize. Benden iki yaş büyüktür ve o zamanlar on altı yaşındaydı. Arkadaşlarımın hepsi mahalledendi. Kendi futbol takımımız vardı ve bir de bir çeşit kulüp kurmuş-tuk. O kulübe sadece herkesin önünde soyunup, penisini kaldırabilenler üye olabilirdi. Sen hiç öyle bir şey yaptın mı? Neyse işte, tüm bunlar Ruprecht’e anlamsız gelirdi. O hep daha büyüklerle takılırdı, bizim grubumuzu küçümserdi. Biz futbol oynardık, grup halinde saklambaç oynardık ve o gün de askercilik oynuyorduk. Sapanlar ve içinden kâğıttan mermiler fırlattığımız çubuklarla silahlanmış on kadar çocuktuk. Kedi, köpek avlıyorduk, çöp kovalarını deviriyorduk ve apartmanların zillerini çalıp kaçıyorduk. Bir ara, nasıl olduysa, kendimizi bizim evin önünde bulduk. Garajın yanında bir musluk vardır ve oynamaya devam etmeden önce, su içmek için orada bir mola verelim dedik. Ama oynamaya devam edemedik, çünkü...”

Babam kahvesinden bir yudum alıyor ve konuşmaya devam etmeden evvel, dilinin ucundan bir kırıntıyı çekiyor.

“... bahçede, çimlerin üzerinde, bir iskemle devril-

miş duruyordu ve Ruprecht, elma ağacının bir dalından sallanıyordu. Bir ipin ucuna ilmek yapmış ve ipi ağacın bir dalının üzerinden atmıştı. Bir ucu ağacın gövdesine sıkı sıkı bağılıydı, ilmek de Ruprecht'in boynundaydı ve Ruprecht çimlerin üzerinde sallanıyordu. Dal çatırdıyor ama Ruprecht'in ağırlığı kırılmasına yetmiyordu ve bacakları kasılıyor, havayı dövüyordu. Biz orada donup bakakaldık. Baktık ve en sonunda Frank cesaret edip ilerledi ve sallanmakta olan abimin arkasına dolandı. Aptal değildik hiçbirimiz, insanların kendilerini aslında asmadan nasıl asabileceklerini filmlerden biliyorduk. Akıllı tipler bu hileyi bilirdi ve biz de bu hileyi yutacak değildik. Dolayısıyla Frank, abimin sırtına baktı sonra bembeyaz kesildi ve başını salladı. Çığlık atanın kim olduğunu bilmiyorum. Herhalde Ingo olacak, çünkü Ingo ödleğın tekiydi. Biri ona çenesini tutmasını söyledi, sonra tekrar sessizlik hâkim oldu. Çocuklar bana bakıp, şimdi ne olacak diye sordular. En ufak bir fikrim bile yoktu. Aynı anda Ruprecht öksürdü, şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve bize baktı. Bununla birlikte olan oldu. Herkes çığlık atarak kaçıştı. Bir tek ben kaçmadım, çünkü ben zaten kendi evimdeydim. Ruprecht gözleriyle beni çağırđı ve önünde durduğumda, iskemleye işaret etti. İskemleyi bacaklarının altına yerleştirdim ve çıkıp boynundaki ilmeğđ gevşettim. Sonrasında tek yaptığı çimde oturup, boynunu ovuşturmak oldu. En nihayetinde konuştu ve konuştuğunda sesi, senin de duyduğun gibi çıkmaya başlamıştı.”

“Peki ne dedi?” diye sordum.

“Dedi ki: ‘Hiç değilse denemiş oldum.’ Ona hak verebileceğim çok az şeyden biridir bu gerçekten. Hiç değilse denemişti.”

SİLİNDİR

“Affedersiniz.”

Babamla ben bir süredir konuşmadan oturuyoruz. Ben, insanın babamınki gibi bir abisi olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum, o da benim yarısı yarıya erimiş dondurmamı yalayıp yutmakla meşgul. *Herhalde Ruprecht hep böyle değildi*, diye düşünüyorum, *herhalde ikisinin birlikte çok güzel vakit geçirdikleri de olmuştur.*

“Affedersiniz.”

Babam başını kaldırıyor.

“Evet?”

Garson kız masamıza iki metreden fazla yaklaşmaya özen göstererek, başparmağıyla arkasına işaret ediyor.

“Sizi telefondan arıyorlar.”

Babam kalkıyor ve garson kızın peşine düşüyor. Çok uzun sürmüyor ama. Birkaç dakika sonra yeniden karşımda oturduğunda yüzü kıpkırmızı. Öfkesinin kokusunu alabiliyorum ve nefesimi tutuyorum.

“Geri zekâlı karı!” diyor babam ve boş dondurma kâsesini önünden uzağa itiyor. “Ona beni cepten aramasını kaç defa söyledim. Sıçığımın aletini boşuna mı aldım ben? Beni bu restorandan aradığında konuşamayacağımı kendisi de gayet iyi biliyor. Civardaki her göt dinlerken, nasıl konuşayım be kahrolası! Nasıl bozuluyorum, tahmin edemezsin.”

Gerçekten de tahmin edemem, çünkü babam yine hiyeroglifçe konuşmaya başladı.

“Saat kaç oldu?” diye soruyor.

Ben ona bileğimi gösteriyorum, o da küfür edip suratını ovuşturuyor.

“Sen hesabı öde, kapının önünde buluşuruz.”

Ben hesabı ödüyorum ve garson kıza iki mark bakiş bırakıyorum. Sonra restorani boydan boya geçerek dışarı çıkıyorum; bu, buraya son gelişim, bundan emimim. Dışarıda güneş cayır cayır yanıyor, babamın yanına gidip duruyorum. Cadde titreşiyor ve dalgalanıyor, havada toz ve egzoz kokusu var. Caddenin karşısında küçük bir lokanta var, dört adam lokantanın tentesinin gölgesine sığınmış, ellerindeki bira kutularını alınlarına bastırıyorlar.

“Ee, şimdi ne yapacağız?” diye soruyorum.

Babam para alması gerektiğini söylüyor. Arabaya

doğru yan yana yürümeye başlıyoruz. Para almak iyi fikir. Benzin ibresi sona dayanmış durumda, benim cebimde de, pizzacıdaki hesabı ödedikten sonra sadece 11 mark kaldı. Neye yeter ki bu para? Ama babam merak etmememi söylüyor. Her şey kontrol altındaymış.

Ve beni endişelendiren tam da bu.

Dün beni evden aldığından beri, onu etüt etmek için bol bol vaktim oldu. Çok değişken bir tablo sergiliyor. Bazen tüm gücü yerinde, enerjik, etrafında olup biten her şeyin farkındaymış gibi bir görüntü veriyor. Ne yazık ki, bu görüntü çok kısa sürüyor ve sanki üzerinden silindir geçen derme çatma bir ev gibi, ânında yerle bir oluyor. Bir anda beti benzi atıyor ve damarları şişmeye başlıyor. Oryantasyonunu yitirdiği ve nerede olduğunu, neden orada olduğunu ve onu oraya sürekleyen şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştığı, dışarıdan rahatlıkla belli oluyor. Evet, haplar hızlı etki ediyor, ama yine de babamın zafiyetini benden gizlemesine yetecek kadar hızlı değiller.

An itibariyle hareketli, ağırları dinmiş, yürüyüşü canlı. Arabanın etrafından dolanıyorum ve yolcu tarafında kapının içeriden açılmasını bekliyorum.

Arabanın içi fırın gibi sıcak ve yapış yapış, pence-relerimizi aynı anda açıyoruz. Bir yabanarısı, benim tarafımdaki camdan uyuşuk uyuşuk arabaya giriyor ve başımın etrafında uçmaya başlıyor. Kıpırdamıyorum, annemin sesi kulaklarımda: *Ne yaparsan yap, arıyı kızdırma*. Babam elini kaldırıyor ve kararlı bir hareketle,

arayı kendi penceresinden dışarıya kıskışlıyor.

“Arılardan korkma,” diyor.

Başımı sallıyorum; derken, o ânı ve içinde bulunduğumuz durumu tek bir cümlede özetleyen kelimeler ansızın ağzımdan dökülüveriyor:

“Berlin’e döndüğümüzde, beni eve götür.”

Babam şaşkın gözlerle bana bakıyor. Emniyet kemerini göğsüne doğru çekiyor, kaşları kızgın bir çizgi halinde geriliyor. Bir haftalık plan, ikinci günde sona erdi.

Nihayet, “Teşekkür ederim,” diyor babam ve emniyet kemerini kilide takıyor.

Uhlenhorst, Hamburg’un zengin mahallelerinden. Evler, Berlin’in villaların bulunduğu bölgesindekilerden daha soylu ve şık. Burada her şey çok düzenli, trafik daha az, hatta yolda yürüyen insan bile görülüyor. Ama jogging yapan insanlar ve turist otobüslerinin koyu renk camlarının ardından bakan karanlık suratlar görmek mümkün. Gözlerimi yumsam, Berlin’de olduğumu hayal edebilirim pekâlâ. Bunu eskiden çok yapardım. Beni yolculuklarda, annemin yanında, hiç hareket etmeden, kafamı uzatmış, gözlerimi yumarak oturmuş, kendimi oyunuma kaptırmış bir halde görebilirdiniz.

“Arabada bekle, hemen dönerim. İşim en fazla bir iki dakika sürer.”

“Yine mi?” diyorum.

“Çok komik,” diyor babam ve kontak anahtarını alıyor.

Bu sefer sürücü koltuğuna geçmiyorum, şansımı daha fazla zorlamanın bir anlamı yok. Babam çevik adımlarla arabanın yanından yürüyor ve villalardan birine, kapıyı çalmadan giriyor. Şaşkınlıktan küçükdilimi yutacak gibi oluyorum. Kapıyı kendi anahtarıyla açtı herif!

Bunda şaşacak ne var, Lukas?

Bir süre torpido gözünü karıştırıyorum, son baktığımdan bu yana bir değişiklik olmamış. Sonra arabadan iniyor ve caddenin kenarında duruyorum. Bir polis arabası devriye geziyor ve düşüncelerimi okumaya çalışıyor. Gözlerimi yumuyor ve başka bir şehirde olduğumu hayal ediyorum. Hiç. Gözlerimi açıyor ve villada kimin oturduğuna bakıyorum. İsim levhası altın gibi parlıyor, üzerindeki yazı gayet sade:

Reigenbach

Tanımıyorum.

Geri dönüyor ve evin cephesine uzaktan bakmak için birkaç adım atıyorum. Pencereden bana göz kırpan, saçlarını sallandıran kimse yok.

Köşeye gidiyorum; kim bilir belki arkadan bahçeye girip, Sherlock Holmes'çülük oynayabilirim. Komşu bahçelerden birinde iki yaşlı kadın ayakta sohbet ediyor. En azından ben köşeyi dönene kadar bu böyle. Ama sonra, beni görünce sesleri kesiliyor. Topuklarımın üzerinde geri dönüyor ve arabada beklemeye karar veriyorum. Burada kendi mahallemde değilim, aynasızlara enselenmezsem şanslı sayılırım.

Ben tam dönüş yolundayken, arabaya varmama on

metre kala, arabanın çalıştırıldığını duyuyorum. Motor uğulduyor, tekerlekler dönmeye başlıyor, egzostan duman çıkıyor. İlk aklıma gelen, babamın yine beni ekme-ye çalıştığı.

Bensiz bir yere gidemez ama.

Bir depar atıyor ve arabanın patinaj çekerek kalkmasına ramak kala arabayı yakalayıp kapıyı açıyorum. Bir saniye sonra içeri girmiş ve sanki arabadan hiç inmemiş gibi koltuğumda oturur durumdayım.

İçimi dolduran büyük öfke ve bir yığın küfürle, babama, “Sen ne yaptığını sanıyorsun!” diye söylenmeye başlıyorum. Öyle sinirliyim ki, kendimi, kafalarının üzerinde sürekli küfür dolu düşünce balonlarıyla dolaşan çizgi roman kahramanlarına benzetiyorum.

“... delirdin mi sen?!”

Ama bu sözcükler boş bir yankı olarak bana geri dönüyor. Çünkü ben ne dersem diyeyim, sözlerim babama ulaşmıyor. Çünkü kendisi hâlâ Reigenbach Villası’nda. Yanımda oturansa, daha önce hiç görmediğim bir genç!

YANLIŞ FİLM

İnsanın kendine dışarıdan bakarmış gibi hissettiği ve şimdiki zamanı bir film gibi yaşadığı anlar vardır. Bu, benim başıma daha önce hiç gelmedi ama arkadaşım İndi anlatmıştı. Ayrıca beden-dışı deneyimler, parapsikolojik olaylar ve reenkarnasyondan da bahsetmişti İndi. Ona göre her şey kendi mecrasında akar, insanın tek yapması gereken kendini akışa bırakmaktır. Acaba şu anda benim içinde bulunduğum durumda o olsa, yine kendini akışa bırakır mıydı, öğrenmek isterdim doğrusu. Keşke şimdi burada olsaydı da, suratımı, daha doğrusu kapı koluna endişeyle yapışmış ellerimi görebilseydi.

Bir trafik ışığı yanımdaki deliyi durduruyor.

“Vay be!” diyorum.

“Bu daha hiçbir şey,” diyor deli.

“Hamburg’un bir ara sokağında saatte yüz on kilometre hızla gitmeye hiçbir şey mi diyorsun sen?” diye soruyorum, panik dolu bir sesle.

“Işık yeşile dönsün de, sen asıl o zaman gör beni.”

Bu benim ilk beden-dışı deneyimim. Ayrıca beni konu edinen bir filmde de ilk defa rol alıyorum. Henüz reenkarnasyondan bahsetmek için erken ama. Bu konuya, deli, babamın arabasını bir ağaca tosladıktan sonra gireriz.

Işık yeşile dönmüyor.

“Şu anda bir araba çalmış olduğunun farkında mısın?”

“Ne var yani?” diye soruyor deli ve sırtıyor.

“Yani demek istiyorum ki...”

Işık yeşile dönüyor.

Sonrası, Hamburg’un önümden sekiz kat hızlı aktığı, en hasından bir korku filmi. Bütün heyecan, bir inşaat alanının ötündeki trafik sıkışıklığında son buluyor.

“Siktir,” diyor deli.

“Ben iniyorum,” diyorum.

“Mızıkçılık yapma,” diyor.

“Mızıkçılık yapmıyorum,” diyorum.

“Birazdan varacağız.”

Oturmaya devam ediyorum; gözlerim fal taşı gibi açık, çünkü bir şey dikkatimi çekti. Bir ayrıntı. Ama çok önemli bir ayrıntı. Kontak anahtarı yerinde duruyor.

“Anahtarı nereden buldun?” diye soruyorum.

“Nereden bulduğumu sanıyorsun?” diye soruyor deli ve işaretparmağıyla anahtarlığa vuruyor, anahtarlar melodik bir şekilde çingiliyor.

On dakika sonra, hâlâ delinin yanında oturuyorum. Kucağımda, üzerinde bir Yahudi şarküterisinin amblemi bulunan, sıcak, karton kutular var. Kutuları ellerimle sıkı sıkı tutuyorum ki düşmesinler. Dizlerim birbirine yapışmış durumda, çünkü titriyorlar. Keşke biraz gevşeyebilseydim. *Bu duruma nasıl düştüm ben?* Hiç durmadan kendime sorduğum iki sorudan biri bu. Hemen ardından da, *Bu işin sonu nereye varacak?* sorusu geliyor.

Artık delinin adını biliyorum. O kadar çok şey öğrendim ki, kelimenin gerçek anlamıyla suspus oldum.

“Sıkma canını, zaman her şeyin ilacıdır,” dedi bana deli. Adı Neil.

“Nil Nehri gibi değil ama, şarkıcı gibi.”

Bilmediğim bir şarkının melodisini ıslıkla çalıyor, sonra gaz pedalındaki ayağı yeniden kurşun gibi ağırlaştırıyor ve sevgili ölüm yeniden peşimize takılıyor.

“İyi misin?”

Daha önce babamın park ettiği yerde duruyoruz. Sağımızda villa, solumuzda Alster Nehri’nin kıyısına yapılmış park gibi bir şey var. Hiçbir şey olmamış gibi, başladığımız yere geri döndük. Eğer kucağımda duran iki karton kutu olmasa, tüm bunların yaşanmış olduğundan bile şüphe ederdim.

“Hey, beni duyuyor musun?”

“Evet, iyiyim,” diye yalan söylüyorum.

“İçeri gelmek ister misin?”

Başımı sallıyorum ve *birazdan gelirim, biraz düşünmem lazım* gibi bir şeyler söylüyorum.

“Nasıl istersen.”

Neil arabadan iniyor. Arabanın etrafından dolanıyor ve karton kutuları almak için kapımı açıyor. Ben konuşmıyorum, kıpırdamıyorum, donmuş, sersemlemiş, yumruklarımı sıkmış durumdayım.

“Görüşürüz,” diyor Neil ve kapıyı kapıyor.

Evet, diye düşünüyorum, görüşürüz.

Ve şimdi, Uhlenhorst’ta yürüyorum. Yanımdan saatte yirmi kilometre hızla geçen arabaları takmıyorum bile. Artık, bu duruma nasıl düştüğüme dair ilk soruyu kendime sorabilecek ve nihayet onu kafamdan silebilecek noktaya gelmiş durumdayım.

Cevap: Hiçbir fikrim yok.

Ağlayabilirim. Parktaki banklardan birinin altına yatıp, üstümü otların bürümesini ya da yaprakların örtmesini bekleyebilirim. Kaybolmak istiyorum. İstiyorum ki...

Babamla, eğitici bir hafta sonu. Bunu hayal etmiştim. Basmakalıp aile filmlerindeki gibi yaşamak istiyordum bunu. Benim gibi bir baba. Aslında bana çok benzeyen, ama annemle anlaşılamadığı için bir ömür boyunca bunu bana gösterme fırsatını bulamamış bir baba.

Gözlerimin içine bakan, bana *evlat* diyen ve yavaş yavaş konuşan bir baba.

Ve sonra, soru sormaktan nefes almaya bile vakit bulamayan, babasının dudaklarından dökülen bilgece sözleri yalayıp yutan bir evlat. Babasına destek olan, onu örnek alan bir evlat. Babasının kolunu omuzuna atmasına izin veren, ondan övgü, sevgi ve takdir sözcükleri duyan bir evlat.

Tamamen yanlış filmmiş.

Tamamen.

Gözlerimi kapattığımda, deniz kıyısında oturduğumu hayal ediyorum. Güneş her şeyi eritiyor, zamanı da, mekânı da... Birkaç saniye boyunca iyi gidiyor, ama sonra trafik sesi duyuluyor, bir korna büyüğü kaçırıyor. Ve şehrin gürültülerinin arasında bir siren sesi duyuluyor. Uzaktan ve usulca, "*Lu-kaaaas!*" diyor.

Bir iskelede oturuyorum. Ayaklarımın altında martı pislikleri ve rüzgârda daireler çizerek uçuşan bir kâğıt bardak var. Alster Nehri, plastik folyo gibi gergin. Dört bank ötede dört kadın, salın gelmesini bekliyor. Hızla sağa sola bakan gözleri ve uzun yüzleriyle bana anaokulundaki öğretmenimi anımsatıyorlar. Rahibeye benziyorlar ki, gerçekten de öyleyseler buna hiç şaşımam; çünkü konuşma biçimlerine bakılırsa, aynı kumaştan biçilmişler.

"*Luu-kaaaaaas!*"

Güneş artık sabah olduğu kadar yakıcı değil. Az ön-

ce saate baktım ve kaç olduğunu ânında unuttum. İndi'yi aramak, Sarah'yla konuşmak ve ona babamı terk etmekle iyi yaptığını söylemek istiyorum. Ellerim daha önce taşıdığım iki karton kutu yüzünden soğan kokuyor, tişörtümün üzerinde kırmızı bir leke var. Lekenin nasıl olduğunu bilmiyorum. Sağ gözüm biraz daha iyi, dudağımın şişi de bir miktar inmiş. İki dişim sallanıyor gibi, ama atlatırım. Annemi bu gece göreceğim, o zamana kadar eski Lukas olurum. Dışarıdan ama. İçimi kimse göremeyecek. Bunu size garanti edebilirim.

“Luuu..!”

Bağırtı kesiliyor. Ya vazgeçti ya da beni buldu. Hayır, ilk olasılığı siliyorum, beni bulmuş olmalı, hayatta vazgeçmez. Mesele sadece oğlu değil çünkü. İşin içinde sıçtığımın arabası da var.

Adım sesleri; adamın gölgesi ayaklarımın önüne düşüyor.

Nasıl oluyor da, yine ilk olarak gölgesini görüyorum?

“Müthiş numara,” diyor babam ve önümde dikiliyor. Öyle ki, güneş sağ omuzunun üzerinde asılı bir projektör gibi duruyor.

“Teşekkür ederim,” diyorum.

“Bir şey değil. Ben hazırım, gidebiliriz.”

Ona bakıyorum. Tam ve gerçek anlamıyla bakıyorum. Güneş gözümü kamaştırmıyor, artık gözümü hiçbir şey kamaştıramaz, babama beslediğim korku çoktan ardımda kaldı. Gözümünün önünde duran şey, zayıf değilmiş gibi görünmeye çalışan zayıf bir insancık.

“Göt,” diyorum ve babam suratıma bir tane patlatmak için öne eğildiğinde, bir santim bile kenara kaçmıyorum.

TEK ÇOCUKLAR

“Elinden gelen bu mu yani?” diye soruyorum. Çenem kalkık, tepeden tırnağa zırha bürünmüş durumdayım.

Dört kadının nutku tutuluyor, bir martı çığlık atıyor ve pençelerini suyun dümdüz yüzeyine sürterek, Alster’ in üzerinde avlanıyor. Babamsa acıyan elini ovuşturuyor. Bana bakamıyor.

Tükürüyorum. Yumruklarım sıkılı. Ayağa kalkıyor ve iskeleden caddeye doğru yürüyorum. Arabayı hedefliyor ve orada bekliyorum. Elbette ağlıyorum ve elbette o kadar öfkeliyim ki, patlayabilirim. *Keşke*, diyorum. *Keşke patlayabilseydim*. Onun yerine kaputun üstüne çıkıyor, dizlerimi göğsüme çekiyor, kollarımla dizlerimi sarıyor ve gergin bir yay gibi oturuyorum.

Babam gelmiyor.

Bekliyorum.

Ama gelmiyor, işte.

Babam, tümüne oturmaya hakkı yokmuş gibi, bankın en ucuna oturmuş. Ayakkabılarına bakıyor. Suratı ifadesiz. Yüzünde suçluluk göremiyorum. Ama hoşnutluk da göremiyorum. Ve o an, babamın duygularının da bir çık-maza girdiğini fark ediyorum. Bunun ne menem bir şey olduğunu kendisi de gördü ya, kahkahalarla güleceğim neredeyse. Bir şey söylemesine gerek yok, yüzündeki boş ifadeden belli. İçindeki o boşluğu tanıyorum, nasıl hissettiğini iyi biliyorum, çünkü aynı boşluk benim yaşamımın da bir parçası.

“Eve dönmek istiyorum,” diyorum ve hâlâ beklemekte olan dört kadına ters ters bakıyorum. Kadınlar, korkmuş bir şekilde gözlerini kaçırırlar.

“Sana anlatmak istedim,” diyor babam ve başını kaldırıyor. Bakışları beni ısıtıyor, benimle değil de Alster Nehri’yle konuşuyor sanki. Bir adım geri çekiliyorum ki, gölgem ona değmesin. Aramıza bir demet güneş ışığı giriyor, tam olması gerektiği gibi.

“Bana ne anlatmak istedin?” diye soruyorum.

“Sana anlatmak istedim işte,” diyor ve sorumdan kaçıyor.

“Ama zamanı değildi, öyle mi?” diye devam ediyorum.

“Yanlıı,” diyor.

Neden anlatmadığını söylemesini bekliyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

“Doğru,” diyorum tartışmaya açık olmayan bir sesle.

“Tamam, doğru,” diyor babam ve ayağa kalkıyor.

Neil benim üvey kardeşim. Ve Bayan Reigenbach da, üvey annem gibi bir şey. Babam, annemle evlendiğinde ve evlilikleri boyunca, Bayan Reigenbach’la da “gizli bir ilişki” sürdürüyormuş. Nitekim annemle babamın geçinememelerinin bir sürü nedeni arasında bu durum da varmış.

Ve aile tarihimizin, bilmesem de olur dediğim ayrıntılarından biri de bu işte.

Neil benden bir yaş büyükmüş. Beş yaşından beri benim varlığımdan haberdarmış. Birçok defa Berlin’e gelmiş. Bir keresinde, evimizin birkaç sokak ötesinden bize telefon bile etmiş, ama konuşmadan kapatmış. Benim sesimi duymak istemiş. İkimiz de tek çocukmuşuz. “Tek çocuklar, hayatta başka tek çocuklar da olduğunu öğrenir öğrenmez, birbirleriyle dost olurlar.” Buna verecek bir karşılık bulamadım, nasıl olduğunu bilemeyecek kadar kısa bir süredir bu oyunun içindeyim zira.

Neil benim/onun/bizim babamızdan nefret ediyor. Pis herifin teki olduğunu düşünüyor. Ona baba demiyor. O sadece Richard, bazen de moruk. Ritchie veya Rick de değil. Sert bir D harfiyle biten Richard, o kadar. Onun hakkında söyleyebilecek tek bir iyi söz bile bulamıyor Neil.

Bunları kendim söylediğimde fazla dert etmediğimi

fark ediyorum. Ama aynı şeyleri Neil'in ağzından duymak daha kötü geliyor. Babamızla son on altı yıl içinde düzenli olarak görüşmüş o. Onun yargısını çürütmek imkânsız.

“Merak etme, hiçbir şey kaçırmış değilsin,” diyor Neil.

Hiçbir şey kaçırmamışım.

“Arabamın anahtarlarını geri alabilir miyim?”

Babam elini uzatıyor. Rica edercesine. Gören de ağrı kesicilerini aldığı mı ya da anahtarları eline aldığı nda, hayatının bir şekilde kolaylaşacağını sanacak. Ona anahtarlığı uzatıyorum ve arabaya doğru yan yana yürüyoruz. Artık bir şeyler daha farklı. Aramızda büyük bir uçurum yok artık. Yörüngelerinden çıkmış ve kısa bir süre aynı rotayı takip etmiş iki gezegendik biz. Ve artık kozmik güçlerin hatalarını düzelterek bizi birbirimizden ayırma vakti geldi. Sonsuza dek. İndi olsa bu fikre bayılırdı. Ama ben... Ben kusacağım neredeyse, öyle hafiflemiş durumdayım.

EXIT

Ve Berlin'e dönüş yolundayız. Hamburg'un tıkalı trafiğinde, doğuya doğru giderek otobana ulaşmaya çalışıyoruz. Babamın ne düşündüğünü bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Tek bildiğim, kilometreleri tek bir hedefe, birbirimizden ayrılmak hedefine ulaşmak için yutacağımız ve yol boyunca susacağımız. Ben tespihböceği gibi içime kapanmış, walkman'imi dinliyorum; babam da kolunu camdan sarkıtmış, aynalı güneş gözlüklerinin ardından, akmakta olan manzaranın zevkini sürüyor. Mükemmel bir takımız biz. Babamın sessizliği, öğleden sonra trafiği ve Hamburg şehir merkezinin gürültüsü, hızlı çekimle akıyor. Gözlerimi kısıp, ses düğmesini çeviriyorum ve U2'nun *Exit* * isimli şarkısının ilk notaları, Adam Clayton'ın basından, usulca dökülüyor. Bono'nun

* Çıkış. (ç.n.)

sesi girdiğinde, gözlerimi yumuyorum:

*you know he got the cure
but then he went astray
to drive the dreams he had away
he wanted to believe
in the hands of love**

Bunun ardından, Edge'in parmakları gitarda dolanmaya başlıyor ve Bono inlercesine sesleniyor:

*his head felt heavy
as he cut across the land
a dog started crying
like a broken hearted man
at the howling wind
the howling wind***

Kendimi uzaklarda, İrlanda'da bir yerlerde hissediyorum, deniz kokusu ve çevremi saran rüzgâr ayaklarımı yerden kesiyor, basın sesi daha yoğun geliyor, Mullens'in davulu titreşmeye başlıyor, Bono'nun sesi mekânı kaplıyor:

he went deeper into black

* biliyorsun, çareyi bulmuştu / ama sonra düşlerinden kurtulmak için / yolundan saptı / aşkın ellerine / inanası vardı. (ç.n.)

** boş araziye aşarken / başı önüne düşüyordu / bir köpek / kalbi kırık bir adam gibi / uluyan rüzgâra ağlıyordu / uluyan rüzgâra. (ç.n.)

*deeper into white
he could see
the stars...**

Müzik ansızın susuyor. Gözlerimi açıyorum, babamın bu işle bir ilgisi var mı diye ona bakıyorum. Sonra, kucağımda masumca duran walkman'ime çeviriyorum bakışlarımı. Düğmesi hâlâ basılı.

"Kahretsin!" diyorum ve pil yuvasını açıyorum. Pillerin yerini değiştiriyorum, yerlerinde döndürüyorum. Yapacak bir şey yok. Alet çalışmıyor işte.

"Bitmiş mi?" diye soruyor babam.

Aptalca bir soru, aptalca bir yanıtı hak eder. Dilimi ısırıyorum ve ona bir soruyla yanıt veriyorum:

"Bir yerde durup pil alabilir miyiz?"

Bir süpermarketin önünde ikinci sıraya park ediyoruz. Benzin deposu dolu, yola çıkmaya hazırız ve ben yolculuğu, aptal piller yüzünden, daha başlamadan kesintiye uğratmış durumdayım. Harika.

"Çok sürmez," diyorum ve süpermarkete giriyorum.

Elimde piller, bisküviler, bir kutu buzlu çay ve bir kolayla dışarı çıktığımda, babamın oturduğu yerde uyu-yakaldığını görüyorum. Çenesini göğsüne yaslamış, usulca nefes alıyor. Yolcu kapısını dikkatlice açıyor ve yanına oturuyorum. Onu uyandırabilirim, ama biri arkamızdan korna çalana dek beklemeyi tercih ediyorum.

* karanlığa daha da gömüldü / aydınlığa daha da gömüldü / yıldızları / görebiliyordu... (ç.n.)

Boktan bir baba olsa da, ona hiç değilse bir an için huzur vermek istiyorum.

Buzlu çay kutusunu açıyorum, birkaç bisküvi yiyorum. Artık içimden müzik dinlemek gelmiyor, çünkü süpermarkette, sırada beklerken, ansızın aptalca bir şeyi fark ettim. Babamı hiç tanımamış olmak mı, yoksa bir şekilde tanımış olmak mı? Hangisi daha kötü karar veremiyorum. Kısa bir süre öncesine kadar babamın tek oğluydum; şimdiyse babamın ömrü boyunca hiç umursamadığı tek oğluyum.

Neil hiçbir şey kaçırmadığımı iddia etse de, bu hiçbir şeyi düzeltmiyor.

Acaba annem, Neil'i biliyor mu?

Sanmıyorum, çünkü bilse, babamın yanıma yaklaşmasına izin vermezdi. Babam ne kadar umursamazsa, annem de o kadar şefkatlidir çünkü. Beni böylesi bir yüzleşmeden korumak için elinden geleni yapardı o. Dolayısıyla Neil'in varlığını öğrendiğimde darmadağın olmamda şaşılacak bir şey yok. İnsan bazı mikroplara karşı önceden bağışıklık kazanmış olmalı ki, yaşayabilsin. Ben aynı şeyin, insanın yaşamda karşısına çıkan bazı durumlar için de geçerli olduğunu düşünüyorum. Hiç antremansız bir şekilde ortalıkta dolanmak, kimseye bir fayda sağlamıyor.

Başımı arkaya yaslıyor ve gözlerimi kapıyorum.

Şimdi evde uyanıyor olsaydım ne olurdu acaba? Bir gün önce, saat tam 14:31 olsaydı mesela. Yine, sinirim bozulduğundan ve babamın nerede kaldığını merak et-

tiğimden, saat servisine telefon etseydim. Ve babam yine gelseydi ama ben bu kez arabasına binmeseydim, onun yerine evde kalıp, günlük hayatımı sürdürmeye devam etseydim... Ne olurdu acaba?

Hiçbir fikrim yok.

Her durumda, yine antremansız kalırdım.

Bir sonraki sefere kadar.

Bir zil sesiyle uyanıyorum. Korkuyla fırlıyorum ve elimdeki buzlu çayın bir kısmı tişörtüme dökülüyor. Zil yine çalıyor, babam hâlâ yanımda uyuyor. Kollarımla arkaya uzanıyorum ve babamın arka koltuktaki ceketinden cep telefonunu alıyorum. Bir sonraki zil, net ve yüksek bir sesle arabanın içinde yankılanıyor, ama babamın kılı kıpırdanıyor, derin bir şekilde uyumaya devam ediyor. Şimdi ne olacak? Zili duysun diye telefonu onun kulağına mı yaslasam acaba?

Yeşil tuşa basıyorum.

Hışırıyor.

“Alo,” diyorum.

“Hangi deliğe girdiniz siz?”

Yutkunuyorum. Kim olduğuna hiç şüphe yok, bu sesi komada olsam yine tanırım.

“Arabadayız,” diyorum.

“Sen misin, Ritchie?”

“Hayır,” diyorum tüylerim ürpererek.

Sessizlik. Ve nihayet: “Ritchie’nin salak oğlusun sen.”

“Öbür türlü, aslında.”

“Ne?”

“Salak Ritchie’nin oğluyum ben.”

Sessizlik.

“Kendini bok gibi komik sanıyorsun herhalde,” diyor Ruprecht, bir yandan da bokun ne kadar komik olduğunu düşünürmüş gibi, kelimelerini yaya yaya konuşuyor.

“Hangi deliktesiniz siz?” diye soruyor bir kez daha.

“Arabada,” diye yineliyorum ben de.

“Beni kandırmaya çalışma, tamam mı ufaklık!”

“Tamam,” diyorum.

“Neredesiniz?”

“Berlin’deyiz,” derken gözlerimi sıkı sıkı yumuyorum. Sanki beni görecektir. Sanki gözlerimi yumarak onu daha iyi kandırabileceğim.

“SANA BENİ KANDIRMAYA ÇALIŞMA DEMEDİM Mİ?” diye kükrüyor kulağımın içine.

“Tamam.”

“Neredesiniz, o zaman?”

“Hamburg’da.”

“Hâlâ mı?!”

“Hâlâ, ama yola çıkmış sayılırsınız.”

“Bana babanı ver.”

“Uyuyor.”

“Uyandır o zaman.”

“Ben... Ben arabada yalnızım,” diye mırıldanıyorum ve bunu neden yaptığımı, babamı neden korumaya ça-

lıştığımı ben de bilmiyorum. Belki de bokumla oynamak istiyordumdur, kim bilir?

“Bana caddenin ismini söyle,” diye emrediyor Ruprecht.

“Hangi caddenin?”

“SIÇIK ARABANIZIN DURDUĞU CADDENİN, KAHROLASI!”

Öne doğru eğilerek köşedeki sokak tabelasını okuyorum.

“Bürgerweide,” diyorum, “bir sonraki köşe de Alfredstrasse.”

“Tam olarak nerede duruyorsunuz?”

“Bir süpermarketle eczanenin önünde, ikinci sırada.”

“Arkana bak.”

“Ne?”

“Arkana bak, dedim sana.”

Koltukta arkama dönüyorum.

“Ne görüyorsun?”

“Trafiki.”

“İkinci sırada bekleyen başka bir araba var mı?”

“Hayır, yok.”

“Peki yolun karşı tarafında?”

“Hayır, orada da... Dur bir dakika, geride, uzakta bir araba var.”

“Nasıl bir şey?”

“Mavi, galiba şey...”

“... Ford Escort mu?” diyerek cümlemini tamamlıyor Ruprecht.

Gözlerimi kısıyorum, evet, gerçekten de bir Ford Escort.

“Evet,” diyorum.

“Şimdi,” diyor Ruprecht, “babanı uyandır, yoksa nereye gidersen git, seni bulup ağzına sığarım.”

“Şey...”

“Yanında oturuyor,” diye sözümü kesiyor Ruprecht.

“Tamam,” diyorum ve telefonu kapıyorum.

“Off ya.”

Babam korkuyla olduğu yerde sıçırıyor ve güneş gözlüğünü kaldırıyor, gözleri fal taşı gibi açık.

“Buradayım!” diyor ve sesinde, sırf burada olduğu için hafiflediğini duyabiliyorum.

“Ne zamandır...”

“Sadece birkaç dakikadır.”

Ona buzlu çay kutusunu uzatıyorum.

“Teşekkürler.”

İçiyor ve dikiz aynasına bakıyor; elini terden ıslanmış saçlarından geçiriyor, bana kutuyu geri veriyor ve sonra yüzünü, sanki yıkarmış gibi, elleriyle ovuşturuyor.

“Artık buradan topuklamamızın vakti geldi,” diyorum. Sözcüklerim, sanki ben değil de babamı konuşuyormuş gibi dökülüyor ağzımdan.

Öğreniyorum, diye düşünüyorum.

Düzeltilme hemen geliyor: Yanlış, öğrenmiyorsun, uyum sağlıyorsun sadece.

“Hadi o zaman.”

Babam güneş gözlüğünü yeniden burnunun üzerine indiriyor, arabayı çalıştırıp sinyal veriyor. Cep telefonunun çalması için en doğru zaman bu. Ve gerçekten de, tam o anda çalıyor telefon.

Konuşmaları çok kısa sürüyor ve babamın beti benzi atıyor. Mavi Ford’a bakmamak için kendini kastığını görebiliyorum. Telefonu kapatırken, buzlu çayı elimden alıyor ve bir yudumda bitiriyor.

Vitesi takıp, U-dönüş yapmadan önce, “Üvey kardeşini biraz daha yakından tanımak ister misin?” diye soruyor bana, laf olsun diye. Mavi Ford’un yanından tek bir bakış bile atmadan geçiyoruz. Babam, ancak araba dikiz aynasında görülmez olduktan sonra, dişlerini sıkarak konuşuyor: “Bok herifler!”

İMPARATOR

Reigenbach Villa'sına dönerken, bok heriflerin aynasızlar veya emekli aynasızlar, ya da emniyet teşkilatının bir birimi olduğunu öğreniyorum.

“Bizimle ne alıp veremedikleri var ki?” diye soruyorum.

Bizimle bir alıp veremediklerinin olmadığını öğreniyorum. Mesele Ruprecht'in hapse giriş sebebiyle ilgiliymiş. Hırsızlık yani. Ama basit bir hırsızlık değil. Büyük bir işmiş.

“Büyük iş dediğin ne?”

Babam bu konudan bahsetmek istemiyor, sonra gülüp bu konudan bahsetmemenin saçma olacağını söylüyor. Artık çocuk değilmişim. Teşekkür ederim, demek için zor tutuyorum kendimi.

Büyük iş, Ruprecht'in doğrudan aynasızları soymak-

tan zevk alması demekmiş. İnsan kısa yoldan para kazanmak isterse ya gidip bankaları, müzeleri, kuyumcuları veya paralarını koltuklarının altındaki kasalarında saklayan zenginleri soyarmış. Ya da doğrudan kaynağa gider ve polisin büyük miktarlarda istiflediği hırsızlık ganimetlerinden bir miktar almış.

Babam başını sallıyor ve Ruprecht'in yapılabilecek en büyük aptallığı yaptığını söylüyor.

“Bir defa polisler soyulmaz, bunu iyi belle tamam mı? Polisleri soyma; ille de soyacağım dersen, o zaman değerli bir şey çalma; yok ille de değerli bir şey çalacağım dersen de, hiç değilse polislerin her ne pahasına olursa olsun geri almak isteyecekleri bir şeyi çalma.”

“Yani ne o?”

“Bilmiyorum.”

Mahkemede, Ruprecht'e ganimeti iade etmesi karşılığında, cezasında indirim yapmayı teklif etmişler.

Ruprecht reddetmiş.

Bu nedenle bir dakika bile ceza indirimi almamış ve beş senenin beşini de yatmış.

Ruprecht direnmiş.

“Peki şimdi?” diye soruyorum.

“Şimdi kapana kısıldı.”

“O da ne demek?”

Bu soruyu soran kadın iri, zayıf ve babamdan birkaç santim daha uzun. Babamın dev gibi biri olduğunu dü-

şünmeyin ama. Babam bir-yetmişikiye ulaştıktan sonra uzamaktan vazgeçmiş ki, bu nedenle, ben bile ondan yarım baş kadar daha uzunum.

Kristin Reigenbach, hiç de olmasını umduğum düşmana benzemiyor maalesef. Müthiş güzel ve kasıntı bir kadın değil mesela. Ayrıca, hayal ettiğim gibi, fettan bir kadın tipi de değil. Ondan hiç hoşlanmasaydım ve annemle babamın ayrılıklarının faturasını ona kesebilseydim, hayatım çok daha kolay olurdu. Ama ne yazık ki o, gözlerinde gereğinden fazla hüznü barındıran ve sağ şakağında, saçlarının arasına doğru uzayıp orada kaybolan bir doğum lekesi bulunan, iri cüsseli bir kadın sadece. Doğum lekesi beş marklık bozuk para büyüklüğünde ve kadının suratında, batmakta olan kahverengi bir ay gibi duruyor.

“Aynasızlar Ruprecht’i takip ediyorlar, demek,” diye yanıt veriyor babam. “Onu tehdit ettiler, o da onlarla dalgasını geçti. Ama artık kaçacak bir yeri kalmadı.”

Önümüzde, dört dilimi eksik bir pasta var. İkisini ben yedim. Diğer ikisiyse babamın ve onun gizli sevgilisinin önündeki tabaklarda duruyor.

“Peki bunun seninle ne ilgisi var?” diye soruyor Bayan Reigenbach.

Kadının dolambaçsız tarzını sevdim. Lafı dolandırmadan, sahneye konan oyunun ne olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Babama bakıyorum.

“Şimdi beni de takip edecekler.”

“Gerçekten mi?”

Bayan Reigenbach bana bakıyor, kaşları kalkmış, do-
ğum lekesi kırışmış.

Babam ayağa kalkıyor ve pencereye gidiyor.

“Bir dilim daha pasta ister misin?”

Ben başımı sallıyorum; konuşma yeteneğini kaybet-
miş biri olarak, hiç fena değilim.

“Bana Kristin de,” diyor Bayan Reigenbach.

“Tamam,” diyorum ve pasta için teşekkür ediyorum.

“Kimse yok,” diyor babam ve tekrar yerine oturu-
yor.

“Peki şimdi ne olacak?”

“Bilmiyorum.”

Babam önce Bayan Reigenbach’a, sonra da bana ba-
kıyor. Şu kısacık anda fark ediyorum ki, bu kadın, ba-
bam için, hiçbir şeyin yolunda gitmediği fırtınalı zaman-
larda sığındığı güvenli bir liman işlevi görüyor.

“Ne yapacağım ben şimdi?” diyor babam ve bakış-
larını yere indiriyor.

Bayan Reigenbach masanın etrafından dolanıyor ve
babamın yanındaki iskemleye oturuyor. Babamı, başı
göğsüne yaslanacak şekilde, kendisine doğru çekiyor.

“Biraz gevşe,” diyor ve babamın hıçkırdığını duyar
gibi oluyorum.

Tüm bunları görmek istediğimden emin değilim. Baba-
ma acımak isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Hayır,
aslında biliyorum. İstemediğimi çok iyi biliyorum. Ama
ben ne diyebilirim ki? Ne zaman bir şey diyebildim ki?

Aslında okula gitmeyi hiç istememiştim, aslında babamın evden ayrılmasını hiç istememiştim, ayrıca yaz tatillerinin bitmesini de aslında hiç istemedim ve şu anda biten yaz tatillerinin yasını bile doğru dürüst tutup tutmadığımı hatırlamıyorum. O kadar çok *aslında hiç* ve o kadar çok *kimin umurunda* var ki hayatımda. şimdi de, mesela, Bayan Reigenbach'ın babama bakması, onu mutfaktan çıkarması, masada duran haplarını almak için geri dönmesi ve o sırada bana özür diler gibi gülümsemesi, kimsenin umurunda değil.

“Her şey yoluna girecek,” diyor Bayan Reigenbach.

“Umarım,” diyorum ve bunu gerçekten de diliyorum.

Ancak on dakika dayanabiliyorum, sonra biraz hareket aramaya başlıyorum.

Çok uzun aramama gerek kalmıyor, koridordan gelen müzik sesine doğru ilerliyorum, kapının önüne geldiğimde yanılmadığımı anlıyorum. Ahşabın üzerine, fosforlu kalemle

NİL

BURADA

AKIYOR

yazılmış.

Kapıyı vurmak saçma olur, dolayısıyla kapı kolunu bastırıyorum. Ben müzik sesi duyduğumu sanıyordum. Oysa duyduğum şey sürüklenen çöp bidonu, deney hayvanı çığlığı ve hidrolik darbeli matkap karışımı bir gü-rültü. Oda karartılmış. Bir köşede yanan tek bir mum,

kızıl kor halindeki bir demet tütüsüyü loş bir ışıkla aydınlatıyor.

Neil'den iz yok.

Kapının arkasına bakıyorum.

Yok.

Sadece müzik var –gürültülü, acılı, herhangi bir içerikten yoksun. Ritmi yok, temposu yok ve en önemlisi, takip edilebilecek bir melodisi yok.

Odanın sağ üst köşesinde bir ışık parlıyor. Peter Pan'ı veya Tinkerbelle'i andıran bir görüntü. Ama gördüğüm şey bir cin değil, çifte sarılmış esrarlı sigarayı yakan bir çakmağın alevi. Aynı anda bir ayak, karanlıktan uzanıyor ve kapının üst kenarına vuruyor. Düşünmek için çok vaktim yok, ya içeri gireceğim ya da dışarıda kalacağım. Bir an sonra mağara beni yutuyor.

“İyi mi böyle?”

Gürültüyü kapatmış olsa daha da iyi olurdu, ama onu kırmak istemiyorum ve, “Böyle harika,” diyorum.

“Bir nefes alır mısın sen de?”

U.S.O. zihnimde neon ışıklarıyla yanıp sönüyor.

“Biraz sonra,” diyorum.

Neil esrarlı sigarasından iki nefes çekiyor, sonra sırtına bir yastık sıkıştırıp gözlerini kısarak bana bakıyor.

“İyiymiş burası,” diyorum.

“Hımm.”

Odası vahşi bir orman, ranzası da sanki bir ağaç evi gibi. Her yanda saksılar, bitkiler var. Tavandan bile sar-

kıyorlar; öyle ki, insan her hareketinde onlardan birine çarpacakmış gibi oluyor. Hava ağır ve nemli. Dumanlı da; nefes almak neredeyse imkânsız.

Neil'e olan biteni anlatıyorum.

Başını sallıyor. Hikâyeyi biliyor, gazetelerde sayfa sayfa yer almış. Ayrıca aile içinde konuşulan konuların da başında geliyormuş. Ama Ruprecht'in çaldığı şeyin ne olduğu konusunda polisler ser verip, sır vermiyormuş.

"Muamma," diyor Neil ve kıs kıs gülüyor, "Polislerin peşinde olmasında şaşacak bir şey yok, onlara iki değil, üç defa kazık attı. Onu askıya bile aldılar, ama ağzından bir şey alamadılar. İnsanın özgüvenini sarsar böyle şeyler, biliyor musun?"

Biliyorum: Ona çok önemli bir şey sormak istiyorum. Bu soruyu kendimi güç durumda bırakmadan sorabileceğim tek kişi Neil, bunun farkındayım.

"Babam da..."

Susuyorum.

"Hadi çekinme, söyle," diyor Neil.

"Babamız da," diyorum.

"Böylesi daha iyi," diyor Neil.

"Babamız da," diyerek yeniden söze başlıyorum. Bu sözcüğün ağzından normal bir şeymiş gibi çıkmasını garipsiyorum. "Babamız da soyguna katıldı mı?"

Neil başını sallıyor.

"Yok, bizim moruk temiz."

"Yani bu işi Ruprecht tek başına mı kotardı?"

Neil yine başını sallıyor.

“Maximilian ismi sana bir şey ifade etmiyor mu?”
diye soruyor.

“Hiç duymadım.”

“Maximilian veya kısaca Maxe ya da İmparator, duymadın mı hiç?”

Omuzlarımı silkiyorum.

“Kim ki o?”

“Rahmetli deden, kim olacak.”

KAÇIŞ

Maxe Dede'nin ölümüne dek, Neil'le aralarından *su sızmazmış*. Su sızmamamanın ne demek olduğunu ben de biliyorum, ama Neil kendi yorumunu aktarıyor, yine de.

“Biz harbiden sıkı fıkıydık. Bizim morukla olduğu gibi değil ama, daha derin bir şey vardı aramızda. Maxe Dede benimle gerçekten ilgilenirdi. Telefonla arar, hediyeler filan getirir, beni merak filan ederdi. Ben bugünkü halimi Maxe Dedem'in benimle bu kadar uğraşmasına borçluyum. Bana başım dönene kadar kitap okuturdu, kafama bir sürü şey soktu. Tahmin ederseniz ki, bizim moruğun hiç hoşuna gitmezdi bu durum. Annemin de pek hoşlandığı söylenemez ama, ne yapalım yani, bu onun hayatı değil ki! Ayrıca Maxe Dede bizim morukla hiç geçinemezdi. Onun ödlek olduğunu düşünürdü. Ai-

lede bir ödlele olması, can sıkıcı bir durum tabii. Bir de Ruprecht'i düşün. Bizim morukta ne yoksa, Ruprecht' de vardı. Cesaret filan. Maxe Dedem bu konuda çok konuşurdu. Cesarete çok önem verirdi o. Bana derdi ki, 'Neil, senin için cesaret dolu, hiç aklından çıkarma bunu.' Yani işte bizim..."

Neil işaret ve ortaparmaklarını çarpı işareti gibi birleştiriyor ve mumun zayıf ışığı altında burnuma doğru uzatıyor ki iyice göreyim.

"... aramızdan su sızmazdı, anlıyor musun?"

Anlıyorum. Bir damla bile su sızıyor.

"Peki Maxe Dede nasıl biriydi?" diye soruyorum ve cebimdeki yırtık fotoğrafı anımsamaya çalışıyorum. Zayıf bir surat, ağzının alaycı açısı, babamın babası.

"... sıkı herifti," diyor Neil gururla.

Kendisine hayır denemeyen sıkı bir herif. Çalıntı araba ticaretiyle uğraşan, iki kumarhanesi ve kârlı bir genelevi olan, sıkı bir herif. Öldükten sonra paraya ihtiyacı varmış gibi, ailesine tek kuruş bırakmamış sıkı bir herif. Maxe Dede, namı diğer İmparator.

"Paranın nerede olduğunu kimse bilmiyor. Aramaktan çoktan vazgeçtiler. İsviçre'de gizli hesapları mı vardı, yoksa Bahamalar'da yatırımları ya da Suudi Arabistan'da petrol kuyuları mı, kimse bilmiyor. Babaannem de onun peşinden öldü ve aile dağıldı. Gloria Hala dışında, kimse senin kayda değer bir başarısı yok ailede. Maxe Dede öldü, Ruprecht hapisten daha yeni çıktı ve bizim moruk

da hasta. Birkaç kuzeni saymazsan, geriye bir biz kalıyoruz.”

Başımı sallıyorum, kuzenlerimizi düşünüyorum ve kendimi hiç de geriye kalan bir artık gibi hissetmiyorum. Neil esrarlı sigarasını söndürüyor ve, “Birlikte planladılar,” diyor.

“Neyi?” diye soruyorum.

“Soygunu, işte.”

“Kim planladı?”

“Oğlum, ayakta mı uyuyorsun sen? Maxe Dede ile Ruprecht tabii. Düşünebiliyor musun, yetmiş yedi yaşında bir adam aynasızları soyuyor. Ama yaptı işte. Kedi gibi süzülürdü, öyle usulca yaklaşırdı ki yanına, nefesini ensende hissetmeden geldiğinin farkına varmazdın. Birlikte kotardılar; Ruprecht ve Maxe Dede; tam bir takım oyunuydu. Sonra aynasızlar Ruprecht'i enselediler. Maxe Dede'ye yaklaşmaya cesaret edemediler, onu götte getirmek öyle kolay değildi çünkü. Ayrıca Ruprecht onun oğluydu, dolayısıyla kısa çöpü o çekti, anlıyor musun?”

“Amma da pis iş,” diyorum.

“Doğruya doğru,” diyor Neil.

“Peki ganimete ne oldu?”

“Doğruya doğru, dedim ya. Ganimet Ruprecht'in. Dedemin yerine hapis yattığı için, onun ödülü o. Ama artık Ruprecht de ganimetin pek hayrını göremeyecek gibi.”

“Ne demek bu yani?”

“Aynasızlar ensesinde, anlıyor musun? Şimdi ne yapacak? Demek istiyorum ki, Maxe Dede’nin öleceği kimin aklına gelirdi ki? Yaşasaydı, diyorum sana, aynasızlar tırsardı. Ama şimdi...”

Neil’in sözü kapıya vurulmasıyla kesiliyor, ranzanın kenarından eğilip bakıyoruz. Kapıda Neil’in annesi duruyor ve, “Aynasızlar geri geldi,” diyor.

Yüz metre ileride, bir araba girişine park etmişler; iki adam, aynı mavi Ford. Havai fişek bile daha az göze batarı.

“Ne var yani?” diyor Neil omuzlarını silkerek.

“Tüm diyeceğin bu mu?” diyor soruyor annesi.

“Benim meselem değil ki,” diye yanıtlıyor Neil. “Moruk bu işi kendi başına halletsin.”

Buzdolabına gidip bir pepsi alıyor. “Televizyonda ne var bir bakayım,” diyerek veda ediyor bize.

Bayan Reigenbach bana bakıyor.

“Peki sen ne diyorsun?” diye soruyor.

Ben abartılı bir şekilde pencereden dışarı bakıyorum. Babam bu durumla başa çıkabilecek halde olsa sorun olmazdı, ama onun bisiklet yolunu bile güvenli bir şekilde geçebileceğinden emin değilim.

“Bilmiyorum; yani demek istediğim, orada park edip bizi izlemeleri yasal mı?”

Bayan Reigenbach gülüyor. Sanırsınız ki, burası Hamburg mu, diye sormuşum.

“Gidip bir soralım bakalım.”

İki sivil aynasız, önce onlara yaklaştığımızı görmezden geliyor. Bu onları bir süre idare ediyor, ama biz yolcu kapısının yanında durup, açık camdan içeri bakmaya başlayınca, bizi görmezden gelmeleri zorlaşıyor.

Yolcu tarafında oturan aynasız önce arkadaşına, sonra da Bayan Reigenbach'a bakıyor. Suratına, azı dişlerini gösteren, sahte bir tebessüm yerleşiyor.

"Bir araba girişinde duruyorsunuz," diyor Bayan Reigenbach.

Yolcu tarafındaki polis başını sallıyor, evet farkındalar, başka bir şey var mıydı?

"Ama kimseyi rahatsız etmediğiniz sürece, bir mesele yok, öyle değil mi?" diye devam ediyor Bayan Reigenbach ve o da sahte bir tebessüm takınarak adama karşılık veriyor. Sonra öyle bir şey yapıyor ki, aynasızlar hayatta tahmin etmiş olamazlar. Eğilerek başını yolcu kapısının camının içine sokuyor ve villaya bakıyor.

"Güzel bir bakış açısı," diyor ve başını tekrar dışarı çıkarıyor.

Aynasızlar bize bakıyor. Ben yavaş yavaş dilsiz olduklarından kuşkulanmaya başlıyorum. Ağızlarından bir şey kaçırmasınlar diye dillerini kesmiş olabilirler pekâlâ. Bayan Reigenbach kolunu omuzuma atıyor.

"Bu iki suratı iyi belle," diyor bana.

"Belledim bile," diyorum.

"Ve siz de..." Bayan Reigenbach parmağıyla, yolcu tarafındaki aynasız gösteriyor, "... dikkat edin de kimse

villama izinsiz girmeye çalışmasın. Aksi takdirde plakasını veririm, sonra çok canınız sıkılır.”

Bu sözlerle oradan ayrılıyor.

Pencereden gece mavisi gökyüzü görünüyor. Tek bir yıldız yok, alacakaranlığı geride bırakalı bir saat kadar oldu. Villanın içi kahve kokuyor. Benim görevim kahveyi, kupaları ve bisküvileri tepsiye yerleştirmek. Neil fikrini değiştirdiğini, televizyonda bir şey olmadığını mırıldandı bir süre önce. O zamandan beri cama yapıştı, aynasızları bir an için bile gözlerinin önünden ayırmıyor. Babam mutfak masasında oturmuş, ikinci portakal suyunu bitirmekle meşgul. Titriyor, eklemleri uyuşmuş olduğundan sık sık geriniyor. Hiç iyi değil. Haplar yüzünden sersemlemiş durumda, ayrıca mide sorunları da var. Biraz önce tuvalette öğürdüğünü duydum. Bayan Reigenbach ona en çok yatakta oturmanın iyi geldiğini söyledi bana.

“Tamam mı?”

Tepsiyi gösteriyorum, şeker var, süt var, hatta iki de peçete koymayı bile akıl ettim. Bayan Reigenbach başını memnuniyetle sallıyor. Elbiselerini değiştirmiş. Şimdi üzerinde V yakalı, beyaz bir kazak var. Öne doğru eğildiğinde, göğüslerinin çatalı gözüküyor.

“Meme gördükleri andan itibaren, akılları başlarından gider, dikkatleri dağılır,” diye açıklıyor bana.

Yüzüm kızarıyor. O yanağımı okşuyor, ben de gözlerimi göğüs dekoltesinden kaçırıyorum. Babam beni

mutfak masasından izliyor. Ciddi. Hüzünlü. Sessiz.

“Ben hazırım,” diyor Bayan Reigenbach ve tepsiyi eline alıyor.

Koridorda yürürken onun arkasından bakıyoruz, topuklu ayakkabıları parkede takırdıyor, sonra kapıdan ve villadan çıkıyor.

O kadar mükemmel ki, keşke ben de onunla gidebilseydim diye düşünüyorum. Ancak pencereden izlemekle yetinmek zorundayım. Bayan Reigenbach'ın her bir adımını dikkatle takip ediyorum. Mavi Ford Escort'a varışını, önce yolcu tarafına gidişini, aynasızların elleri ve ayaklarıyla kahveyi reddetmeye çalışmalarını izliyorum. Sonra Bayan Reigenbach'm güldüğü duyuluyor ve hedefi tutturduğunu anlıyorum. Kırtan kalçalarıyla sürücü tarafına geçerken, gölgesi, sarı sokak lambasının ışığı altında, tasmayla gezdirilen bir köpek gibi, onu takip ediyor. Aynasızlardan biri, diğerinin omuzunu dürtüyor. Bayan Reigenbach sürücü penceresinden içeri eğiliyor; öyle ki, durduğum yerden göğüslerinin çatalını ben bile görebiliyorum.

Sonra bir motor uğultusu duyuluyor.

Ve sonra babamın arabası, sokağın kenarından, şık bir manevrayla yola fırlıyor. Aynasızlar bir anda aynasız olduklarını hatırlayıveriyorlar. Sürücü kahve kupasını Bayan Reigenbach'a geri verip arabayı çalıştırıyor; yolcu tarafındaki aynasız daha sabırsız, kahve dolu kupa camdan sokağa uçuyor ve kaldırımında paramparça oluyor.

Araba hareket ederken Bayan Reigenbach bir adım geri çekiliyor ve ardından araba yola çıkıyor. Bayan Reigenbach bana bakıyor. Ben işaret ve başparmaklarımla bir daire yapıyorum. Bayan Reigenbach gülüyor. Geriye sıcak havada asılı, yanık bir lastik kokusu kalıyor.

YÜKSEKTEN UÇUŞ

Floresan lambalar titreşerek canlanıyor ve sonra duruyor. Suratlarımız başlarımıza yansıtılmış, renksiz hologramlar gibi. Garaj, biçilmiş çim ve odun kokuyor. Duvarlardaki çivi ve kancalarda alet edavat asılı ve raflardan birinde de bir kuş kafesi duruyor. Garajın ortasında duran jaguar dışında, her şey gerçeküstü görünüyor.

“Neredeyse hiç kullanılmadı,” diyor Bayan Reigenbach ve arabaya bakınca belli de oluyor. Elimi arabanın alçak tavanında gezdirdiğimde, ellerim tertemiz kalıyor. Belli ki, arabayı haftada bir garajdan çıkarıp, yıkayıp tekrar garaja sokuyorlar.

“Şık, değil mi?” diye soruyor babam.

Jaguar o kadar kırmızı ki, insan cilalandığı kanın kokusunu duyar gibi oluyor. Babam arabayı profesyonel

bir şekilde teftiş ediyor, sırayla bütün lastiklere birer tekme atıyor, bu sırada Bayan Reigenbach da çıkışa gidip, yolun açık olup olmadığına bakıyor.

“Arabamı durdurup, direksiyonda Neil’i buldukları zaman yüzlerinin alacağı hali görmek isterdim doğrusu,” diyor babam beş dakika içinde belki otuzuncu defa. “Salaklar! Gerçekten görmek isterdim suratlarının alacağı şekli.”

Ben, babamın deliryum halinde olduğu düşüncesindeyim. Villaya geldiğimizden beri belli bir insanla konuşmuyor. Kendi kendine söyleniyor ve sürekli olarak portakal suyu içiyor. Gören de, babamın portakal suyuyla çalıştığını sanacak.

İki aynasızın def edilmesinden beri, şu anda da dudaklarına göttürdüğü bir buçuk litrelik Yüksek Vitamin C kutusu babamın elinden düşmedi.

“Tamam çıkabilirsiniz,” diye sesleniyor Bayan Reigenbach garajın kapısından.

Babam elindeki portakal suyunu yere koyuyor ve ağzını siliyor. Bana, sanki onu silahla tehdit etmişim gibi bakıyor.

“Çıkabilirsiniz *de* ne demek?”

“Tek başına gideceğini düşünmüyorsun, herhalde,” diyorum.

“Ya nasıl gideceğimi sanıyorsun *sen*?”

“Tabii ki benimle birlikte.”

“Beni güldürme, Lukas.”

“Ne yani, tutup da seni...”

“Söz konusu bile olamaz,” diye sözümü kesiyor babam ve bana bir adım yaklaşıyor. Çenesi öne çıkmış, bir düelloya hazır.

Epey uzayabilecek bir pata durumundayız. Ya ben geri adım atacağım ya da moruğun elini artıracam. Neyse ki, karar bana kalmıyor. Bayan Reigenbach garaja dönüyor ve devreye giriyor: “Neyin kavgasını yapıyorsunuz siz?”

“Tek başıma gidiyorum, işte o kadar,” diyor babam ona bakmadan, ama sesi biraz daha zayıf çıkıyor.

“Yalnız gidemezsin, Richard.”

“Nedenmiş o?”

“Ya kriz gelirse, o zaman ne yapacaksın?”

“Dinle beni, Kristin, kimsenin bana...”

“Lütfen, Richard, aklını kullan.”

Bu sözcükler hem azarlayan, hem de sevgi dolu bir tınıyla çıkıyor kadının ağzından. Öyle bir tını ki bu, kadının babama karşı sahici duygular beslediğini hissedebiliyorum. Bunu nasıl becerebildiğini anlamak mümkün değil, ama durum bu.

“Tamam,” diyor babam alçak sesle ve arabanın etrafından dolaşıyor. Sürücü kapısını açıyor ve içeri oturuyor. Kapıyı yavaşça kapıyor.

“Lütfen ona dikkat et,” diyor Bayan Reigenbach, bana.

Ben de koltuğa gömülüyorum ve emniyet kemerimi takıp, ileriye doğru bakıyorum.

“Tamam mı?” diyor babam.

“Tamam,” diyorum.
Ruprecht bizi bekliyor.

Gözüm dikiz aynasında ve dakika başı trafiği kolaçan etmek için arkama dönüyorum. Görünürde mavi bir Ford Escort yok.

“Ektik onları,” diyor babam ve kendinden memnun bir şekilde başını sallıyor. Neil’in bahsini bile etmiyor. Babamın, kendini birine müteşekkir hissedebileceğini düşünmek tam bir hayal zaten. Şaka gibi.

Kucağımda bir şehir haritası var, sokak lambaları altında sarı sarı ve soluk parıldayan, uyuyan Hamburg’da yolumuzu ben gösteriyorum. Wellinsbüttel’de hızlı tren istasyonunun yakınında, babamın çocukluğunu geçirdiği prefabrike beton evin yarı yolunda, *Schluckspecht* isimli bir barda buluşacağız. Daha önce telefon konuşmasının bir kısmına kulak misafiri oldum. Babam heyecanlı bir sesle, çocukluk evine kesinlikle bir daha gitmeyeceğini söylüyordu.

Artık heyecanı dindi, şimdi sükûnetin ta kendisi adeta. *Yüksek C Vitamini* kutusu bacaklarının arasında duruyor, elleri de jaguarın direksiyonunda. Bir de kıcı pudralansa, gülücükler saçmaya bile başlar.

Birbirimizle konuşmuyoruz, caddeye bakıyor ve yan aynaları kontrol ediyoruz. Ben yolu tarif ediyorum, babam da benim tarifimi takip ediyor. Birbirimizle konuşmaktan kaçınmanın etkili bir yolu bu, daha önceki büyük kavgalar bir şekilde geride kaldı sanki.

“Bir sonraki köşe başı,” diyorum.

Babam sinyal veriyor ve *Schluckspecht*’in önünden geçiyoruz.

“Bar burasıydı,” diyorum.

“Sen beni kör filan mı sanıyorsun?” diye soruyor.

Bir tur atıp, bir cadde öteye park ediyoruz. Tabii ki ikinci sıraya.

“Riskli,” diyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum.

“Bunda riskli olan ne var ki?” diye soruyor babam ve kontak anahtarını çıkarıyor.

“Çünkü arabayı çekmeye gelirlerse, ben bekliyor olmayacağım,” diyorum tartışmaya açık olmayan bir sesle.

Babam buna bir tepki vermeden arabadan iniyor. Onu takip ediyorum. Aramızdaki suskunluk, üçüncü bir kişi gibi. Onun da bir güneş gözlüğü var, o da bir Desperado’nun yürüşüne sahip. Bara ulaştığımızda suskunluk bana yol veriyor ve güneş gözlüklerini burnunun üzerinden biraz aşağı kaydırarak göz kırıyor.

En azından portakal suyunu arabada bıraktı, diye düşünüyorum Schluckspecht’e girerken.

Barda, biz kapıdan girer girmez dönüp bize bakan üç adam oturuyor. Cam kenarındaki masalardan biri dolu; suratları makyajlı, saçları yapılı iki kadın, önlerindeki kokteylleri karıştırıyor ve yorgun gözlerle bize bakıyorlar.

Ruprecht’ten iz yok.

Barın arka tarafında, ışıkları yanıp sönen bir dart

tahtasının yanındaki masaya oturuyoruz. Babam güneş gözlüklerini çıkarıp katlıyor. Barmen, dondurma tezgâhının üzerindeki televizyonu ayarlamaya çalışıyor. İçeri girdiğimizde bize hiç tepki vermeyen tek kişi o.

“İçecek bir şeyler alayım ben,” diyor babam ve ayağa kalkıyor. Ne istediğimi sormuyor, zaten fark etmez de, dondurma getirmesin yeter.

Önümdeki el yapımı cam şamdanın içinde bir mum yanıyor. Şamdanın içi mum akıntısıyla dolu, dış yüzeyi neyse dekoratif parlak yıldızlar yapıştırılmış. Bunun barmenin işi olmadığına eminim. Boynunda dövme olan, öküz gibi bir adam, barmen. Barın dekorasyonundan sorumlu, küçük, sevimli bir eş olmalı arkalarda bir yerlerde. Tavandan, üstleri bir parmak tozla kaplı, kırmızı-beyaz-mavi girlandlar, küçük gümüş rengi toplar ve plastik palmiye yaprakları sallanıyor. Temmuz ayında Noel ve kapının önünde de Niagara Şelaleri.

“Al.”

Babam masaya bir bardak portakal suyu ve küçük bir bira koyuyor. Portakal suyunun kimin için olduğunu sormama gerek yok. Bardaklarımızı tokuşturmadan içiyoruz. Bira sulu ve ılık. Saatile bakıyorum, babam bana soran gözlerle bakıyor, ona bileğimi gösteriyorum, sonra bakışlarını çeviriyor.

Ruprecht ortaya çıktığında, biz bara geleli beş dakika olmuş. Giriş kapısından değil, bodrumdan çıkan merdivenlerden geliyor. Birkaç saniye bizi fark etmiyor, biz

de bu arada çaktırmadan onu izleme fırsatı buluyoruz. Kafasından neler geçtiğini suratından okumak mümkün değil. atışmaların sürdüğü bir savaş meydanında bile, kütüphanede dolanır gibi gezebilecek bir adam, Ruprecht.

Girişin sağındaki bir masaya gidiyor ve tam oturacakken tereddüt edip arkasını dönüyor. Barın iki ucundan, benim gözlerim, onun gözleri, babamın gözleri karşılıklı olarak bakışıyorlar. Arka planda Abba'nın *Knowing Me, Knowing You* * isimli şarkısı çalmaya başlıyor ve barmen eliyle televizyona vurup, küfrediyor.

“Kahrolası.”

Ruprecht masamıza geliyor. Biz, yani babam ve ben, yani portakal suyu ve bira, kıpırdamıyoruz. İşiteceğimiz azarı daha Ruprecht konuşmaya başlamadan duyuyorum. Sonra konuşmaya başlıyor ve evet, haklıymışım.

“Beni daha ne kadar bekletmek niyetindeydiniz?”

“Biz geleli...” diye başlıyor babam.

Ruprecht babamın sözünü kesiyor: “Sıçmaya gittim.” İnsan buna ne yanıt verebilir ki? Babam bilmiyor, ben de söyleyecek söz bulamıyorum.

“Şuraya.”

Ruprecht tekrar geri dönüyor. Bardaklarımızı alıp ayağı kalkıyoruz ve yaramazlık yapmış iki koyun gibi onun peşine takılıp, barı boylu boyunca geçerek, masasına yürüyoruz. Süslenmiş püslenmiş, buzları tıkırdata tıkırdata kokteyllerini karıştıran iki kadının ve büyük

* Malum Ben, Malum Sen. (ç.n.)

olasılıkla bar sandalyelerinde doğmuş ve günün birinde de orada ölecek olan üç adamın yanından geçiyoruz.

Babam aynasızları atlatmak için oynadığımız oyunu anlattıktan sonra, Ruprecht de kendi oynadığı oyunu anlatıyor.

“Hızlı tramvayla geldim ve onları ekmek için bütün şehri zigzag yaparak dolandım. Zeki miyim, neyim?”

Babam başını sallıyor. Sanırsınız ki, abisi Ölüm olan, küçük bir oğlan çocuğu olmuş, yeniden. Ne yaparsan yap, ama karşı gelme. Babamın sineye çekebileceği şeylerin sınırını merak ediyorum, tabii bir sınır varsa.

“Şimdi ne olacak?” diye soruyor babam. “Bundan sonrası nasıl gidecek? Ben aynasızlar ensemdeyken kendimi hiç rahat hissetmiyorum, dolayısıyla böyle devam edemez.” Ruprecht işaretparmağıyla masaya vuruyor.

“Şimdi, asıl düşünmemiz gereken şey ganimet,” diyor. “Becerebilseydim, tek başıma yapardım, ama Ritchie, aynasızlar peşimde, dolayısıyla senin arkamı kollaman lazım. Sonra da mesele kapanır, anladın mı? Ben şehirden yok olurum. Aynasızlar da seni rahat bırakır ve sen de ne istersen onu yaparsın. Ve sen de...”

Bana bakıyor, işaretparmağı artık masada değil, beni gösteriyor.

“... sen de, hayatında ilk defa, canın çıkana dek çalışacaksın, anladın mı?”

Başımı sallıyor ve düşünüyorum: *Benim sınırlarım nerede?* Ve şöyle de düşünüyorum: *Tamam, babamın öz-*

gürlüğünü satın almak için yapmam gereken çalışmaksa, çalışırım.

“Tamam,” diyorum ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama, meselenin tam da bu olduğuna dair çılgınca bir fikre kapılıyorum, yani hasta babamı abisinden kurtarmak, onun özgürlüğünü satın almak. Ben ve benim yüksekte uçuşlarım. Halbuki başka insanların sorunlarını çözmeye girişmeden önce, benim asıl kendimi hasta babamdan nasıl kurtaracağımı düşünmem lazım.

“İçkini bitir,” diyor Ruprecht ve barmene işaret ediyor.

Ben bardağımı yerinden oynatmıyorum, babam kendi bardağını bir dikişte boşaltıyor. Vitaminlerin parlak sarı renkli ışıklar halinde bedeninde oynadığını hayal ediyorum. Derken babamın cep telefonu çalıyor.

“Açma,” diyor Ruprecht.

“Neden ki?”

Ruprecht’in aklına bir sebep gelmiyor.

“Neden ki?” diye soruyor babam bir kez daha ve sonra cep telefonunu ceketinin cebinden çıkarıp kulağına tutuyor.

“Evet?”

Ciddi bir surat, ani bir şaşkınlık, Ruprecht’e bir bakış, bana bir bakış.

“Sana,” diyor babam ve telefonu bana uzatıyor.

GERİ VİTES

İnsanın kafasından iki saniyede neler geçmiyor ki: Arayan annem, burada neler olup bittiğini öğrenmiş ve bana iyi olup olmadığını soracak. Arayan Neil, aynasızlar onu enselediği için benimle konuşmak istiyor. Arayan aynasızlar, benimle konuşmak istiyorlar, çünkü içlerinde en makulü benim. Arayan gazete, henüz hiçbir şey olmamış, ancak pek yakında yaşanacak bu öykünün yayın hakları için benimle konuşmak istiyorlar. Arayan...

Daha fazla devam edemiyorum, telefon kulağında biraz cızırdıyor, sonra bağlantı temizleniyor ve bir nefes sesi duyuyorum.

“Evet?” diyorum dikkatle.

“Lukas?”

“Evet?” diyorum, daha da dikkatli bir şekilde.

“Ben Inez.”

İnsanın kafasından bir saniyede neler geçmiyor ki: Arayan Inez, biz apar topar ayrıldıktan sonra uyanmış ve dünyada sadece bir kişinin, yani Lukas'ın doldurabileceği bir boşluk hissetmiş içinde. Arayan Inez, kendisiyle mücadele edip, nihayet ilk adımı, yani bana doğru ilk adımı atacak cesareti toplayabilmiş. Arayan Inez, bana balkonda oturup üzüm yemek için bir daha ne zaman gelebileceğimi soracak. Arayan Inez.

“Selam,” diyorum.

“Konuşabiliyor musun?” diye soruyorum.

“Bir dakika.”

Masadan kalkıyor, cesaretimi topluyor ve onlardan uzaklaşıyorum. Ne Ruprecht ne de babam kalkmamı umursuyor. Barman elinde hesapla yaklaşırken, ben de bardan dışarı çıkıyorum. Açık hava iyi geliyor, gerçekliğe geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

“Artık konuşabilirim,” diyorum ve telefonu sıkıca kulağıma bastırıyorum.

“Lukas?”

“Evet?”

“Ben... Ben seninle konuşmak istedim, çünkü babana soracak olsam bana gerçeği söylemeyeceğinden eminim, anlıyor musun?”

“Evet,” diyorum ve ona gözümü kırpmadan yalan söyleyeceğimi fark ediyorum.

“O nasıl?”

“Yaşıyor,” diyorum ve bu kelime daha ağzımdan çı-

kar çıkmaz, böyle söylediğime pişman oluyorum.

“İlaçlarını alıyor mu?”

“Evet.”

“Ona göz kulak oluyor musun?”

“Elbette.”

“Siz...”

İssiz dairesine baktığını seziyorum, onun için ne hissettiğimi gayet iyi bildiğini hissediyorum.

“... o kadar ani ayrıldınız ki. Ben... Ben Ruprecht’ in beni aradığını babana hiç söylememeliydim aslında. Sanırım baban Ruprecht’i Berlin’den uzak tutmak istedi. Aslında bana bir not bırakıp, ne kadar rahatsız olduğunu da anlatmış ama... Burada kalamadığınız için gerçekten üzgünüm. Benim evim, babanın Berlin’de kendini güvende hissettiği son yermiş meğer, bunu şimdi anlıyorum. Ona üzgün olduğumu söyle, olur mu?”

Inez’in misafir odasındaki yatağı terk etmek zorunda kaldığım için asıl *benim* üzgün olduğumu söylemek isterdim ona. Yüzünün o günden beri aklımdan çıkmadığını söylemek isterdim. *Bir gün oldu sadece.* Zaman anlamını yitirmiş durumda, böyle giderse on sekiz yaşına girdiğimi göremeyeceğim.

“...”

“Ne?”

“Neredesiniz, dedim.”

“Hâlâ Hamburg’dayız.”

“Hâlâ mı?”

“Uzatmalı bir aile ziyareti diyelim.”

“Aha. Ruprecht’e parayı verdi mi?”

“Verdi.”

“Peki sen? Sen de onunla tanıştın mı?”

“Evet.”

“Ruprecht’ten kendini sakın.”

“Tamam, sakınırım.”

Mola. Ben gece göğüne bakıyorum. *Nerede şu kahrolası yıldızlar, Tanrı aşkına?* Barın kapısı dışarı doğru açılıyor.

“Ne zaman..?”

“Bu gece geri döneceğiz,” diye sözünü kesiyorum. Inez’in, çünkü babam barın kapısından dışarı çıkıyor. Peşinden de Ruprecht çıkıyor ve beni eliyle koymuş gibi buluyor.

“Ne işler çeviriyorsun sen orada?!” diye caddenin karşısından sesleniyor bana.

Adım adım bardan uzaklaşmış olduğumu daha yeni fark ediyorum. Geri vites takmışım. Ne düşünmüştüm acaba? Nereye gitmek istemişim? Kaybolup, babamı terk edebileceğimi düşünmüş olabilir miyim?

“Artık kapatmam lazım,” diye fısıldıyorum telefona.

“Berlin’e döndüğünde ara.”

“Tamam.”

Telefonu veda etmeden kapıyorum. Şu an kuzenimi düşünebilecek durumda değilim. Yanlış. Şu an kuzenimi düşünmek istemiyorum.

“Al.”

Açıklayamadığım bir vicdan azabı duyarak, babama

telefonunu uzatıyorum. Inez'in ne istediğini sormuyor, kendisi de tahmin edebiliyor herhalde. Ruprecht o kadar hızlı bir şekilde tepeme dikiliyor ki, hareket ettiğini bile fark etmiyorum.

“İşimizi bozacak olursan, var ya...” diyor ve bana bir spor çantası uzatıyor. Cümlesini tamamlamıyor, önümde duruyor, yüzü yüzüme o kadar yakın ki, nefesinin keskin kokusunu duyabiliyorum. Benden yirmi santim kadar daha uzun ve bana tepeden bakıyor. Ellerim spor çantasını kavlıyor. Çanta hiç ağır değil, ama ben kollarımın titrediğini hissediyorum. Ruprecht gözlerini gözlerimden ayırıyor ve arkasını döntüyor. Babam ve ben onu caddede takip ediyoruz, tam anlamıyla koyun gibiyiz, ikimiz de.

On beş dakika kadar sonra bir duvarın önünde duruyoruz. Bu caddedeki arabalar düzenli bir sıra halinde park edilmiş. Müstakil evlerden huzur yayılıyor ortama. Gecenin temiz havasını solumak, iyi bir his. Hava toprak kokuyor; nemli ve taze. Ruprecht olduğumuz yerde beklememizi söylüyor ve gözden kayboluyor. O görüntü alanımızdan çıkar çıkmaz babam yere çömeliyor. Sırtını duvara, çenesini de göğsüne yaslıyor. Yüzü, ince bir ter tabakasıyla kaplı. Hapları ceketinin cebinden çıkarıyorum, iki tane çiğniyor ve müteşekkir bir edayla kafasını sallıyor.

“Ne planlıyor acaba?” diye soruyorum, ama aslında kendim de tahmin edebiliyorum. Sırf babamı konuştur-

mak için soruyorum. Her an bayılabilecekmiş gibi bir hali var çünkü. Ruprecht'in ne planladığı belli. Aynasızlar ensesine yapışmış durumda. Ve biz de, onun arkasını kollayacak figüranlardan başka bir şey değiliz. Her ne çaldıysa, onu bulacak ve kayıplara karışacak. Ve benim de umudum bu: Onun, Yokyer'de* yok olması. Adios.

Babam, Ruprecht'in gözden kaybolduğu yöne doğru bakıyor ve bana yanıt vermiyor. Ben spor çantayı açıyorum. İçinde, her izcinin elinin altında olması gereken türden, katlanabilir bir kürek var.

"Ganimeti gömmüş olacak," diyorum.

"Bu sonuca nasıl vardın?"

Küreği kaldırıp gösteriyorum.

Babam başını sallıyor, gözlerini kapıyor.

"Hey!"

Sağa bakıyorum, sola bakıyorum.

"HEY!"

"Ne..."

"Duvarın arkasındayım, salak."

Duvara doğru yaklaşıyorum.

"Babanla birlikte bu tarafa atlayın," diyor Ruprecht kısıp bir sesle.

Babam bacaklarını çekmiş, başını da dizlerinin üzerine koymuş. Derin derin nefes alıyor, bir saat boyunca hareket edebilecek durumda olmayacak belli ki.

"Uyuyor," diyorum.

"NE yapıyor?"

* Neil Gaiman'ın aynı adlı (*Neverwhere*) romanı. (ç.n.)

“Hasta. İki ağrı kesici birden aldı.”

Sessizlik.

“Ne tür ağrı kesiciler?” diye soruyor Ruprecht.

Kendimi tutmasam gülmekten kırılacağım. Benim burada durmam, Ruprecht’in duvarın öte yanında olması ve babamın hastalığı hakkında konuşmamız. Kabare tiyatrosu bunun yanında halt etmiş.

“Kanseri var,” diyorum.

Uzun bir sessizliğin ardından duvarın öte yanından kuru ve gevrek bir ses geliyor.

“Burada çok uzun bekleyecek değilim. Ya babanı uyandır, ya da ben o tarafa gelirim, babanı nasıl uyardıracağımı gösteririm sana.”

Çömelip babamın omuzuna dokunuyorum. Başını kaldırıyor, gözleri sulu, ağzından bir miktar salya sızmış. Ağzını elimin tersiyle siliyorum.

“Ne... Ne oluyor?” diye soruyor.

“Öbür tarafa atlayacağız.”

Babam gözlerini duvarın üstüne çeviriyor.

“Becerebilecek misin?” diye soruyorum.

“Göreceğiz bakalım.”

Onun oflaya pufloya, nefes nefese duvara tırmanmasını izleyip, öbür tarafa atladığını duyduktan sonra, ben de elimdeki spor çantasını duvarın arkasına atıyorum. Duvarın kenarına tutunup kendimi yukarı çekiyor ve bacağımı duvarın üstüne sallıyorum. Taş kaygan ve yosunlu, ellerim kaymaya başlıyor. Diğer bacağımı da çekiyorum ve duvarın üstünde dengemi bulduktan sonra,

dikkatlice doğrulup, eğilerek ayakta duruyorum.

“Siktir!” diyorum sessizce ve gördüğüm görüntü g-
zmn önünden gitsin istiyorum. Yapacak bir Şey yok.
Gözlerimi ovuŐturuyorum. Hayır, yapacak hićbir Őey
yok. Altımda, yaz gecesinin zayıf ışığında, koskoca bir
mezarlık uzanıyor.

ANITMEZAR

Çimende yanına konduktan sonra, “Ohlsdorf’a hoş geldin!” diyor babam. Doğruluyor ve çevreme bakıyorum. Mezar taşları ve haçlar, geniş çakıлтаşı yollar, çöp kutuları ve park bankları –Ohlsdorf! Burayı nereden biliyorum ben? İsim, uzaklardan bir zil çalıyor zihnimde... Ohlsdorf... Ve sonra anımsıyorum. Bir sene önce bir Almanca dersinde, Wolfgang Borchert’in *Kapıların Dışında* isimli oyununu işlemiştik. Borchert bu oyunun bir yerinde mezarlıktan bahsediyordu. Fener ışıklarının aydınlattığı bu ölüm arazisinde gözlerimi kırptştırıyorum. Borchert, mezarlığın ne kadar büyük olduğundan hiç bahsetmemişti.

“Çantayı al ve salak salak etrafa bakmaktan vazgeç,” diyor Ruprecht.

Çantayı alıyorum ve babama bakıyorum.

“Her şey yolunda mı?”

Başıyla onaylıyor. Haplar etkisini göstermiş.

“Hadi, bu yoldan gidiyoruz.”

Gece vakti Ruprecht’in peşine takılıyoruz; yönünü bulmak için durduğunda bekliyoruz, birbirimizle tek kelime konuşmuyoruz. Ruprecht’in elinde yol tabelalarına tuttuğu bir el feneri var. Ben babamın koluna yaslanıyor ve ona sokuluyorum, çünkü tişörtümle yırtık kot pantolonumun içinde üşüyorum. Otobüs duraklarının ve park banklarının önünden geçiyoruz. Havada çürümüş bitki ve nemli toprak kokusu var. Bir defa önümüzden bir kirpi geçiyor, babam iki defa tökezliyor.

Hedefimiz bir anıtmezar. Ben daha önce bu kelimeyi bilinçli olarak hiç düşünmemiştim. Bu benim bir şey görüp, aklımdan da *anıtmezar* diye ilk geçirişim. Mermer sütunlu bir giriş, üzerini sarmaşıklar sarmış, oymalı demirden bir kapı, metal bir tabela üzerinde bir yazı. Ve bunların hepsi, sekiz tane tek kişilik mezarla çevrelenmiş, iki arabalık bir garaj büyüklüğünde.

“Hayır,” diyor babam ve emin bir mesafede duruyor. “İçeriye girmem.”

“Ya içeri girersin ya da bu kahrolası mezar taşlarından birini kafana yersin,” diyor Ruprecht ve demir kapıyı açıyor.

Babamın itiraz etmesini ve kapının gıcırdamasını bekliyorum, ama kapı, sanki her gün kullanılıyormuş gibi sessizce açılıyor ve babam da, usulca şöyle diyor: “Ama ben, girmek istemiyorum...”

Ruprecht babamı kolundan kavıyor ve peşinden içeri çekiyor. Kimse bana ne istediğimi sormuyor. İkisi de kapıdan geçtikten sonra, nihayet nereye geldiğimizi anlıyorum. Metal plaket üzerindeki yazı, uzaktaki bir lambanın ışığında parlıyor. Biraz daha yaklaşıyorum ve yutkunmak zorunda kalıyorum. Keşke Neil burada olsaydı. Kesin dizlerinin üzerine çöküp, anıtmazara giden basamakları öperdi.

MAXIMILIAN HUGO EXNER
İMPARATOR

16 NİSAN 1917
2 EKİM 1995

Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Maxe Dede'ye saygılarımızı sunma vakti geldi. Kulağa ne kadar da zavallı geliyor. Ve hayatta yapacağım son şey de bu. Hayır efendim, bu benim yapacağım bir şey değil. İçeri girerken, içimde saygının esamesi okunmuyor. Ölmüş, yaşlı bir adam daha işte. O kadar.

İçeride, arka duvara oyulmuş küçük bir mihrapta iki mum yanıyor. Mihrabın önünde mermer bir lahit var. Filmlerde ne zaman cesur kâşifin, uzun süredir nerede olduğu bilinmeyen kayıp tapınağa girip, içerideki devasa mumların yüzyıllardır yanmakta olduğuna hiç şaşırmadığını görsem garibime gider. Bu tapmaksa daha dört yaşında ve iki mumun da az önce yakıldığı belli; havada keskin bir karbon kokusu var.

Ve sonra lahit.

Mermer lahitlerin, Drakula'yı yakaladıkları gün tedavülden kaldırıldığını düşünüyordum. Drakula bu gösterişli lahiti görse, kıskançlıktan çatlar ve kesin yine dirilirdi. Lahitin kapağındaki oymalar ne kadar süslüyse, arkasındaki mihrap da o kadar sade: Kuru ve taze birkaç çiçek, yanlarında iki fotoğraf ve titrek alevleriyle o iki mum.

Babam lahitin yanında ne yapacağını bilemez halde duruyor; elleri cebine giriyor, ardından tekrar çıkıyor, sonra belinde kavuşuyor ve nihayet aşırı olgunlaşmış meyveler gibi iki yanında sallanıyor. Abisi mihrabın önünde diz çökmüş dua ederken, babam yere bakıyor. Ruprecht'in çenesi göğsüne o kadar derin gömülmüş ki, arkadan bakan biri, kafasının kesilmiş olduğunu sanabilir.

Mırıl mırıl kelimeler, bir tırmalama sesi, mumların titreşmesi ve babama yaklaşıp fısıldamam.

“Burada ne yapıyoruz biz?”

“Saygımızı gösteriyoruz,” diyor acılı bir sesle.

“Ama ben Ruprecht'in ganimetisi...”

“Ben de öyle sanıyordum.”

Fısıldamayı kesiyoruz, Ruprecht doğruluyor.

“Şimdi de sen,” diyor ve babamı gösteriyor.

“Ruprecht, ben...”

Babam susuyor.

Ölümün, yani Ruprecht'in, yani İmparator'un oğlunun gözlerinde yaş var. Adam ölmüş babasına saygı sun-

mamış, biat etmiş sanki. Karnımdaki öd sıvısının yükseldiğini hissediyorum. Ruprecht, tanıdığım ilk gerçek psikopat.

“Hadi!” diyor, küçük bir çocuğa artık yatma vaktinin geldiğini söyler gibi.

Babam mihrabın önünde diz çöküyor, ellerini birleştiriyor ve başını eğiyor. Dua etmediğini biliyorum, ama bunu bilmek insanı pek teselli etmiyor.

Ruprecht bana bakıyor.

Deneme bile, diye düşünüyorum.

Ruprecht başını sallıyor. Herhalde İmparator Max'ın mihrabı önünde diz çökmeye layık değilim. Sorun değil, bununla yaşayabilirim.

Mumlar hışırdayarak sönüyor, Ruprecht yanmış parmaklarını pantolonuna siliyor ve peşimizden dışarı çıkıyor.

“İşbaşına,” diyor ve omuzunun üzerinden anıtmezarı gösteriyor.

Aklımdan bu yapıyı yıkmam gerektiği gibi çılgınca bir fikir geçiyor. Spor çantayı yere koyuyor ve içinden küreği çıkarıyorum. Sapında iki tutma yeri var. Ruprecht önden gidiyor, anıtmezarın etrafından dolanıyor ve arkadaki bir bankın önünde duruyor.

“Tut.”

Babam, Ruprecht'e bankı kenara çekmesinde yardım ediyor ve bankın altındaki çıplak toprak ortaya çıkıyor. Ruprecht kazmayla bir haç çizdikten sonra, elin-

deki feneri onun üzerine tutuyor. Bir şey söylemesine gerek yok. İşe koyuluyorum.

Toprak şaşırtıcı ölçüde gevşek, gevşek olmasına ama, yine de ellerim çok geçmeden su topluyor. Bire bir metre büyüklüğünde bir alanı kazmış ve dizlerime kadar toprağın içine gömülmüş durumdayım.

“Burada gömülü bir şey yok.”

“Daha derin kaz,” diyor Ruprecht. Aklıma *Romeo Is Bleeding* filmi geliyor. Gary Oldman’ın, Roy Scheider’in mezarını kazdığı sahne. Toprağın yüzüme kadar yükseldiğini ve ben çılgılık atarken ağzıma dolduğunu hayal ediyorum. Bundan daha salakça bir ölüm düşünemiyorum.

“Burada hiçbir şey yok,” diyorum nefes nefese. Havaya kalkmış ellerime bakıyorum, siyah ve nemliler, küreğin sapı kanımla yapış yapış olmuş, saatler geçmiş olmalı.

“Çık, çık dışarı!” diye emir veriyor Ruprecht.

Ben daha çukurdan çıkmadan, kendisi içeri atlıyor ve beni bir kenara itiyor.

“Etrafı kolaçan edin siz, ben çukurdayken aynasızlar yakama yapışırsa, çok canım sıkılır.”

Babam beni yukarı çekiyor ve sonra, Çin’e ulaşacak bir tünel kazıyormuş gibi nefes nefese çalışan Ruprecht’e bakıyoruz. El fenerini dişlerinin arasına sıkıştırmış, deri ceketini çıkarmış ve kolsuz fanilesiyle çalışıyor. Bu dünyadan değilmiş gibi bir hali var.

“Oturmam lazım,” diyor babam.

Birlikte yere oturuyor, sırtımızı Maxe Dede’nin anıt-
mezarına dayıyoruz. Bir cırcırböceği dikkatlice ötüp
susuyor ve ben, bir elin yukarıdan gelip beni buradan
kurtarmasını umarmış gibi, yıldızsız gece göğüne ba-
kıyorum.

“Hadi kaçalım,” diyor babam.

“Tamam,” diyorum ve bir an daha, gözlerim kapalı
oturmaya devam ediyorum.

ELLERİNDE BİR ŞEY YOK

Ve dünya birdenbire, sessizce, usulca patlıyor. Evren mutlak karanlıktan kulaklarıma kaçıyor, güneş gözlerimi dağlıyor ve kafamın içine giriyor.

“HAYIR!” diye bağırıyor ve iki elimi de ileri uzatarak patlamayı kendimden uzakta tutmaya çalışıyorum. Işık yok oluyor, ellerim havada, gözlerim fal taşı gibi açık.

“Elini havada tut!”

Ellerimi havada tutuyorum ve bir adam silüetinin telsizle konuştuğunu görüyorum, söylediklerinden tek bir kelime bile anlamıyorum. Babam omuzuma yaslanmış uyuyor ve anıtmezarın duvarını sırtımda hissediyorum.

Ohlsdorf Mezarlığı.

Tekrar ileri bakıyorum. Gerçi el fenerinin ışığı artık yüzüme gelmiyor, ama onun yerini bir doberman almış.

Birbirimizden birkaç santim uzaktayız, ılık nefesini hissedebiliyorum, havaya kalkmış ellerim titriyor, koltukaltlarımdan oluk oluk ter boşanıyor.

“Kıpırdama.”

Silüet, bir adam şeklini alıyor; telsizini kaldırmış, dobermanı tasmasından tutuyor.

“Bir milim bile kıpırdarsan, köpeği salarım!”

“Ellerimi indire...”

“Ellerini havada tut, kahrolası!”

Doberman tasmasını çekiştiriyor, ben ellerimi havada tutuyorum, adam başını hoşnutlukla sallıyor. Üzerinde bir üniforma var, herhalde mezarlık bekçisi olacak. Her kimse işini son derece ciddiye alıyor.

Birkaç dakika sonra, gıcırdayan lastikleriyle bir devriye arabası yanaşıyor. Polisler sakince arabadan iniyor ve mezarlık bekçisiyle kısaca konuşuyorlar. Sanırsınız ki, bu tür şeylerle her gece karşılaşıyorlar. Gülüştüklerini duyuyor ve bir daha hiçbir aynasıza yol sormamaya yemin ediyorum. Sonra bize yaklaşarak, babamı uyanırmaya çalışıyorlar. Onlara ilaçları anlatıyorum, babamı koltuklarının altından tutup, gevşek bedenini ayağa kaldırıyorlar. Onlar babamı arabaya sürüklerken, beni de doberman bekliyor. Kollarım her an kopabilir. Bulduğum yerden bir metre uzakta, büyük kısmını benim kazdığım, karanlık ve serin çukur duruyor. Çukur artık anıtmezarın çevresini de bir miktar dolanacak şekilde uzamış durumda. Ruprecht bir hayvan gibi eşinmiş olacak çukurda. Kürek, bayrak direği gibi, bir toprak

yığınının üzerine saplanmış. Tabii Ruprecht'ten iz yok.

Tekrar dobermanın gözlerine bakıyorum. Gözünü kırpmıyor, gıkı çıkmıyor; bu o kadar tekinsiz bir şey ki, hiç değilse bir kez hırlamasını diliyorum içimden.

“Lanet olası mezar hırsızları!” diyor mezarlık bekçisi ve ayaklarımın ucuna tükürüyor. Kollarımı indiriyorum, doberman esniyor.

Babam yolculuk sırasında uyanıyor, tek kelime etmiyor. *Nerede olduğunu anlamak için biraz zamana ihtiyacı var,* diye düşünüyorum. Ama sonrasında da tek kelime etmiyor. Kendini bir polis arabasında otururken bulmak onu hiç şaşırtmamış gibi. Onun suskunluğuna, beni eve götürecektir bir trenmişçesine asılıyorum. Yorgun ve bitkinim, avuçlarımda su toplayan yerler patladı ve yanıyorlar. Duygusuz gözlerini üzerime dikmiş dobermanın bakışlarıysa gözümün önünden gitmiyor bir türlü.

Karakolda parmak izlerimizi alıyor, bize iki fincan kahve veriyor ve penceresiz bir odada bizi yalnız bırakıyorlar.

“Sıçtık,” diyor babam ve oturuyor. Kahveden bir yudum aldıktan sonra bir şey anımsıyor ve bana, suçlu benmişim gibi bakmaya başlıyor.

“Yoksa uyuya mı kaldın?” diye soruyor. “Nasıl olur da uyuya kalırsın?”

“Kendimi tutamadım, Ruprecht şey etmiş...”

“Evet, evet, biliyorum. Bizi ekmiş. Anlatmana gerek yok, anladım.” Kapiya doğru gidiyor, kapının tokmağı-

m çeviriyor. Kapının içeri doğru açıldığını görünce ikimiz de şaşırıyoruz. Babam başını dışarı çıkarıyor, sonra içeri çekiyor ve tekrar yerine oturuyor.

“Bak, demedi deme. Ruprecht’in bu yaptığını unutmayacağım. Bu öyle kolay unutabileceğim bir şey değil. Öz abim, bizi ekti, bunu hiç unutmayacağım.”

“Ganimeti buldu herhalde,” diyorum, “sonra da herhalde, bize artık ihtiyacı kalmadığını düşünmüş olacak, o kadar basit.”

“Deme!”

Babam alaycı bir hayret ifadesiyle bakıyor bana.

“Çok akıllısın, bunu okulda anlat, diplomanı hemen verirler. Ne bekliyordun ki yani? Ganimetin yarısını bize vereceğini mi? Bir abin olmadığı için şanslısın.”

“Neil...”

“Tamam, ama üvey abi farklı.”

Ona bakıyorum.

“Bana neden ondan hiç bahsetmedin?”

“ ”

“Neden?”

“ ”

İçeri bir adam giriyor ve yanımıza oturuyor. Önce babama, ardından bana bakıyor. Bakışları umut dolu, onu yeniden gördüğümüze sevinmemizi bekler gibi bir hali var. Sevinmiyoruz. Adam iç çekiyor, aynı anda ikinci bir adam daha içeri giriyor. Artık bu ikisinin kim olduklarını biliyorum, ama hâlâ sevinmiyoruz.

“Bunlar bizi takip eden aynasızlar” diyorum babama.

Adamlar göz göze geliyorlar; herhalde aynasız kelimesine takılmış olacaklar, ama benim için bir şey fark etmez. Kodese düşmüşüm zaten, bundan daha kötü ne olabilir ki?

Babam kahveyi sanki zehirliymiş gibi önünden itiyor. Adamlar başlarını sallıyor ve sonra biri şöyle diyor: “Ne istediğimizi biliyorsunuz.”

Bu bir soru değil. Babam hiç tepki vermiyor ve ben de ne demek istediklerini anlamıyormuş gibi omuzlarımı silkiyorum. Gören, hızlandırılmış mafya kursuna katıldığımı sanır.

“Size ve oğlunuza karşı elimizde bir şey yok,” diye devam ediyor aynasız. “Belki mezarlıkta huzuru kaçırma ve izinsiz kazı yapma var, tamam, ama bunlar ufak tefek şeyler, anlıyor musunuz?”

Babam başını kaldırıyor, ellerinde hiçbir şey yok, evet, bunu daha iyi anlıyor. Devam edin.

“Ama abiniz...”

“Bizi ekti,” diye kesiyor adamın sözünü babam. “Bizi ekti ve nereye kaybolduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Adamlar bir kez daha bakışıyorlar. Bu kez konuşma sırası öbür aynasızda.

“Bunu biliyoruz. Biz sadece, gözümüzün bir süre daha sizin üzerinizde olacağını bilmenizi istiyoruz, o kadar. Takip etmek demiyorum, çünkü biz öyle şeyler

yapmayız. Ama gözümüz üzerinizde olacak diyorum, anlıyor musunuz?”

“Anlıyorum.”

“Arabanızı kullanan delikanlı serbest. Daha on altı yaşında ve ehliyetsiz araba kullanıyordu, ama ona müsamaha gösterdik ve sizin de bunu unutmamanızı diliyoruz. Abinize gelince...” Aynasız saatine bakıyor. “Ganimetle kayıplara karıştı. Yani yenilen biz olduk. Ama bu, dosyanın kapatılacağı anlamına gelmiyor. Gerçi abinizin sizinle bir daha ilişkiye geçeceğini sanmıyoruz, ama günün birinde yollarınız yine kesişebilir. Böyle bir şey olursa, lütfen onu nerede bulabileceğimizi bize bildirmenizin daha akıllıca olup olmadığını bir düşünün.”

Babam, aklına hiç kimsenin anlayamayacağı bir şaka gelmiş gibi gülüyor ve sonra şöyle diyor: “Elinizde hiçbir şey yok.”

Ve bunu, sanki ellerinde bir şey olduğunu biliyor-muş gibi söylüyor. Cümlesinin sonunda görünmez bir soru işareti var.

“Elimizde bir şey olmasına gerek yok,” diyor diğer adam.

“Gerek yok mu?” diye sorarak ilk defa konuşmaya dahil oluyorum.

İki aynasız bana bakıyor.

“Ne çaldığını biliyoruz,” diyor biri.

“Ve çaldığı şeyin emniyet müdürlüğüne ait olduğunu da biliyoruz,” diyor öteki.

Tartışmanın sonu.

Bizi gerçekten de serbest bırakıyorlar. Ne bir uyarı ne de başka bir şey. Hatta Bayan Reigenbach'ın Jaguar'ını bulmamız için bize yardım ediyorlar. Kızacaklarını, bizi paramparça edeceklerini filan düşünüyordum; hiç de öyle olmuyor. Ayrılırken ikisi de babamın elini sıkıyor, beni de başlarıyla selamlıyorlar.

“Gören de onlarla işbirliği yaptığımı düşünecek,” diyor babam ve arabaya biniyor.

Ben arabanın etrafından dolanıyorum. Cadde karanlık; köşede, karanlıkta bekleyen biri ya da ikinci sırayı yapmış bir araç yok; Ruprecht gitmiş.

Apartman bloklarının üzeri aydınlanıyor; bir yanda gün doğmakta, diğer yandaysa gece sürmekte. Saat 04:51. Arabaya binıyorum.

Garaja farlarımızı söndürerek giriyor ve usulca villaya süzölmeye çalışıyoruz. Geldiğimizi kimse fark etmedi, antrede fısıldayarak duruyor ve ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Babam bir adrenalın dalgasının yaklaştığını, bu durumda uyuyamayacağını söylüyor.

“Anlıyorum,” diye fısıldıyorum, ama ne demek istediğinden emin olamıyorum. Ben de tam tersi söz konusu. Adrenalın dalgası ardımda kalmış ve gözüm yataktan başka bir şey görmüyor. O kadar yorgunum ki, gözümü kırpmam bile on saniye sürüyor.

“Bir şeyler yiyelim,” diyor babam ve beni arkamdan mutfığa doğru itekliyor. Bu nedenle mutfığa ilk giren

ve masada oturan şekli ilk gören ben oluyorum. Çığlık atıyorum. Bir kez, uzun ve tiz bir çığlık, bu sırada da gördüğüm bütün korku filmleri gözümün önünden geçiyor, sırayla. Sanırsınız ki, Michael Myers *Halloween* filminden fırlamış ve Ruprecht'in bedenini ödünç almış.

"Ahhhhh!.."

Babam bir eliyle ağzımı kapıyor, diğer eliyle de elektrik düğmesine basıyor.

"Işığı söndür," diyor yorgun bir ses.

Bayan Reigenbach ellerini dua eder gibi önünde kavuşturmuş, mutfak masasında oturuyor. Babam ışığı söndürüyor. Gözlerimin önünde beyaz noktalar dans ediyor. Babamın karanlıkta mutfağı boydan boya aştığını duyuyorum, sonra ocağın üstündeki ışığı açıyor. Bayan Reigenbach minnettar bir edayla başını sallıyor, yüzü yirmi yıl yaşlanmış ve konuştuğunda sesi endişeli çıkıyor.

"Nihayet geri döndünüz."

İkisi de bana bakıyor ve önemli bir şey söylemem gerekiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyorum.

Babam beni durdurmuyor, bu meselenin sadece onu ve Bayan Reigenbach'ı ilgilendirdiğini biliyor olacak. Ben bu işe dahil olmak istemiyorum. Bayan Reigenbach'ın kaygısı ve korkusuyla tek başına başa çıkmalı. Bunca yıldır yapmış, yine yapabilir. Ben onun oğlundan başka bir şey değilim ve onun oğlundan başka bir şey olmadığım için de, onu yüzüstü bırakma hakkına sahibim.

“İyi geceler,” diyorum.

Bayan Reigenbach gülümsemeye çalışıyor. Yüzünün sert hatları bir an için yumuşuyor, ama sonra, rahatlaşmanın altından yine kaygı boy gösteriyor.

“Yarın sabah görüşürüz,” diyor babam ve Bayan Reigenbach’ın arkasına geçiyor. Ellerini kadının omuzuna koyuyor, o da gözlerini kapıyor. Ben geri dönüyorum ve özlemle henüz hiç dokunmadığım, dokunmak istediğim bir kadını düşünüyorum. Inez’i. Sesi kulağımda. Eli saçımda. Çelimsiz yüreğim büzüşüyor. Merdivenlerden üst kata çıkıyorum ve oraya varıp kapalı kapıları gördüğümde, hangi odada yatacağımı bilmediğim aklıma geliyor.

Burada, yerde yatarım, diye düşünüyorum pes etmiş bir şekilde, *gerisi umurumda değil.* Ve sonra gerçekten de öyle yapıyorum, yere uzanıp gözlerimi yumuyorum. Ellerim başımın altında, bacaklarım kıvrık.

Şu anda yapacağım en son şey, aşağıya inip Bayan Reigenbach’a hangi yatağın benim olduğunu sormak. Benim de bir gururum var. Ve tabii, bir de gözünün içine bakmak istemediğim babam.

3

PAZAR

EKİLMİŞ

Pazar günü kahve kokusuyla başlıyor. Bu kokuya aydınlık bir mutfak, mutlu yüzler, gülen anne, tıraş olmamış baba ve ortalıkta koşuşan çocuklar yakışır. Bu kokuya sıcak sandviç ekmekleri, açık bir Nutella kavanozu, arka planda da neşeli bir radyo programı yakışır. Bu kokuya, dumanı burnumdan beş santim ötede tüten kırık dökük bir fincan yakışmaz. Hele vücudumun almış olduğu biçim hiç yakışmaz. Kilimin üzerinde kördüğüm olmuş yatıyorum. İyi yürekli biri, geceleyin üzerime bir örtü atmış, örtünün tatlımsı bir tütüsü kokusu var. Neil, herhalde.

Doğrulmaya ve gerinmeye çalışıyorum. Boynum kafamı tutamıyor, omuzlarım da çıkmış gibi. Tekrar uzanıp gözlerimi kapıyorum.

Gözlerimi bir daha açtığımda, kahve fincanı soğumuş. Biraz çaba ve duvarın da yardımıyla, ayağa kalkmayı başarıyorum. Başım dönüyor, midem bulanıyor. Sendeleyerek tuvalete gidiyor, tuvalet kapağının üstüne oturuyorum. Başımdaki dönme hissi geçiyor. Öne eğilip lavabonun soğuk su musluğunu açıyorum. Elimi suya tutup yüzümü yıkıyorum. Birkaç dakika sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Ayağa kalkıp dikkatlice geri niyorum. Dizlerimden parmak uçlarıma kadar kütürdüyorum. Eklemlerim yerli yerine yerleşiyor. İyi.

Saatime bakıyorum, 10:31; aynaya bakıyorum ve kilimin yüzümde bıraktığı izler beni korkutuyor. Çıkıntılar ve girintiler. Sanırsınız ki, doksan sekiz yaşındayım.

Duş aldıktan sonra koltukaltlarıma deodorant sıkıyor ve eski elbiselerimi yeniden giyiyorum. Sırt çantam bir yerlerde olacak; bir yerlerde beni yeni bir tişört ve yeni bir şort bekliyor.

Banyodan çıkıp merdivenden aşağıya iniyorum. Mutfak kapısı açık, Bayan Reigenbach dün akşamki yerinde oturuyor. Artık arkasında babam durmuyor. Bana bakıyor. Gözüm mutfak saatine ve pencerenin dışına kayıyor. Dışarıda hava aydınlık, gökyüzü bulutla dolu. Hayır, bir zaman boşluğuna düşmüş değilim, bu gerçekten de yeni bir gün.

“Merhaba,” diyorum.

“Günaydın,” diyor kadın.

“Nerede uyuyacağımı bilemedim,” diye özür diliyorum, neden olduğunu bilmesem de.

“Sorun değil. Umarım çok rahatsız olmamışsındır.”

Omuzlarımı silkmeye çalışıyorum ve belimden boy-
numa kadar bir şimşek çakıyor. Dudaklarımdan bir in-
leme sesi dökölüyor, artık belli bir yaştan sonra insan-
ların nasıl hissettiklerini anlayabiliyorum.

“Otursana.”

Masada Bayan Reigenbach’ın yanına oturup, mutfak
kapısından bakıyorum, sonra kalkıp pencereye gidiyo-
rum. Villanın önündeki otopark boş, tüm alarım zillerim
bangır bangır çalmaya başlıyor. Bayan Reigenbach’a ba-
kıyorum. İlk kez gözlerini benden açırıyor.

“Gitmiş,” diye bir gözlemde bulunuyorum.

“Gitti,” diyor Bayan Reigenbah ve başını kaldırıyor.

“Öylece gitti yani.”

“Evet.”

“Peki ben ne...”

Susuyorum ve Bayan Reigenbach benim adıma söze
devam ediyor.

“... Seni istasyona götürmemi söyledi. Trene binmen
için sana para bıraktı.” Mutfak tezgâhının üzerinde iki
adet yüz mark var. Yanlarında bir not yok. Hapları da
orada duruyor. Onları görünce, babamın henüz burada
olduğunu anlıyorum.

“Ağrı kesicilerini burada bırakmış,” diyorum. Bayan
Reigenbach’ın ağzı titremeye başlıyor. Dudaklarını sıkı-
ca birleştiriyor ve bir yere sıkıca tutunması gerekiyor-
muş gibi, sol eliyle sağ bileğini kavırıyor.

“Artık onlara ihtiyacım yok dedi,” diye açıklıyor.

“Aklını mı kaçırdı bu adam!” diye öfkeleniyorum.
“Hapları olmadan adım atamaz o.”

“Biliyorum, Lukas.”

İlk kez adım söylüyor. Bana yalvaran gözlerle bakıyor. Susmam gerek. Babamın hastalığı hakkında konuşmak istemiyor. Tamam.

“Nereye gitti?” diye soruyorum.

“Acilen bir meseleyi halletmesi gerekiyordu. Ve şey ettiği için çok üzgün...”

“Bu sonuncusu yalan. O hiçbir şeye üzülmez. Ve niye sıvıştığını da anlıyorum. Abisinin onu yüzüstü bırakıp ekmesini içine sindiremedi ve bunun hıncını almak için, o da beni ekti. Harika bir formül, öyle değil mi? Büyük olasılıkla şimdi Berlin’e geri dönüyordur ve yol boyunca rahat etmek istemiştir. Doğru izde miyim?”

Öfkem kaynıyor, duşa ve deodoranta rağmen koltukaltılarının terlediğini hissediyorum. Bayan Reigenbach başıyla onaylıyor.

“Doğru izdesin,” diyor. “Babanı, onun seni tanıdığından daha iyi tanıyorsun gördüğüm kadarıyla.”

“Hiç de zor değil, hiç değil.”

Dirseklerimi masaya koyuyor ve suratımı avuçlarıma gömüyorum. Hüzün ve öfke çanları sarıyor bepliğimi ve ben hüznün baskın çıkmasını istemiyorum. Ellerimi yüzümden çektiğimde, Bayan Reigenbach’a onun gitmesine nasıl izin verdiğini sormak istiyorum. Ona neden engel olmadığını bilmek istiyorum. Babamın bunca yıldır gizli bir ilişki sürdürdüğü güçlü kadın nerede,

nereye saklandı? D n o kadar endişelenmişti ki, gözüne uyku girmemişti; bugünse öylece gitmesine izin vermiş. Bu ne biçim bir sevgi?

Bayan Reigenbach masaya bakıyor.

Koşulsuz sevgi, diye düşünüyorum, sonra da: Ben kim oluyorum da, onun kararlarından ve duygularından şüphe duyuyorum.

“Sırt çantamın nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye soruyorum onun yerine.

Antredeki gömme dolapta. Üstümü de iştiriyorum, walkman’imin pillerini kontrol ediyorum ve Bayan Reigenbach’ın beni istasyona bırakma teklifini reddediyorum.

Kendi başımın çaresine bakarım ben.

Gitmeden önce yolu biraz uzatıp, birinci kata çıkıyorum. Neil’e örtü ve kahve için teşekkür etmek istiyorum. Kapısının arkasında sessizlik hâkim. Kapıyı vurmadan içeri giriyorum. Karanlık, t ts lerin ürkütücü kokusu ve bitkilerin yapış yapış nemi.

“Neil?”

Bir ışık yanıyor. Kırmızı ışık. Neil’in yüzü karanlıktan bana bakıyor. Ranzasında değil, odanın bir köşesindeki minder öbeklerinden birinin üzerinde ve yalnız değil.

“Selam moruk.” Gırtlakını temizliyor. “Uyandın mı?”

Kızın, kırmızı ışık altında yeşil gibi görünen uzun saçları var. Başı Neil’in g  s ne yaslanmış, uyuyor.

“Rahatsız ediyor muyum?”

“İçeri gel, oğlum. Al, minderlerden birine otur, yoksa kıcını üşütürsün.”

Kızın başını okşuyor ve suratından aşağıya bakıyor. Bacaklarımı altıma topluyorum. Kendimi Neil’in yanında bir yetişkin gibi hissediyorum ve bu his hoşuma gidiyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

“Her şey yolunda,” diyorum, “eğer bizim moruğun beni ektiğini saymazsan, tabii.”

“Bunda şaşacak ne var ki oğlum?” diye soruyor Neil ve gülüyor.

“Bu konuda konuşmayalım,” diyorum.

Neil bana polislerin onu Hamburg boyunca nasıl takip ettiğini ve iki aynasızın onu nasıl yakaladıklarını anlatıyor.

“McDonalds’ın arabaya servis yapan restoranına hiç girmemeliydim aslında,” diyor. “Çok aptalca bir fikirdi bu. Ama beni midem yönetir, anlıyor musun?”

“Seni McDonalds’da mı yakaladılar?” diye soruyorum hayretle.

“Tam siparişimi vermiştim ki, bam, yolumu kesip beni arabadan çıkardılar. Peki siz ne yaptınız?”

Ona geceyi anlatıyorum, Ruprecht’in ortaya çıkışını, Maxe Dede’nin anıtmezarını.

“Ganimet hemen mezarın arkasına gömülmüş,” diyorum. “Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. İçeri girmek zorunda kalınca babamın suratını görecektin ama.

Ruprecht onu zorla soktu içeri. Bizim moruk, Maxe De-
de her an mezarından kalkacakmış gibi bakıyordu.”

Neil gülüyor ve kızın saçlarını okşuyor. Ben anlat-
maya devam ediyorum: “Önce ben kazdım, sonra Rup-
recht çukura atladı ve beni babamın yanına oturttu.
Sonrasını hatırlamıyorum, en son hatırladığım Rup-
recht’in derin derin soluk aldığı ve küreğin sesi. Bir ara
dalmış olacağım.”

“Ya bizim moruk?”

“O zaten ağrı kesicilerden yarı koma halindeydi.”

“Yani ikiniz de uyuyakaldınız...”

“... ve mezarlık bekçileriyle iki polis tarafından en-
selendik.”

Ona dobermanı anlattığımda kıkırdıyor.

Sonunda, “Tam bizim aile işte,” diyor, “her seferin-
de kazığı yiyen biz oluyoruz.”

Neil’in annesinin yanında cennette olduğunu dü-
şünmeme rağmen, kazık yemeğe alışmışım gibi kafamı
sallıyorum.

“Sence Ruprecht şimdi nerededir?” diye soruyorum.

“Kaçmıştır. Ganimetle Ürdün Nehri’ni geçmiştir bi-
le. Ya da Mayorka’da Boris Becker’le masa tenisi oynu-
yordur, ne bileyim ben?”

Tekrar kızın yüzüne bakıyor.

“Biz nişanlanacağız,” diyor ve bana sırtıyor.

“Vay,” diyorum, “tebrik ederim.”

“Teşekkürler, teşekkürler. Ee? Şimdi sen ne yap-
caksın?”

“Tek isteğim eve dönmek. Berlin’e giden ilk trene bineceğim.”

“Bağlantıyı kopartmayalım,” diyerek vedalaşılıyor Neil benimle. Üvey kardeşim, diye düşünüyor ve elini sıkı sıkı kavıyorum.

SHERLOCK

Otobüs durağı çok uzakta değil, on dakika yürüdükten sonra varıyorum, ama sonra kırk beş dakika kadar ayakta dikiliyorum. Anlaşıldığı kadarıyla, Hamburg'da pazar günleri, ne kadar geri zekâlı varsa Alster Nehri boyunca yürüyüşe çıkıyor ve bu nedenle de otobüsler işlemiyor. Onun yerine, egzos dumanları nefesimi keser ve bulutlar yorgun bir perde gibi yavaş yavaş kapanırken, yanımdan patenliler, aileler ve bisikletliler geçip duruyor. Bir de yağmur yağarsa, tam olacak, çünkü üzerimde sadece bir tişört var ve ceketim yok. Otobüs durağında tek başıma bekler ve sağa sola karanlık bakışlar atarken, kendimi salak gibi hissediyorum.

Spor ayakkabılarıma bakıyor ve düşünüyorum:

Benim moruk, beni ekti.

Başımı kaldırıp caddeye bakıyor ve düşünüyorum:

Uzun lafın kısıası.

Sonra, otobüs geldiğinde, bir kez daha karar veriyorum:

Bu son.

Elimi, iki adet yüz marklık banknotu sokuşturdum kotumun arka cebine atıyorum. Onlar olmasa ağzıma sıçılır, çünkü kendi paramdan geriye sadece birkaç bozukluk kaldı. *Bu nedenle gururu unut, Lukas, bu paraya ihtiyacın var. Ayrıca sonradan, babanın seni cascavlak ortada bırakmadığını söylemen de mümkün olur.*

Ha ha ha.

Otobüs garda duruyor. İniyor ve bilet gişesine gidiyorum. Babam aklımdan hiç çıkmıyor. Her şeyin normal olduğu ve yolunda gittiği evimi düşünmeye çalışıyorum. *Inez'i düşünmeye ve Berlin'e döndüğümde onu nasıl arayacağımı, ya da daha da iyisi, ona nasıl uğrayacağımı hayal etmeye çalışıyorum. Ama ne kadar fantezi kurarsam kurayım, babam, her fırtınada ayakta kalan, o hasar görmez dubalar gibi yüzeye çıkıveriyor. Tüm öfkeme ve düş kırıklığıma rağmen, onun her bir tepkisini ufak ufak çiğnediğimi; anlamaya, çözmeye çalıştığımı fark ediyorum. Beni Hamburg'un ortasında ekip giderken ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Yani demek istiyorum ki, herhalde bundan sonra bir daha beni göremeyeceğinin farkında olmalı, öyle değil mi? Soru, bunun ona dokunup dokunmadığı. Ve cevap açık, hiç sanmıyorum. Ayrıca, bana her şeyi önceden söylemiş olduğunu da düşünüyorum. Dolaylı yoldan.*

Büyük ihtimalle, kendi kendime çok konuşuyorum.

“Berlin’e bir bilet, lütfen.”

“Gidiş dönüş mü?”

“Sadece gidiş.”

“Tren pasonuz var mı?”

Kadın bir bilet basıyor. Ona yüzlüklerden birini uzatıyorum, o da bana paramın üstünü ve biletimi uzatıyor. Ona iyi günler diliyorum.

Saate bakıyorum, daha yirmi üç dakika var.

8 numaralı peronda merdivenlerin üstünde bekliyorum, aşağıda da trenim beni bekliyor. Görüntü mükemmel. Burada, elinde uzi ile koşturan ve bütün garı taran bir manyağın filmi çekilebilir rahatlıkla. Hele ki bu manyak benim yüzüme sahipse ve üzerinde *I HATE DADDY* yazan bir tişört varsa, tam olur.

İnsanlar tırabzanlardan sarkıyor, sigara içiyor, kuttudan veya fincandan bir şeyler içiyor, sohbet ediyor, sabırsızlanıyor ve sıkılıyorlar. Etrafıma bakıyorum, arıyorum, arıyorum ve kendimi, babamı görmeye çalışırken yakalıyorum.

Yeter artık.

Merdivenlerden aşağıya inip, boş bir kompartımana oturuyorum. Gözlerimi kapıyor ve oracıkta uykuya dalmak istiyorum.

Yapamıyorum.

Berlin’e dönüşümü hayal etmeye çalışıyorum; Zoo İstasyonu’na girişimiz, şehrin kokusu, kalabalıklar ve

uğultu, pastaneye kısa bir ziyaret, sonra Zoopalast'taki yeni filmlere göz atma, sonra da...

Neden? Neden beni ekti? Yani demek istiyorum ki, sonuna doğru iyi anlaşmaya başlamıştık, hatta dün gece benimle konuşmak bile istiyordu, ama sonra mutfakta oturan Bayan Reigenbach'la karşılaştık. Kadın uyumuş olsaydı ne olurdu? Acaba şimdi arabada, babamla birlikte Berlin'e dönüyor olur muyduk? Neşeliydi, bir görüşe...

Korkuyla düşüncelerimden uyanıyorum.

Salağım ben...

Saatime bakıyorum.

... aptalım, aptal...

Sırt çantamı alıyorum.

... nasıl olur da ben...

Koridorda koşuyorum.

... bir insan ancak bu kadar ahmak olabilir.

Trenin kalkmasına altı dakika kala kompartımanı terk ediyorum. Yumruklarım sıkılı, meydan okuyan bir yüz ifadesiyle, metro girişini aramaya başlıyorum.

... çünkü çocuk değilim ben.

Fırtına, sabırla benim açık havaya çıkışımı beklemiş herhalde. Kırk beş dakikadır yoldayım ve dört defa hat değiştirdim. Metro istasyonundan çıkar çıkmaz, ilk damlalar beni karşılıyor. Başımı içeri çekiyor ve dişlerimi sıkıyorum. Şimdi gevşeyecek olursam, ayıp olur.

Gün yükseliyor.

Yolumu kaybediyorum ki, bunda şaşıracak bir şey

yok, çünkü nereye gittiğimi ben de bilmiyorum. Ak-
lımda sadece bir anacadde var ve bu caddeden sonrası
bir tahmin oyunu. Yağmur, ben ve geçen arabaların far-
ları, lastiklerinin ötüşü, her yanı saran ıslaklık. Keşke
bir taksi tutsaydım, diyorum kendi kendime. Gerçi gö-
rüntüm öyle acınası ki, beni arabasına alacak bir taksi
şoförü bulabileceğimden emin değilim. Ayrıca sokağın
adını da bilmiyorum. Gerçi mahallenin adını biliyorum,
ama şehir planına bakılırsa, bayağı büyük bir mahalle.
Ama ne derler bilirsiniz, körlemesine bir atış bile, bazen
hedefi vurur. Ve benim tesadüfen vurduğum hedef, bir
araba. Bembeyaz, pırıl pırıl bir araba; metro istasyonu-
na geri dönmek için şu anda yürümekte olduğum so-
kağa park etmiş. İkinci sırada durmuyor ve arabayı ilk
bakışta fark etmememin bir nedeni de bu. Babam kendi
ilkelerine ihanet ederek, doğru düzgün park etmiş bu
sefer. Onu ele veren Berlin plakası. Ayrıca sürücü camı-
nı sildiğimde, koltuğun üstündeki güneş gözlüklerini
de görüyorum.

Berlin'e gidiyormuş. Yemezler.

Sezgi.

Her şey sezgiyle başlar.

Sezgiyle ve biraz şansla.

Trende otururken, babamın polis arabasında uyan-
dığı zamanki yüz ifadesini anımsadım. Gözaltına alın-
mamıza şaşırmış gibi bir hali yoktu. Üstelik tüm o süre
boyunca bilinci de kapalıydı. Uyanıp, kendini bir polis

arabasında bulduğuna neden hiç şaşırmamıştı? İnsanın derisi bu kadar kalın olabilir mi? Babamınki değil, kesinlikle değil.

Ben bile o noktada o kadar yorgundum ki, o an bilincimin dışına kayıvermiş. Tıpkı insanın kaybettiği bir ipucu gibi. Ve bugün, trende bu ipucunu tekrar buldum ve kendime şu soruları sordum: *Ya babam Berlin yolunda değilse? Ya dün geceki bütün hadise, dikkatleri Ruprecht'ten uzaklaştırmak için özellikle böyle planlanmışsa? Ya babam, öğleden sonra ganimeti bölüşmek için kardeşiy-le randevusu olduğunu bildiğinden, sırtarak ellerini ovuşturduysa bu sabah? Nasıl olsa bir tehlike kalmadı artık. Aynasızlar izi kaybettiler ve kısa çöprü çekip, payına ekilmek düşen de, adı İncil'den alınma Lukas isimli aptal oğlan oldu. Peki İncil'den alınma isimli oğlan buna ne diyor? Diyor ki: Yemezler.*

Babamın arabasının iki sokak ötesinde onun çocukluk evini keşfediyorum, çünkü karşısındaki inşaat alanını tanıdım. Bir şantiye kulübesinin saçak altına sığınıp, gözlerimi kısıyorum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve asfaltı, gümüş rengi bir tabaka gibi kaplıyor. Arabalar adım adım ilerliyor, silecekleri de yağmurun hızına yetişmeye çalışıyor. Yolun karşısındaki ev, üzerimde, ilk gördüğüm zamanki gibi bir etki bırakıyor: Cansız ve metruk. Sarı perdelerin yerini jaluziler almış. Net bir şekilde görebilmek için kendimi zorluyorum. Hayır, eminim. Pencerenin ardında yanan bir ışık yok.

Acaba polis yakınlarda mı?

Bu düşünceyi aklımdan siliyorum. Ruprecht'in ganimeti alıp, eve geri dönecek kadar aptal olduğu kimsenin aklına gelmez. Ganimeti bir yere saklar ve akli varsa, kendi de onunla birlikte saklanır. Öte yandan, kimsenin tahmin etmediği bir anda en büyük aptallığı yapmak, en akıllıca şey de olabilir. Babamın tarzı bu mesela. Yakalanıp masumu oynamak, oğlunu kandırmak ve sonra kahrolası kardeşiyle buluşmak için baba evine geri dönmek.

O kadar parlak bir fikir ki bu, aynasızların tahmin etmesi imkânsız.

Ama ben?

Bravo, Sherlock!

Yağmuru spor ayakkabılarımın içinde hissediyorum, ayaklarım buz kesmiş, başımsa ateş gibi yanıyor. Artık bu işten kaçış yok, bu noktaya kadar geldim ve şimdi içeri de girmeliyim. İçeri girip, babamın ve abisinin karşısına dikildiğimde ne yapacağımı bilmesem de, girmeliyim. İçimde onları şaşırtabileceğime ve onlara sandıkları kadar akıllı olmadıklarını gösterebileceğime dair belli belirsiz bir umut taşıyorum.

Harika bir fikir, kesinlikle mükemmel.

Islak bir palyaço ansızın sahneye çıkıyor.

Hadi bakalım.

Omuzlarımı kaldırarak saçağın altından ayrılıyorum. Ânında tüm sesler kesiliyor, tek duyduğum kafatasımda trompet çalan yağmur. Geçen bir arabanın sıçrattığı suyla sıırıslıklam oluyorum ve eğilerek bahçenin

arkasına dolanıyorum. Pantolonum ve tişörtüm üzerime yapışmış, sırt çantamsa birkaç kilo ağırlaşmış durumda. Hapşırmam gerek. İki elimi de yüzüme bastırıyorum. Artık sadece ıslak değilim, üşümeye de başladım. Parmaklarım uyuşmuş, dizlerim titriyor. Kuru bir yere girmemin vakti geldi de geçiyor bile.

Önce pencerenin önünde duruyor ve parmakları-mın ucunda yükselip, içeriye bakıyorum. Burada da jaluziler indirilmiş ve hiçbir şey göremiyorum. Başıma yapışmış saçlarımla, camdaki gri, solgun yansımam bana bakıyor.

Evin arka tarafına dolanıyor ve verandanın önünde duruyorum. Verandanın büyük camlarında ve kapısında jaluzi yok, ama bunun bana yine de bir faydası olmuyor, çünkü evin içine kopkoyu bir karanlık hakim. Yine tek görebildiğim kendi yansımam ve o kadar acınası görüyorum ki, sokakta gayet rahat dilenebilirim.

Peki şimdi ne olacak?

Kapının zilini çalmak söz konusu bile olmaz, ben işin sürprizini kaçırmak istemeyen, sıırıslıklam bir sürpriz misafirim. Verandanın kapısı da kilitliyse, o zaman...

Hayır, kapı sadece kapanmış, kilitli değil.

Bir milim bile kıpırdamadan, elim kapının kolunda, kaskatı duruyorum. Bu noktaya kadar iyi gitti. Şimdi ya tırsıp geri döneceğim ya da...

Kapının koluna bastırıyorum ve evin ılık havası beni sarıyor. İçeri bir adım atıp, tedirgin bir sesle sesleniyorum: "Merhaba."

“Siktir!” diye karşılık veriyor babam.

Karanlıkta, kanepede oturuyor; gölgeler içinde bir gölge. *Siktir!* demese büyük ihtimalle fark etmezdim.

“Senden hiç kurtulamayacak mıyım ben?” diye soruyor bana.

“Prezervatif takmayı unutmasaydın, sen de.”

Gülüyor. Serzenişim ona değmiyor.

“Ufaklık öcünü alıyor,” diyor.

“Büyük adam da önüne geleni dolandırıyor,” diyorum ve iki defa hapsiriyorum.

Gözlerim odanın loşluğuna alışıyor. Babam yalnız. Kanepe karşımda, sağında ve solunda iki koltuk var, aralarında da bir sehpa. Her şey, babamın Ruprecht’e parayı verdiği gün nasılsa, aynen öyle. Dünkü gibi yani.

“Ee, ne oldu?” diye soruyorum ve dişlerimin titremesinin arasında, yağmurun giysilerimin üzerinden halıya damladığını da duyabiliyorum. “Planınız işlemedi mi? Ruprecht seni ekti mi yoksa?”

“Ne diyorsun sen ya?”

“Beni enayi yerine koyma,” diyorum ve sesimin bu kadar çatlak çıkmasına kendim de şaşırıyorum. Gırtlığımı temizliyorum ve bu arada babam: “Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile...” diye söz başlıyor.

“Her şeyi siz planladınız, hadi artık, masal anlatma bana. Ta başından beri siz planladınız, kafaüstü düşünmedim ben. Ruprecht ganimeti çıkarıyor ve tabanları yağıyor; sen de benimle kalıp, dikkati onun üzerinden başka

tarafa çekiyorsun. Müthiş bir taktik, ama bunu sadece o salak aynasızlar yer. Müthiş taktik baba. Benim gibi bir salağın bu işe uyanmış olması çok saçma, öyle değil mi? Önce kendimi kullandırıyorum, sonra da ekiliyorum. Peki, bana daha başka neler yapabileceğini düşünüyorsun? Aptal mı sandın sen beni?”

Hiçbir şey demiyor ve ben yüksek sesle tekrarlıyorum:

“Aptal mı sandın şen beni?”

Sessizlik ve sonra babam, gayet sakin bir sesle şöyle diyor.

“Harika çözmüşsün, ama artık zırlamayı kes de otur şuraya.”

Ona zırlamanın aklımın köşesinden bile geçmediğini ve ayrıca bu kötü ışıktaki zırlasam bile göremeyeceğini söylemek istiyorum. Ama o an gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyorum. Yağmur suyu herhalde, diye düşünüyorum. Saçlarımdan akıyor olacak. Ilık yağmur suyu ve ayrıca burnumdan akan sümk.

Suratımı siliyorum ve burnumu çekiyorum.

“Senden nefret ediyorum,” diyorum.

“Tüm bu bok nereden aklına geldi?” diye soruyor babam, hiç etkilenmemiş bir ses tonuyla.

“Hangi bok?”

Dün uçarak konduğum koltuğa çöküyorum.

“Ben, Ruprecht ve bizim kotardığımızı varsaydığın planla ilgili bok.”

“Bok değil...”

“Bok ki *ne* bok,” diye sözümü kesiyor babam.

“O zaman burada ne arıyorsun?” diye soruyorum.

Cevap vermiyor.

“Aklıma uyduracak bir Şey gelmedi, değil mi?” diyorum sertçe ve fkemin beni nasıl ısıttığını hissediyorum.

Babam kıpırdamıyor. Onu pek net seçemiyorum, ama gözlerinin akını gayet net görebiliyorum. Bir an için kayboluyorlar ve babam tekrar bana baktığında, ne eğilip bana bir Şey uzatıyor.

“Buraya işini bitirmeye geldim. Buraya gelecek olursa, işini bitireceğim. Bu cevap yeter mi sana?”

Bu cevap bana yeter. Aslında söze dkmese de yeterdi. Elindeki sustalı, beyin hasarlıların dahi kolayca anlayabileceği bir dil konuşuyor.

VİCDAN AZABI

Babam artık bu boktan bıktığını söylüyor bana. Sıvıştığı için özür dilemiyor benden; artık itilip kakılmaktan bıkmış, dolayısıyla artık özür dilemeye de yer kalmamış işte. Ne yaptığını biliyor. Ve artık Ruprecht'le hesaplaşmak istiyor. Artık kendisine küçük kardeş muamelesi yapılmasından bıkmış.

“Beni mezarlıklarda aynasızlara terk edip gitmesi bardağı taşıran son damla oldu, yeter artık.”

Babam sadece kendisinden bahsediyor, hiç benden bahis açılmıyor. Aslında orada ekilen ikimizdik, ama ben konu edilmiyorum. Onu sadece ve tamamıyla kendisi ilgilendiriyor. Artık kullanılmak istemiyor, işte o kadar. Bu işe tam ve gerçek anlamıyla bir son verecek, anlıyor muyum bunu?

Bir gök gürültüsü babamın sözünü kesiyor, gök gü-

rültüsünün birkaç saniye ardından, ortalığı pırıl pırıl aydınlatan bir şimşek daha çakıyor ve ikimizi de bir an için bir fotoğraf karesindeymişçesine donduruyor.

“Peki bıçak ne işe yarayacak?”

Bağırarak konuşmam gerekiyor, çünkü damın üzerine düşen yağmur balyoz gibi. Babam gülüyor.

“O deliyle elimde bir silah olmadan yüzleşeceğimi sanmıyorsun herhalde, aksi takdirde suyumu çıkarır benim.”

“Peki buraya geri döneceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

Babam konuşurken bıçağı dizinin üstünde öyle bir dengeliyor ki, bıçağın keskin ucu havada sallanıyor.

“Sen Ruprecht’i tanımıyorsun. Yukarıya göz attım. Bütün elbiseleri burada. O öyle şehri ansızın terk edip, çekip gidecek bir tip değildir. Ganimeti ele geçirmiş olsa bile gitmez. Gururludur o. Aynasızların onu korkutmasını içine sindiremez. Özellikle de haklı olduğunu, ganimeti artık hak etmiş olduğunu düşünüyorsa, böyle çekip gitmez.”

“Hak etmek mi dedin? Çok iyi ya.”

“Tabii hak etti,” diyor babam. “Ganimet için yıllarca hapis yattı. Boşuna olduğunu söylemeyeceksin herhalde.”

Bu konuya bulaşmak istemiyorum, dolayısıyla da hiçbir şey söylemiyorum. Burnum dolu; yağmur, öfke ve düş kırıklığıyla dolu burnum. Ayrıca, burada karanlık bir odada oturup, babamı görmeden onunla konuş-

mak zorunda olduğum için de dolu. Dolayısıyla ışıklardan birini açmak için ayağa kalkıyorum.

“Açma,” diyor babam.

Çok geç.

“Sen ne...”

Susuyorum. Ben ne kadar ıslaksam, babam da o kadar ter içinde yüzüyor.

“Lütfen ışığı kapar mısın?” diye, dişlerini sıkarak rica ediyor babam.

Işığı söndürüyor ve oturuyorum. Aklıma Bayan Reigenbach'ın sözleri geliyor. *Artık onlara ihtiyacı olmadığını söyledi.*

“Ne... Neden ilaçlarını yanına almadın?” diye soruyorum zayıf bir sesle.

“Ne anlatıyorum ben deminden beri?” diye çıkışıyor bana ve daha önce tam olarak neyi kastettiğini daha yeni anlıyorum.

“Çünkü artık bu boktan bıktım,” diyorum.

“Doğru. Artık ağrılardan da bıktım, ağrı kesicilerden de. Midemin beni öldürmeye çalışmadığı, huzurlu bir anım dahi olmasa bile, aklım başımda olsun istiyorum. Dolayısıyla bana bir iyilik yap, eşyalarını topla ve çek git, olur mu?”

“Hastaneye yatabilirsin...”

“Sen Almanca anlamıyor musun be? Sen kendi dertlerinle ilgilen. Ne sanıyorsun, senin baban olduğum için söz hakkın filan olduğunu mu? Yok öyle bir şey. Bu benim hayatım tamam mı, sen burnunu sokma.”

Ona bakıyorum, gözlerinin beyazı kayboluyor, ardından bakışı bir far gibi yakalıyor beni.

“HADİ GAZLA!” diye gürlüyor ansızın.

Başımı içeri çekiyor ve oturmaya devam ediyorum; onun heyecanlı nefes alışını duyabiliyor, hastalığının yaydığı ateşi, daracık bir odada sıkış tıktış oturuyormuşuz gibi kendi tenimde hissedebiliyorum.

“Peki ya gelmezse?” diye soruyorum usulca.

Babam sakinleşmiş ve kararlı bir sesle, “Gelecek,” diyor.

“Peki ya yanılıyorsan?” diye ısrar ediyorum. “O zaman ne olacak?”

“Bilmiyorum,” diyor babam ve ansızın gülmeye başlıyor.

“Onu da,” diye ekliyor, “iş o noktaya geldiğinde düşünürüm.”

Rüzgâr başımın içinde esiyor, tüm üzüntülerim, tüm kaygılarım bir andan diğerine, hiçliğe karışıyor. Babamın kibirli özgüvenini hissediyorum ve o kadar öfkele niyorum ki, ıslaklığımı ve üşümemi unutuyorum.

“Sana bir şey diyeyim mi?” diye soruyorum ve o daha yanıt vermeden devam ediyorum: “Aklını kaçırmışsın sen. Her şeye bu şekilde bir son verebileceğini düşünüyorsan, kesinlikle bir tahtan eksik demektir. Bu... Bu, en az hiçbir açıklama yapmadan çekip gitmek kadar salakça bir şey. Burada bir katliam mı yapmak istiyorsun? Onu bıçaklamayı filan mı düşünüyorsun? Bu hasta halinle bir sineği bile öldüremezsın sen!”

Gittikçe nasıl isterik bir hal aldığımı seziyorum, ayağa fırlamış durumdayım, beynim fokurduyor.

“Neden önce beni bıçaklamıyorsun? Antreman olur hem, fena mı? Bir şeye daha son vermiş olursun, ha ne dersin? Hatta neden kendini de öldürmüyorsun, hazır elin değmişken? Böylece hem o boktan kansere yapacak iş bırakmamış olursun, hem de ağrılarından kurtulursun. Of ya, midem bulanıyor... Böyle zavallı bir babam olduğu için, gerçekten de midem bulanıyor. Orada öyle oturuyorsun, ağrılar içindesin, ölmek üzeresin ve hâlâ salak salak şakalar yapıyorsun. Of be, seni bir daha görmeyecek olmak beni nasıl mutlu edecek, anlatamam.”

“Sana söylemiştim,” diye sözümü kesiyor babam, kuru bir sesle.

“Ne?!”

“Sana benden hiçbir şey beklememeni söylemiştim. Oysa şimdi şu haline bir bak: Tepeden tırnağa beklelikle dolmuş halde karşımda duruyorsun.”

Bu noktada yüzümü görmesin diye arkamı dönüyorum. Titreyerek bekliyor ve kendimi toplamaya çalışıyorum, aksi takdirde ne yapacağım hiç belli olmaz. Gerçekten de belli olmaz.

“Kazandın,” diyorum usulca, “ben gidiyorum.”

Bilet sırt çantamda, her saat başı bir tren var. Gerekirse istasyona kadar yürürüm, beni burada tutan hiçbir şey yok, buradan defolup gitmem lazım. Ama işte orada sırtım babama dönük olarak, yerimden bir santim bile

kıpırdamadan duruyorum ve ciddi ciddi şöyle düşünüyorum: *Bakarsın teslim olur, bakarsın ona anlatmak istediğim şeyi anlar; onun için endişelendiğimi, kardeşiyle yüzleşmesini istemediğimi ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu... Kim bilir, belki de bu mesajı almıştır ve o da kalkıp, benimle gelecektir. Evet, kim bilir?*

Tepki yok. Saniyeler uzuyor, bir sonraki şimşek, bir sonraki fotoğraf ve hepsinin üzerinde, damda trampet çalan yağmur.

Sırt çantamı yerden alıyor ve loş salondan, evin kapısına doğru yürümeye başlıyorum. Arkamı dönüp babama bakmıyorum bile. İçeriye sızdığım gibi dışarı da sızacak halim yok; havalı bir şekilde çıkacağım evden. Evin kapısına geldiğimde, tokmağı çeviriyorum. Kapı yerinden oynamıyor. Kilitli. Geri dönüyorum. Of ya, nasıl da salak hissediyorum kendimi. Artık havam söndüğünden, gururumu korumam söz konusu değil. Salonu boydan boya geçerken, bakışlarımı yana çevirmiyorum, koltukta oturan hasta babama bakmak istemiyorum. İstemiyorum işte.

“Ben gidiyorum,” diyorum, bunu söylemek istemememe rağmen.

Tepki yok. Açık balkon kapısına çıkıyorum. Yağmur daha da sert yağıyor, şimşekler daha da kısa aralıklarla çakıyor ve ben evdeki birinin, içeride yolunu kaybetmesini diliyorum. Birinin gürültüyle hıçkırdığını duyuyor ve elimi ağzıma kapıyorum. Benmişim meğer. Geri zekâlı, sulugöz ben.

Soğuk ve sert dünya, yağmur perdesinin ardında beni bekliyor; ona doğru kararlı adımlarla yürütüyorum ve perde beni sarmalıyor. Islak. Bir dakika içinde yeniden iliklerime kadar ıslandım. Soğuk, rüzgâr ve gözyaşları. Gözlerimin, başımın içinde yok olduklarını hissedene kadar, sıkı sıkı yumuyorum onları. Tekrar açtığımda, hiçbir şey değişmiş değil. Bahçe, arkamdaki ev ve ağırları nedeniyle ter içinde yüzen babam.

Gidiyor musun? diye soruyor kafamın içindeki ses.

Yoksa bekliyor musun? diye devam ediyor aynı ses, bu kez daha alaycı bir tonla.

“Gidiyorum,” diye yanıt veriyorum bir parça yüksek bir sesle ve tam o sırada yağmur perdesi birkaç metre ileride aralanıyor ve Ruprecht’in geçmesine izin veriyor.

Atleti kash bedenine yapışmış, kolları yağlanmış gibi pırıl pırıl, bir elinde de bir sopa var. Gözlerim, gözleriyle buluşuyor. Bardaktan boşanır gibi yağın yağmurun altında, karşı karşıya duruyoruz; ikimiz de birilerinin sipariş edip almayı unuttuğu mallar gibiyiz.

“Bak sen, kimler varmış,” diyor Ruprecht.

Ben hiçbir şey demiyorum, sadece ona dik dik bakıyorum.

“Vicdan azabı mı çekiyorsun?” diye soruyor.

Buna da verecek bir yanıt bulamıyorum ve Ruprecht en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

Kimsenin bana istediği zaman bir tane çakabileceğini ya da beni sağa sola fırlatabileceğini düşünmesini istemem. Durmadan dayak yiyor olsam da, tamamen

savunmasız olduğum düşünölmesin. Ama ben, insanın belli bir tür şiddet karşısında korunmasız olduğuna inanırım. Burada söz konusu olan, kontrolsuz ve aniden, bir düşünce gibi gelip geçen kaba güç. Ve anladığım kadarıyla, Ruprecht tamamen bu tür düşüncelerden ibaret.

Kafamı istemsizce yana çekiyorum, böylece darbe ağzımı sıyrıp, elmacık kemiklerimin üstüne konuyor. Ancak bu bile beni yıkmaya yetiyor. Buna rağmen dizlerimin üzerine çökmüyorum, çünkü Ruprecht'in benimle ilgili başka planları var.

Beni tişörtümün yakasından kavrayıp havaya kaldırdığında, *Yine mi*, diye düşünüyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor. Gözlerimi yumuyor ve uçmayı bekliyorum. Bir şey olmuyor. Gözlerimi açıyorum. Ruprecht'in suratı benimkinin dibinde.

“Hâlâ vicdan azabı çekmiyor musun?” diye soruyor.

“Bildiğim kadarıyla hayır,” diye mırıldanıyorum ve Ruprecht beni sertçe verandanın büyük camına yapıştırıyor.

“Bunun faydası oldu mu?” diye soruyor Ruprecht.

Cevap veremiyorum, ilk darbe nedeniyle suratım seyiriyor ve bir biri ardına çakan şimşekler aklımı yerinden oynatıyor. Ruprecht beni bir kez daha cama çarpıyor.

“Nasıl, hoşuna gitti mi?”

Beni tekrar kendisine yaklaştıyor.

“Bırak onu.”

Babamın sesi sakın ve kendine güvenli. Gözlerimi

sağ tarafa çeviriyor ve onu balkonda görmeyi umuyorum. Orada değil.

“Sana da sıra gelecek,” diyor Ruprecht, bakışlarını benden ayırmadan.

“Ufaklığı bırak dedim sana!”

Babamın ses tonu daha da keskin. Ruprecht’in gözleri, aralarında gümüş rengi bir sıvı olan, incecik yarıklar haline geliyor. Bu şekilde kimse göremez diye düşünüyorum, ama Ruprecht gayet iyi görüyor, suratımdaki rahatlamış ifadeyi fark ediyor ve şöyle diyor: “Peki sen neye seviniyorsun be yavşak?”

“Ruprecht!” diye sesleniyor babam.

“Tamam,” diyor Ruprecht.

“Onu hemen bırak!” diye emrediyor babam. Sesindeki sakinlik artık kaybolmuş durumda.

“Tamam, tamam,” diye yineliyor Ruprecht ve beni bırakıyor, ama bırakmadan önce biraz daha itelemeyi de ihmal etmiyor.

Verandanın camı ağırlığıma daha fazla dayanamıyor. Cam, gürültülü bir şangırdama sesiyle parçalanıyor ve ben, cam kırıklarıyla birlikte salona düşüyorum.

HESAPLAŞMA

Kaos mükemmel.

Babam bir çılgılık atarak yanıma geliyor ve kafamı kaldırıyor. Elini boynuma koyduğunu ve nabzımı aradığını hissediyorum. Bu arada konuşuyor da, dudakları açılıp kapanıyor, birtakım kelimeler ve yine anlayamadığım birtakım başka kelimeler söylüyor. Anlayamıyorum, çünkü fırtına evin üzerinde durmuş. Gök gürlüyor, çatırdıyor, şimşekler odayı aydınlatıyor, ortalık sanki zıvanadan çıkmış bir stroboskop gibi.

“HİÇBİR ŞEY DUYMUYORUM!” diye bağıriyorum babama. Bana ne yapacağını bilemez bir halde bakıyor, sonra beni koltukaltlarımdan tutup kaldırıyor; oturmam lazım.

Ruprecht! geliyor aklıma. *O nerede?*

Ben daha bu soruyu babama soramadan, onun elle-

ri sırtımda geziyor ve ikimiz de ıgık atmak için aynı anda açıyoruz ağızımızı.

“AAAAAAH!”

Babam korku dolu bir ifadeyle beni bırakıyor. Titrek ıııkta elindeki kanı görüyor ve şöyle düşünüyorum: *Kahretsin, kendini çok kötü kesmiş!* Derken kendimin de bağırdığımin, acının sırtımdan geldiğinin, benim de bir yerlerimin kanadığının farkına varıyorum.

“...”

“NE?”

“KİPİRDAMA!”

Kıpırdamıyorum, babam beni yalnız bırakıyor, halının üzerinde hareketsiz oturuyorum; gök gürlüyor, çatırıyor, biri sırtımı alev silahıyla bir yukarı bir aşağı tarıyor, ben dişlerimi gıcırdatıyorum, rüzgârın ğultusu odayı sarmış ve sonra aniden sessizlik ktyor.

Sessizlik.

Biri fırtınanın fişini çekti sanki.

Sknet.

Gözlerim Ruprecht'i arıyor, salon boş, bir nefes bile duyulmuyor.

Adım sesleri.

Babam holden koşarak geliyor. Işığı açıyor, kuru klik sesini duyuyorum, ııık bir an için yanıyor, sonra ampül sntyor.

Siktir.

Babam bu kez abajuru deniyor; çalışıyor, ama ııığı

zayıf ve evin her köşesini aydınlatmıyor.

“Hiç yoktan iyidir,” diyor babam ve yanımda diz çöküyor.

“Ruprecht nere...”

“Şşt,” diyor babam.

“Ama ya geri gelirse...”

Elini ağzıma kapıyor ve balkon kapısını gösteriyor.

“Gitti mi yani?” diye soruyorum, inanmaz bir sesle.

“Sanmıyorum, ama sen takma kafana.”

Babam çenesiyle aşağıyı gösteriyor. Bıçak dizlerinin arasında duruyor. Risk almıyor. O kadar rahatlıyorum ki, sırtımdaki acıyı unutuyorum. Bir an için.

“Sana, buraya geri gelecek dememiş miydim ben?” diyor babam. Suratındaki gülümseme bir maskeyi andırıyor. Bana dik oturmamı ve ne olursa olsun sırtüstü yatmamamı söylüyor. Şimdi biraz dişimi sıkayım, sonra geçecek, anlıyor muyum? Başımı sallıyorum, kendimi altı yaşında hissediyorum ve dişlerimi sıkarak babamın karşısında oturuyorum, artık gözlerimde yaş yok. Tişörtümü kaldırıyor, derken elinde bir makas olduğunu fark ediyorum.

Yapma, demek istiyorum.

Tişörtümü karnımdan göğsüme doğru diklemesine kesiyor ve onu sırtımdan çekerken omuzlarımdan kıcıma, oradan da tekrar yukarıya yürüyen bir acı canımı yakıyor.

“Sırtına saplanmış birkaç cam kırığı var sadece,” diyor babam beni sakinleştirmek için.

“Tamam,” diyorum.

“Çok kötü değil, onları cımbızla çekeceğim.”

“Tamam.”

“Hadisene,” diyorum.

“Ama önce kolumu bırakman lazım.”

Kolumu bırakıyorum.

“Önce büyük parçaları çekeceğim, tamam mı?” diyor ve başımı dizlerinin arasına sıkıştırıyor. “Böyle kal.”

Öne eğilmiş, sırtım yay gibi gerilmiş bir halde, yumulmuş gözlerim, kasılmış ellerim, aklımda Ruprecht’in hemen dışarıda olduğuna dair düşüncelerle, öyle kalıyorum.

Cam kırıklarının çekilmesinden çok tendürdiyot canımı yakıyor. Ama o da geçiyor ve babam temiz bir tişört bulmak için sırt çantamı karıştırırken, ben de terlemiş ve üstüm çıplak bir halde yerde oturuyorum.

“Al.”

Tişörtü üzerime geçiriyor ve kumaşın yaralarımaya yapıştığını hissediyorum. Ancak bu beni rahatsız etmiyor, hiç önemli değil, çünkü o kadar üşüyorum ki, dişlerim takırdıyor.

“İyi misin?”

Titreyerek başımı sallıyorum, kollarımı babamın boynuna doluyor, bir an için ona sarılıyorum. Bu arada da öfkeyle düş kırıklığının ne kadar hızlı yok olabilen duygular olduğuna hayret ediyorum. Neredeyse, yani.

“Harika, ne kadar da dokunaklı,” diyor hırıltılı bir ses aynı anda ve tüm sıcak duygular yine buharlaşıyor. Ben kollarımı babamın boynundan çekiyorum, o da beni kendinden bir parça uzağa itiyor.

“Sanırım artık benim sıram geldi,” diyor babamın abisi.

İkimiz de aynı anda ona bakıyoruz, balkon kapısında duruyor. Babamın bıçağını unutun, çünkü şimdi fark ediyorum ki, Ruprecht’in elindeki şey bir sopa değil.

“Ee, vicdan azabı çekiyor musunuz?” diye soruyor Ruprecht bir kez daha ve elindeki baltayı öbür eline geçiriyor.

“Ne saçmalıyorsun sen ya?” diye soruyor babam.

“Ne saçmalıyorsun sen ya?” diye yineliyor Ruprecht aynı ses tonuyla.

“Evet,” diyorum ben de. “Ne saçmalıyorsun sen?”

“Onu siz ikiniz bana anlatacaksınız,” diye yanıt veriyor Ruprecht, “İsteseniz de, istemesiniz de.”

John Woo filmlerinden fırlamış, tam bir hesaplaşma sahnesi adeta. Bir tabancalar eksik. Benim etkileyici akrobatik performansımın ardından, hepimiz salonda yerlerimizi almış durumdayız. Bir üçgen oluşturuyoruz. Ruprecht koltuklardan birinde, babam da diğerinde oturuyor ve ben de aralarındaki kanepedeyim. Sırtımı kanepenin arkasından mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışıyorum. Balta, enlemesine Ruprecht’in dizlerinin üstünde, bıçak da babamın bacağına duruyor.

İki kardeş, oturdukları koltuklardan birbirlerine bakıyor; ben de ortalarında, hiçbir karar yetkisi olmayan bir hakem gibiyim.

“Balta ne iş?” diye soruyor babam. “Biraz abartmıyor musun?”

“Sen önce bana bıçağın ne iş olduğunu söyle,” diye yanıt veriyor Ruprecht.

“Kendimi sağlama almak istedim,” diyor babam.

Ruprecht gülüyor ve, “Benden korkuyor musun yoksa?” diye soruyor.

Babam duraksıyor ve sonra kahramanlık yapıp, bıçağı karşı duvara fırlatıyor. Bıçak parılıyor ve koltuktan iki metre uzakta, haliya düşüyor.

“İyi mi böyle?” diye soruyor babam.

“Çok cesurca,” diye yanıt veriyor Ruprecht ve bir kez daha gülüyor. Ama o, kendi baltasını fırlatacak kadar aptal değil. Onun kahramanlık yapmasına gerek yok. 1-0 Ruprecht önde.

“Geceyi dışarıda, kömürlükte geçirdim,” diye anlatıyor bize, sormuşuz gibi. “Aynasızlar sabah geldiler ve evi aradılar. Beni yatakta basacaklarını sandılar.”

Ruprecht başını sallıyor.

“Bok herifler. Gece çökene kadar beklemeye karar verdim, dolayısıyla biraz kestireyim dedim. Uyandığımda pencereden bakınca kimi gördüm dersin? Senin yavaşak oğlunu. Yani demek istiyorum ki, hiç vakit kaybetmeden burada bittiğinize göre, müthiş bir vicdan azabı çekiyor olmalısınız. Eh, işte o zaman...”

Göz kırpıyor ve elleriyle baltanın sapını kavırıyor.

“... ben de bu bebeği kapıverdim. Buraya çim biçme aletiyle gelecek halim yoktu ya? Nihayetinde, pek saygı uyandıran bir alet değildir, öyle değil mi? Baltayı amaca yönelik bir araç olarak düşünün.”

“Amaca yönelik bir araç mı?” diyorum.

“Amaca yönelik bir araç mı?” diyor babam.

“İyi dinlemiştiniz, aferin,” diye dalga geçiyor Ruprecht. “Şu halinizle bana neyi çağırıyorsunuz, biliyor musunuz?”

“İki koyunu mu?” diyorum, öyle uzun boylu düşünmeden.

Ruprecht beni duymazdan geliyor.

“Siz burada ibneler gibi birbirinize sarılırken, ben de evin çevresini dolanıp, aynasızların civarda olup olmadığını kontrol ettim. Ve sonuç: Seni temin ederim ki burada yalnızız, Ritchie. Ee, şimdi sen anlat bakalım, geceyi nasıl geçirdin?”

Babam, hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silkiyor.

“Polis bizi enseledi,” diyorum, “bizi ekip gittiğin için çok sağ ol.”

Ruprecht bana bakıyor ve dişlerini gösteriyor ki, bu herhalde sırtıtmakla aynı şey onun için.

“Senin oğlun kendini komik filan mı sanıyor?” diye soruyor babama.

Ruprecht’in sözlerini duyunca, bir an için yine bir zaman boşluğuna düştüğümü sanıyorum. Yedi yıldan beri ilk defa babamla karşılaştığım cuma gününün öğ-

leden sonrasında, babam da aynı sözcükleri kullanmıştı.

Bu ikisi, aynı kelimeleri kullacak kadar birbirlerine benziyor olabilir mi, diye soruyorum kendime ve bu düşüncüyü hemen aklımdan uzaklaştırıyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar, bir gramları bile birbirine benzemiyor ve bu dünya salak tesadüflerle dolu.

“Siz ikiniz kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz herhalde,” diyor Ruprecht, “Ben beş yıl hapiste yatayım, siz de bana madik atın, öyle mi?”

“Sen ne diyorsun ya?” diye soruyor babam.

Ve o anda dank ediyor. Babama bakıyorum, o da benimle birlikte. *Vicdan azabı*. Nihayet Ruprecht’in neden bahsettiğini anlamış bulunuyoruz. Dün akşam ne olduğunu aynı anda anlıyoruz ikimiz de. Ruprecht, ganimetle kaçtığı için bizi ekmemiş. Ben ne derinlikte bir çukur kazdığımı anımsıyorum, sonrasında Ruprecht’in de ne kadar kazdığını. Yeterince derin kazdığımıza hiç şüphe yok. Sorun bu değilmiş. Sorun, orada bulunabilecek hiçbir şey olmamasıymış. Kahrolası ganimet yok olmuş, meğer.

“Çantaları ne zaman aldın?” diye soruyor Ruprecht. Artık kendine hâkim olamıyor ve bir sıçrayışta ayağa fırlayıp, elindeki baltayla babama tükürür gibi soruyor: “KAÇ YILDIR BENİM GANİMETİMİ YIYORSUN?”

Sessizlik. Artık fırtına dinmiş durumda, sadece usulca yağmur yağıyor ve babamın sesi de aynı şekilde usulca çıkıyor.

“Artık saçmalamayı kes, Ruprecht. Çantaların nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Moruk bana söyler miydi sanıyorsun? Kafan hiç çalışmıyor mu senin? Ve bir düşün, ganimet bende olsa, buraya gelip, seni bekler miydim hiç?”

Ama mantık Ruprecht’in bir kulağından girip, öbür kulağından çıkıyor.

“EĞER GANİMETİ NE ZAMAN ALDIĞINI SÖYLEMEZSEN, YAVŞAK OĞLUNUN KAFASINI PATLATIRIM!” diye gürlüyor Ruprecht ve baltayı savuruyor.

Babam, “BALTAYI İNDİR, KAHROLASI!” diye gürlüyor ve o da ayağa kalkıyor. Bir tek ben oturuyorum ve hayrettir, hiç korkmuyorum. Burada ölmeyeceğimi biliyorum. Emin olduğum tek bir şey varsa, burada ölmeyeceğim. Nokta. Gelecekle ilgili son derece net ve mutlak bir öngörüm var. Bu deli farkında olsun ya da olmasın, ben, tüm gücümle koruyucu meleğime yaslanmış durumdayım. Yani demek istediğim, başka ne yapacağım ki? Fırlayıp kaçacak halim yok ya? Benim bakışlarım meydan okuyor, Ruprecht’in bakışları ateş saçıyor, sonra balta iniyor ve kanepenin koluna saplanıp kalıyor.

“ÇANTALAR NEREDE!?” diye gürlüyor Ruprecht.

Ve bir an sonra babamın üstüne fırlayıp, onu yumruklamaya başlıyor. Koltuk, ikisiyle birlikte arkaya düşüyor, düşerken abajuru da deviriyor, ama abajurun ampulüne bir şey olmuyor ve tüm sahne yerden aydınlanıyor. Ben ayağa fırlıyorum, balta hâlâ kanepenin kolunda.

Babamın bıçağı yanında mı? diye soruyorum kendime. *Bıçak elinde mi?*

Hayır, salak, atmıştı ya onu.

İki adam yerde vals yapıyor, yumrukların şaklaması, hırıltılı soluklar, inlemeler. Balta gözümün önünde duruyor ve düşünüyorum:

Yapabilirim...

Hayır!

Kim bilir, belki...

Hayır!

Kimi kandırmaya çalışıyorum ki? Kendi hayatım tehlikede olsa bile, baltayı doğru dürüst tutmayı dahi beceremem muhtemelen. Düşünüyorum, sanıyorum, ama bilmiyorum. Dolayısıyla baltayı kanepenin kolunda bırakıyorum ve ellerime bakıyorum.

Onlardan başka bir şeyim yok.

Ve ben nara atarak iki kardeşin üzerine doğru atıldığımda, ellerim birer pençeye dönmüş durumda. Ya babamın hayatını kurtaracağım ya da kendim de öleceğim. Gerisinin bir önemi yok.

BİLGİ

Gelişimi nara atarak haber vermesem iyi olurmuş. İnsan sürpriz bir saldırı yapmak istiyorsa, çok salakça bir şey nara atmak. Ben daha üzerine zıplarken, Ruprecht beni karnıma salladığı bir tekmeyle durduruyor. Ben sırtüstü düşüyorum ve kesiklerimin acısı üçe katlanıyor.

“Sen de nerden çıktın, lanet olası!” diye bağırıyor ve babamı bırakıp bana dönüyor. Sendelediğini, yönünü değiştirdiğini görüyorum. Muhtemelen benim gibi küçük bir bokun ona saldırmış olmasına bir anlam veremiyor. Bir tur atıyor, tükürüyor ve devrilmiş koltuğu kaldırarak, babamı ona oturtuyor.

“Ritchie,” diyor ve onun üzerine eğilerek duruyor. Sesinde neredeyse zarif bir ton var.

“Ne yaptın sen Ritchie?”

Babamın suratu kanla sıvanmış, kan alt dudağından

akıyor; bilincinin yerinde olmadığı belli. Ama Ruprecht için yeterince belli olmasa gerek. Artık çocukken ona neden Ölüm dediklerini daha iyi anlayabiliyorum. Loş ışıkta, Ruprecht'in kafası sadece kemikten ibaretmiş gibi görünüyor. Derisi kaybolmuş, dişleri çıkmış.

Güçlkle ayağa kalkıyorum. Babamın bıçağı birkaç santim ilerimde, yerde duruyor.

"Ritchie, beni duyuyor musun?" diye soruyor Ruprecht.

"Kafanı kullan," diyorum ve bıçağı elime alıyorum, ama ona yaklaşıyorum. "O, o kadar aptal mı ki..."

"KAPA ÇENENİ!" diye kesiyor sözümü Ruprecht ve avına saldırmaya hazırlanan bir kobra gibi, kafasını bir an bana çeviriyor. Söyleyeceğim şeyi yutuyorum. Tam ve gerçek bir ödleğim ben. Ruprecht'in pençeleri babamı omuzlarından kavırıyor. O bir anlık nezaket kaybolmuş durumda. Ne var ki, Ruprecht onu ne kadar sert kavarsa kavrasın, babam tepki vermiyor.

"Ganimetimi ne zaman aldın?" diye soruyor Ruprecht ve babamı omuzlarından silkelemeye başlıyor. "Söyle Ritchie, ne zaman aldın? Bana ne zaman madik attığını öğrenmek istiyorum."

Artık korkak çocuğu oynamaktan vazgeçmem gerektiğinin farkındayım. Sesimi çıkarmamın zamanı geldi.

"Hey, dur bakalım!" diye bağırıyorum ve bu arada sesime, aslında olmayan bir sertlik katmaya çalışıyorum. Ruprecht bir kez daha başını bana çeviriyor ve elimdeki bıçağı görüyor.

“Komik olma,” diyor.

“Onu rahat bırak lütfen.”

“Seni minik yavşak,” diye tıslıyor ve olduğu yerde kalıyor. Babam, pençelerinden peluş bir oyuncak gibi sarkıyor.

“Lütfen,” diye yineliyorum, “bir kez daha düşün. Ganimeti o almış olamaz. O almış olsa, buraya gelir miydi sanıyorsun?”

Ruprecht’in yüz ifadesi değişmiyor, sanki bir çamaşır sepetiyle konuşuyorum.

“Onun aptal olduğunu mu sanıyorsun?” diye soruyorum. “Günü kurtaracak kadar bile parası yok. Kanser hastası ve ona birlikte yaşadığı kadın bakıyor. Benim harçlıklarımı bile ödeyemiyor,” diye yalan söylüyorum, biraz daha inandırıcı olsun diye.

“Senin kahrolası harçlığından bana ne?” diye soruyor Ruprecht.

“Yani demek istiyorum ki, çantaları o çalmış olamaz. Çantalarda her ne varsa, o çalmış olsaydı, çoktan dağların ötesine geçmiş olurdu. Ve öyle sanıyorum ki, oldukça kıymetli bir şey vardı çantalarda.”

“Doğru sanıyorsun.”

Ruprecht babamın omuzlarını bırakıyor ve kanepenin koluna, baltanın yanına oturuyor. Düşünce mekanizmasını harekete geçirdiğimin farkındayım ve bunu sürdürmek zorundayım.

“Ganimeti moruğun almış olabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

Bu sözcükler benim ağzımdan çıkmış olsaydı, inanılmaz cesurca bir davranış olurdu. Ama bu tür bir teoriyi dillendirmeye ben hayatta cesaret edemezdim. Elimde bıçak olmasına rağmen hem de. Özellikle de Ruprecht'in, Maxe Dede'nin mezarındaki mihrabın önünde nasıl diz çöktüğünü gördükten sonra. Bu noktada babamın kalibresi benimkinden farklı ama.

"Kendine bir kez daha, dürüstçe sor," diyor babam. Sesi öyle zayıf ve öyle usulca konuşuyor ki, onu duyabiliyor olmamız bir mucize. "Bizim moruk, sağlığında kime kazık atmaktan kaçındı ki? Sen hapse giriyorsun, o ise ganimetle dışarıda kalıyor. Amma da safsın Ruprecht."

Saf Ruprecht ayağa kalkıyor. Balkon kapısına gidip dışarı bakıyor. Cam kırıkları ayaklarının altında çatırıyor. Sonunda, vurgusuz bir sesle şöyle diyor: "Yani sen şimdi, bizim moruğun bana madik attığını mı söylüyorsun?"

"Aklıma başka bir şey gelmiyor," diyor babam ve öksürüyor. Yeniden konuşmaya başladığında elleriyle göğsünü ovalıyor.

"Zaten ganimetin nerede olduğunu bana hayatta söylemezdi o. Onun için ben bir hiçtim."

"Yani gerçekten sen almadın mı?"

"Hayır, almadım."

"Moruk mu aldı yani?"

Bunun üzerine babam hiçbir şey söylemiyor, Ruprecht'i bu düşünceyle baş başa bırakıyor. Birbirimize

bakıyoruz ve babam bana göz kırptığında, az kalsın gülecek gibi oluyorum. *Her şey yolunda*, diyor göz kırpması, muzipçe bir ifadeyle. Tüm bu olup bitenlerden sonra muziplik yapıyor. Ve o an babamın, ganimetin nerede olduğunu bildiğine emin oluyorum.

“Hadi, gözümün önünden kaybolun.”

Ruprecht baltayı koltuğun kolundan çekiyor. Yeni uyanmış gibi yüzünü ovuşturuyor. Babam şimdi planının ne olduğunu soruyor.

“Haklısın, Ritchie. Bizim moruk, ganimeti nereye sakladığını senin gibi birine hayatta söylemezdi. Sen onun için bir hiç bile değildin, sen onun için omurgasız bir ödlekten başka bir şey değildin; kızma ama, sana sadece gülerdi o. Artık benimle işin bitti, biraderim, hadi ikile.”

Ruprecht salonda etrafına bakınıyor. Ben iki kardeşin çocukken burada nasıl koşuşturduklarını hayal etmeye çalışıyorum. Bambi’nin beyaz balina Hai’yle suto-pu oynamasını hayal etmek daha kolay olurdu ama.

“Şimdi ganimeti arayacağım,” diye devam ediyor Ruprecht, “ve onu bulacağım; bulmadan pes etmeyeceğim. Gerekirse duvarları indireceğim, tüm evi yerle bir edene dek arayacağım. Ve ganimeti burada bulamazsam, sırada mezar var.”

Susuyoruz. Ona Maxe Dede’nin, ölmeden önce ganimeti, artık her neyse o ganimet, buharlaştırmak için en az bir yıl vakti olduğunu söylemiyoruz.

“Hadi gidelim,” diyor babam bana. Hiçbir şey demeden sustalı bıçağını alıp kapatıyor ve arka cebine sokuyor. Dışarı çıkmadan sırt çantamı alıyorum ve babamın koltuktan kalkmasına yardım ediyorum. Böylece yan yana evden çıkıp, Ruprecht’i yalnız bırakıyoruz. Balkonda derin bir nefes alıyoruz. Yağmur durmuş, havada ıslak toprak kokusu var, meyve ağaçlarının yapraklarından su damlacıkları düşüyor. Hava yeniden aydınlanmış, ama güneş hâlâ bulutların arkasında.

“Tipik Hamburg havası,” diyor babam ve dayanmak için bir elini omuzuma koyuyor. Biz bahçeden böyle çıkarken, içeriden balta sesleri geliyor, sonra bir cam kırılıyor ve bir öfke çılgılığı duyuluyor.

KOMİK

“Şaka gibi,” diyerek selamlıyor bizi Bayan Reigenbach, biz arabadan indikten sonra.

Bayan Reigenbach’ın şakadan ne anladığını bilmiyorum. Sırtım ve sol yanağım yanıyor. Babam ayakta zor duruyor, özellikle suratı şişmiş durumda, dudağı patlamış, iki gözü de morarmış.

“Onun fikriydi,” diyorum ve Bayan Reigenbach’ın yanından geçerek villaya giriyorum. İkisinin konuşmalarını dinlemek istemiyorum. Tek arzum bir masaya oturup başımı kollarıma yaslamak. Sırtıma biraz nefes aldirmek.

Mutfak yemek kokuyor. Kapağı kapalı iki tencere ocağa konmuş ve bir kâse de soyulmamış patates bir kenarda haşlanıyor. Yemek masasına oturuyorum. Aralık kalmış bir pencereden, Bayan Reigenbach’ın kızgın sesi

geliyor. Babamınsa gıkı çıkmıyor. Tekrar ayağa kalkıyor ve pencereyi kapıyorum. Böylesi daha iyi. Başımı kollarımın üzerine koyuyorum, gözlerimi yine kapıyor ve öylece duruyorum. Üzerime sağlıklı bir gevşeme çöküyor. Günün gözlerimin önünde nasıl çözüldüğünü, önceki iki günün nasıl hiçliğe karıştığını, uçan bir balon gibi yükselip, beni rahat bıraktığını hissediyorum.

Uyandığımda, karınüstü yatıyorum; bir kolum solda, diğer kolum da sağda, yastıklara sarılmış durumda. Bedenim kocaman bir mor leke sanki; balkon camından uçtuktan sonra konduğum yeri, ayak parmaklarımın ucunda bile hissediyorum. Doğruluyorum ama sırtım isyan ediyor ve yeniden olduğum yere yığılıp, gücümü toplamaya çalışıyorum. Bedenimin üst tarafı çıplak, yatağın yanındaki bir iskemlenin üstünde şortumla çoraplarım duruyor. Kot pantolonum ve spor ayakkabılarımsa iskemlenin altında. Üzerinde kan lekeleri olan tişörtüm ortadan kaybolmuş.

Birkaç dakika sonra, ellerimin üzerinde yavaşça kalkıyor ve yatakta dört ayak üzerinde duruyorum. Bir gece lambası yanıyor. Pencere açık, dışarısı karanlık. Yataktan kalkıp, başımı pencereden dışarı çıkarıyorum. Serin gece havasını derin derin soluyorum ve yağmuru kokluyorum. Yerleri, ağır ağır yükselen, yoğun bir sis tabakası kaplamış. O sırada bir tavşan sıçrayarak gelip, çimlerin ortasına oturuyor. Ben kıpırdamıyorum, tavşan hareketsiz, sadece bedeni belli belirsiz yukarı aşağı oy-

nuyor. Az sonra sis tavşanı yutuyor; öyle ki, bir noktada onun hayal ürünü olup olmadığından emin olamıyorum –çimlerin üzerinde duran ve nefes alan bir taş da olabilir pekâlâ.

Zemin kattan gelen bir telefon zili sesi, beni düşüncelerimden kopartıyor. Alt kattaki odadan bir ışık huzmesi bahçeye süzülüyor ve kısa bir süre sonra da çimlerin üzerinde bir gölge hareket etmeye başlıyor. Tavşan iki sıçrayışla karanlıkta kayboluyor ve arkasında yavaş yavaş dönen bir sis girdabı bırakıyor.

Ben sisin durulmasını bekliyorum, sonra da tavşanın geri dönmesini. Işık sönüyor, tavşan gittiği yerde kalıyor. Dudaklarım, daha ben hangi şarkıyı söylediğimi fark etmeden kıpırdamaya başlıyor... Bono nasıl da tam üstüne basmış... *but I still haven't found what I'm looking for.**

Yemekte baş başayız. Masada üç mum yanıyor ve yandaki odada bir piyano konçertosu çalıyor. Kendimi elli yaşında gibi hissediyorum. Dik ve düzgün bir şekilde oturmamak için kendimi zor tutuyorum. Tüm bunlar bana çok resmi geliyor; tıpkı Noel'de dini bütün bir havaya bürünmek ya da yılbaşında çok neşeli görünmeye çalışmak gibi. Bir anlamı yok bence.

Gümüş halkalar takılmış keten peçeteler, şarap, su bardakları ve yassı bir vazoda sapları kesilmiş üç gül goncası.

* ... ama, ben hâlâ aradığımı bulmuş değilim. (ç.n.)

Bayan Reigenbach karşıma oturuyor, üzerinde tam da dışarıdaki gece gibi bir elbise var: Kadifemsi, mavi, dingin. Fırtına geçti artık.

“Kendini kötü hissetmiyorsun ya?” diye soruyor Bayan Reigenbach.

Kötü yanlış bir kelime. Hem atmosfer beni huzursuz ediyor, hem de bana çekici görünmek için büyük çaba sarf etmiş bir kadının karşısında, üstüm çıplak oturuyorum. Bayan Reigenbach sırtımdaki kesikleri temizledi ve pansuman yaptı, ayrıca yaralarımı en az bir saat açık bırakıp, kurumalarını beklemem konusunda da ısrar etti.

“Kaşınıyorlar,” diye yalan söylüyorum ve sanki sırtımda bir karınca ordusu dolaşıyormuş gibi yüzümü bu ruşturuyorum.

“Bu iyiye işaret,” diye teselli ediyor beni.

Yemeğe zeytin, koyun peyniri ve pideden ibaret bir antreyle başladık. Bayan Reigenbach ilk tabakları topladı ve masaya bir sebze çorbası getirdi.

“İlaçlarını almaya başladı yeniden,” diyor bana ve tabağıma çorba koyuyor. “Ve bana kemoterapiye başlama sözü de verdi. Bilmek istersin diye düşündüm.”

Yeniden masaya oturuyor ve bana umutla bakıyor. İçimdeki bir şey, sevincimi ona göstermeme engel oluyor. Beni engelleyen şey, muhtemelen, babamı bu noktaya getirenin ben değil de, o olması nedeniyle yaralanan gururum.

“Teşekkürler,” diyorum, çorbayı kastederek.

Sessizce yiyoruz. Babam üst katta yatmış uyuyor. Ben biraz gevşemeye çalışıyorum. Yarın sabah gidiyoruz. Artık bir oyun olmayacak, bahane olmayacak, biliyorum. Bayan Reigenbach o işin çaresine baktı. Ona, babamın hastaneye yatacağından nasıl bu kadar emin olduğunu sorduğumda, şu yanıtı verdi: “Ona bir seçenek sundum. Ona, inadı ile benim aramda bir tercih yapması gerektiğini söyledim.”

Başımı sallıyorum, hiç de aptalca gelmiyor bana; bu benim de aklıma gelmiş olsaydı keşke. Ama ne yazık ki, söz konusu kişi ben olduğumda, babamın yanıtı farklı olurdu. Ne de olsa, ben sadece onun oğluyum. Bayan Reigenbach ansızın sesinin sertlik ayarını artırıyor, nenden olduğunu anlamıyorum.

“Yalnız kalmaktan ben de hoşlanmıyorum, Lukas. Ve babanla çok uzun yıllar geçirdik. İnsan alışıyor, insan eşinin yakınlığının kıymetini bilmeyi öğreniyor. Elbette başka birine de alışabilirdim ve belki babanla geçinmeye çalışmaktan daha kolay bile olurdu öylesi. Ama...” Ve bu noktada gülümsüyor. “... düşünüyorum da, ona, ona inanmayı borçluyum. Artık kimse inanmıyor ona. Dışarıdan bakınca aldırılmazmış gibi durur, ama öyle değil işte, aldırıyor aslında.”

Sanki anlarmış gibi başımı sallıyorum. Babamın neye aldırıp neye aldırmadığını düşünmeyi çoktan bırakmış durumdayım. Adamın gözü kendisinden başka bir şey görmüyor, kendi kendine aldırısın işte!

“Ondan umudunu kesme,” diyor Bayan Reigenbach durup dururken ve sesindeki sertlik artık tamamen kayboluyor. Onun duyguları da karışık. Bu kadar dram midemi bulandırıyor; kafamı sallıyor ve, “Mesele bu değil,” diyorum, meselenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama.

Tabii, “Mesele ne peki?” diye sormakta gecikmiyor Bayan Reigenbach.

“Mesele,” diyorum ve tabağımdaki çorbaya bakıyorum, “mesele, *bana* inanmayı o bana borçlu. Kimsenin bunu düşündüğü yok. Ve onun yapmadığı tam da bu. Onun için ben... herhangi biri gibiyim. Ve tamam, yani demek istiyorum ki, bunu yapmak zorunda da değil, bana inanmak zorunda değil yani... çünkü birbirimizi tanımıyoruz, çünkü...”

“Seni anlıyorum,” diyor Bayan Reigenbach.

Ona bakıyorum, öfkeliyim –ona öfkeliyim, babama öfkeliyim, saçma salak konuşmama rağmen beni anladığını söyleyen tüm salaklara öfkeliyim.

“*Tam* olarak ne anladığınızı sorabilir miyim?” diyorum ve yine gözlerimin dolduğunu hissediyorum; yılın sulugözü işte.

“Hiçbir zaman çok yakın olmadığınızı, yakınlaşmak için bir fırsat bulamadığınızı anlıyorum. Bir baba ve oğul nasıl yakın olabilirse, öyle yakın olamadığınızı yani.”

Siktir, duymak istemediğim şey tam da buydu.

“Doğru mu?” diye soruyor.

“Doğru,” diyorum, “ama...”

“Ama?”

“... bu yine de beni sevmemesi için yeterli bir sebep değil,” diyorum ve sorunumun ne olduğunu bulduğum için rahatlıyorum. Beni sevmiyor. İşte o kadar.

Bunu idrak etmiş olmama rağmen ağlamıyorum, aksine serinkanlılığımı koruyor ve kaşığımı çorbaya daldırıp ağzıma sokuyorum, ağzımı yakıyorum, ama gözümü bile kırpırmıyorum.

Bayan Reigenbach tatlıyı dolaptan çıkarırken, ben bir buz küpü yalıyorum. Üst dudağımın içi sıcaktan kabarmış durumda. Dudağımı içeri çekip buz küpünü dilimle bastırıyorum.

“İyi misin?”

Komik görünüyor olmalıyım. Babasını çözemeyen, onun tarafından Hamburg’a sürüklenen, orada bir üvey kardeşi olduğunu öğrenen, bir cama fırlatılan, babasının abisini bıçakla tehdit eden ve hepsinin üzerine, bir de kuzenine âşık olan komik oğul.

“İyiyim,” diyorum ve buz küpünü dişlerimin arasına alıp, ısırıyorum.

Bayan Reigenbach puding kâsesini ve meyveleri önüme koyup, saate bakıyor.

“Birkaç telefon etmem gerek. Bir arkadaşşıma baban için en uygun hastanenin hangisi olduğunu soracağım. Kemoterapiyi Hamburg’da almasını istiyorum, böylece ona daha yakın olabilirim.”

Sanki benim onayımı almak istermiş gibi bir hali

var. Ben de, hayatını kolaylaştırmak için başımla onaylıyorum.

“Sen tatlını ye,” diye devam ediyor Bayan Reigenbach, “İşin bittikten sonra bulaşıkları makineye koy, yeter.”

“Üstüme uygun bir şey...”

Ona çıplak göğsümü gösteriyorum.

“Elbette,” diyor, “Neil’in dolabından bir tişört al. Ben içeri girmeye cesaret edemiyorum. En son içeri girdiğimde az kalsın bir fareye basıyordum. Neil’e bakarsan evcilmiş, ama sen bir de bunu kırk yaşının üzerindeki bir anneye anlat bakalım.”

Pırl pırl bir kakhaha atıyor, ben de hafifçe gülümşüyorum. Keşke ben de onunla birlikte gülebilsedim. Tanrım, ona iyi davranmak neden bu kadar zor geliyor bana?

“Yemek için teşekkürler,” diyorum.

“Bir şey değil.”

Elini yanağıma koyuyor.

“Sonra görüşürüz.”

O gittikten sonra, bir müddet daha elini suratımda hissetmeye devam ediyorum ve son birkaç günde olan hiçbir şeyi anneme anlatmamaya karar veriyorum. İşte, sağduyu diye buna denir.

Neil’in dışarıda olduğunu bilmeme rağmen kapıyı çalıyorum. Annesi onu sabahın ilk ışıklarından önce beklediğini söylemişti bana.

“Merhaba!” diyorum ve kafamı odaya sokuyorum. Oda tütsü kokuyor; karanlık, insanın elini değebileceği kadar koyu, yerler fare kaynaklı olsa bile fark etmem mümkün değil.

Ellerimle duvarı yoklayarak elektrik düğmesini arıyorum ve yan yana  düğme buluyorum. Ortadakini deniyorum ve oda koyu mavi bir ışıkla aydınlanıyor. Soldaki düğmeye basınca, bitkileri aydınlatan bir sürü lamba aynı anda yanıyor ve sağdaki düğme de tavandaki pervaneyi yavaş yavaş harekete geçiriyor. Bileşim hayranlık verici. Kendimi denizin altındaki bir odaya girmiş gibi hissediyorum. Bitkiler tavandaki pervane nedeniyle, sanki bir akıntıya tutulmuş gibi yavaş yavaş salınıyorlar. Bir de dal gibi incecik bir Jacques Cousteau, paletleri ve deniz gözlükleriyle yanımdan yüzerek geçse, atmosfer tam olacak.

Aklıma, sualtındaki bir dünyada yzdeğm rüyam geliyor. Neil de bu odada aynı şekilde hissediyor olsa gerek.

Mavi ışığı ve pervaneyi kapayıp etrafıma bakıyorum. Her şey yerlerde duruyor –müzik seti, CD’ler, kitaplar, yarım kalmış bir tavla oyunu, sağa sola saçılmış giysiler, dolu bir küllük, iki meyve suyu kutusu ve bir bardak. Sadece bir elektro bas gitar bir köşede dik duruyor ve sapına siyah ipekten bir bez sarılmış. İşkemle yok, masa yok, büyük bir nargilenin çevresi örtüler ve yastıklarla sarmalanmış.

Pencerenin yanındaki duvar fotoğraflarla kaplı. B-

yük kısmı sararmış ve siyah beyaz, birçoğu da yeni ve alttaki eski fotoğrafların üzerine yapıştırılmış. Babamı veya Bayan Reigenbach'ı bulmaya çalışıyorum, ama ikisi de yok. Bir sürü kız, konserlerde çekilmiş fotoğraflar; salak salak suratlar yapan, dillerini çıkarmış, ortaparmaklarını kaldırmış oğlanlar.

Tütsülerle oldukça uyumlu yeni bir kokuyu ancak fark ediyorum. Bitkilere bakıyorum. Palmiye benzenen toz tutucularla kauçuk bitkilerinin arasında marihuana çalılıkları var. Bir yaprağı başparmağımla işaretparmağım arasında sıvazlıyorum ve kokluyorum. Baharatlı, acı bir kokusu var.

Üvey kardeşim.

Üç yüz altmış derece dönüyorum ve kendime, Neil'in giysilerinin nerede olduğunu soruyorum. Bayan Reigenbach dolabından bir tişört almamı söylemişti. Peki, dolabı nerede? Ranzanın altındaki boşluğu örten perdeyi bir kenara çekiyorum. Keskin bir kimyasal kokusu burnumun direğini kırıyor. Neil buraya bir karanlık oda kurmuş. Dört plastik leğen, kurumaları için bir ipe asılmış fotoğraflar ve dev bir mikroskoba benzeyen bir alet. Perdeyi hemen kapıyorum.

Ee, şimdi ne olacak?

Dolabı holde aramaya karar veriyorum ve tam çıkmak üzereyken, karşı duvardaki bir çatlak dikkatimi çekiyor. Duvara parmaklarımla tıklıyorum, arkası boş gibi yankılanıyor. Elimle bastırınca bir tıkırtı duyuluyor ve bir kapı dışarı doğru aralanıyor; tutarak açabilirim artık.

Dolap geniş ve lavanta kokuyor. Ortasında üst üste dizilmiş raflar var; sağında ve solundaysa ceketler, pantolar asılı. En alt katta çoraplar var; onların üstündeki raflarda da şortlar ve tişörtler, kot ve kumaş pantolonlar, kazaklar ve gömlekler. En üst bölüm giysiler için ayrılmamış sanki. Biraz daha yakından bakmak için parmaklarımın ucuna kalkıyorum. Birkaç porno dergi filan bulmayı umuyorum, ama düş kırıklığına uğruyorum. Çünkü iki evrak çantasının masum, metal saplarıyla yüz yüze geliyorum.

KÜÇÜK ADAM

“Şşt.”

“Ama...”

“Bizim moruk bizi duyarsa beni öldürür.”

Bir kıkırdama, kapının açılması, usul adımlar.

“Burada bekle.”

Bir hışırtı, yırtılmayı andıran bir ses, birkaç saniye yanıp hemen sönen bir alev, bir küfür, nihayet ikinci bir kibritin yanması ve nihayet Neil’in suratını açık ve net görebiliyorum.

“Moruk!”

“Özür dilerim,” diyorum.

“Of be oğlum, az kalsın yüreğime iniyordu,” diyor Neil ve kibriti söndürüyor.

“Neil?! Bu da kim?”

“Kardeşim.”

“Senin bir kardeşin mi var?”

“Üvey kardeşim.”

“Nasıl üvey?”

Neil üçüncü kibriti bir meşale gibi başının üzerinde tutuyor. Odayı geçip, bir şarap şişesine sokulmuş mumu yakıyor. Yanındaki kızın saçları kısa ve sarı, kaşında da bir halka var. Saçlarını kelebek şeklinde bir tokayla ortada tutturmuş.

“Merhaba,” diyor kız.

“Merhaba,” diyorum.

“Ben Nelli.”

“Lukas.”

“İçeri gel,” diyor Neil ve ranzasından ikinci bir mum alıyor.

Neil ve Nelli, diye düşünüyorum.

Nelli karşıma oturuyor ve esniyor. Bugün öğleden sonra gördüğüm kızla arasında bir benzerlik bulmaya çalışıyorum. Hiç uğraşmayayım en iyisi, yok çünkü.

“Ne zamandır bekliyorsun?”

Neil mumu aramıza, yere koyuyor. Nelli ceplerinde bir şeyler aranıyor.

“Çok olmadı,” diyorum.

“Berlin’e gittin sanıyordum.”

Nelli tütün ve kâğıt çıkarıp, içini çekerek duvara yaslanıyor. Neil kızın arkasına bir yastık sokuyor, bunun karşılığında Nelli de dilini Neil’in ağzına sokuyor ve yan gözlerle bana bakıyor. Ben gülümseyerek ona dişlerimi gösteriyorum. Onlar birbirlerinden ayrılıyorlar ve

ben de anlatmaya başlıyorum. Neil'e sansürsüz, uzun versiyonu veriyorum. Saşıyor, gülüyor, olup biteni anlamıyor.

"Peki ya çantalar, orada değil miymiş?" diye soruyor.

"Orada değilmiş," diyorum.

"Gitmişler mi?"

"Yok olmuşlar."

"Vay be."

"Evet, vay be."

Nelli ona sarma sigarayı uzatıyor, o da derin bir nefes çekip bana uzatıyor.

"Şık tişört," diyor Neil ve dumanı üflüyor.

Başım la onaylıyorum ve Neil sigarayı Nelli'ye uzatıyor. Neil'i sabırla izliyorum –ve nihayet fark ediyor. Gözleri büyüyor, tişörtü tanıdı. Sörf tahtasında duran bir Bart Simpson. Bu tişörtten muhtemelen binlerce vardır, ama Reigenbach Villası'nda aynı tişörte sahip iki oğlanın bulunması ihtimali çok düşük.

"Sırtım," diyorum sanki bu her şeyi yeterince açıklıyormuş gibi. "Annen, senden bir tişört alabileceğimi söyledi."

Çenemle gizli elbise dolabını gösteriyorum, Neil başını çeviriyor, Nelli öksürüyor ve içecek bir şey olup olmadığını soruyor.

Neil, Nelli'ye cevap vermeden, "Sırtın biraz daha iyi mi şimdi?" diye soruyor. İkimiz de farklı bir frekansa geçmiş durumdayız ve artık gizli bir dil konuşuyoruz.

Bir şey diyoruz ama başka bir şey kastediyoruz. Onun, “Sırtın biraz daha iyi mi?” diye sorması, “Evrak çantalarını buldun mu?” anlamına geliyor.

“Biraz daha iyiyim. Annen bana çok iyi baktı.”

Evet, buldum.

“Belki de doktora gitsen daha iyi olurdu.”

Ee, şimdi ne olacak?

“Annen iyi baktı bana.”

Sen söyle.

“Susadım ben,” diye sözümüzü kesiyor Nelli.

“Ne istersin?” diye soruyor Neil ve bana babamı çağırtıran bir ifadeyle kıza gülümsüyor. Tam bir Desperado. Cüretkâr ve her daim kadınları etkilemek istiyor. Bahse girerim Neil güldüğünde, dudakları aşağı doğru kıvrılıyordur.

“Şarap nasıl olur?” diye soruyor Nelli ve umutla başını sallıyor.

“Şarap harika bir fikir.”

Neil bana bakıyor.

“Sen bizim şarap mahzenimizi gördün mü?”

Konuşalım.

“Sizin şarap mahzeniniz de mi var? Vay be.”

Tamam.

Bizimle gelmek Nelli’nin aklının ucundan bile geçmiyor. Neil ona bir Dakota Suite CD’si koyuyor, nargileye kendi yetiştirdiği otlardan tıktırıyor ve veda etmek için bir dakika kadar dilini Nelli’nin ağzının etrafında gezdiri-

yor, sonra da beni çekerek odadan çıkarıyor.

“Seraya,” diyor ve önüme düşüyor.

Sera, villanın dışında, arazinin arka tarafında uzanan, üstü kapalı bir müstemilat. Oradan çakıl taşı döşeli iki yol uzanıyor. Biri, düz bir çizgi halinde, bir grup devasa ağaca gidiyor. Diğeryse, sol kıyısı sazlıklarla çevrili oval bir havuzda son buluyor.

Çimin üzerinde, bir sürü noktada sönmüş meşaleler var. Ayrıca, havuzun kenarında, üzerinde hasır bir sepet olan, taş bir bank da duruyor. Biz yaklaşıırken, bir kurbağa vıraklayıp suya atlıyor.

“Meyve ağaçları mı?” diye soruyorum.

“En soldaki ikisi, elma ve armut. Gel, banka oturalım.”

“Tamam.”

Neil hasır sepeti çime koyuyor ve oturuyor, ben de öne doğru eğilerek oturuyor ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

“Havuz yüz yıldır burada,” diyor Neil ve bir bacağını bankın üzerine çekiyor, “Çocukken havuzun dibinde, başka dünyalara açılan gizli bir kapı olduğunu hayal ederdim.”

“Ee?” diye soruyorum.

“Havuza girmeme izin yoktu. Kesinlikle yasaktı. Kim bilir, belki de kapı hâlâ orada duruyordur.”

Ellerime bakıyor ve soruyorum: “Ne zaman aldın çantaları?”

“Söylesem inanmazsın,” diye yanıt veriyor ve gülüyor.

Sinirleri bozuk.

“Bir dene bakalım.”

“Dört yıl önce.”

Ağzım kuruyor ve şöyle diyorum: “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Şaka yapmıyorum.”

Birbirimize bakıyoruz, sonra havuza bakıyoruz, ardından Neil anlatmaya başlıyor.

Maxe Dede, Neil’e Ruprecht’in hapse neden girdiğini anlatmış. Sebep sadakatmış. Ruprecht sadakatini göstermiş, dolayısıyla ödüllendirilmesi de gerekiyormuş. Bu işler böyle olurmuş. Ama, demiş Maxe Dede, bu ikimizin arasında bir sır olarak kalacak; sadece senin, benim ve Ruprecht’in bildiği bir sır.

Maxe Dede, Ohlsdorf Mezarlığı’na giderken Neil’i de beraberinde götürmüştü. Ona sadece, günün birinde gömüleceği mezarı göstermek istemiyormuş, hayır, asıl mesele başkaymış. Ziyaret, gece vakti gerçekleşmişti. Maxe Dede, Neil’in annesine, Neil’in o gece onlarda kalacağını ve merak etmemesini söylemişti. Biz bir aileyiz, demiş Maxe Dede, bir aile olarak da birbirimize sahip çıkacağız. Bu Neil’in çok hoşuna gitmişti. O sırada on iki yaşındaymış ve bir gece yarısı dedesiyle birlikte Ohlsdorf’taki aile mezarlığına gitmişler. Onları içeri, bir mezarlık bekçisi almış ve karanlıkta, günün birinde Maxe

Dede'nin gömüleceği mezara birlikte yürümüşler. Ailenin diğer üyeleri de o mezarın etrafında gömülüymüş. Yassı taşlar, dik taşlar, basit haçlar varmış. Neil ve Maxe Dede mezarın arkasına dolanmışlar ve Maxe Dede, Neil'in de yardımıyla bir çukur kazmış. Çukura, plastik torbalara koydukları iki evrak çantasını yerleştirmişler. İşi sağlama almak lazım, demiş Maxe Dede ve çantaların yerini kimseye anlatmayacağına dair Neil'e yemin ettirmiş. Neil'in gururu öyle kabarmış ki, az kalsın patlayacakmış. Çok manalı gelmiş bu iş ona ve sözünü tutmuş da. Ama sonra, Maxe Dede aniden ölmüş ve Neil, ben salak mıyım ya, diye düşünmüş. Çantalarda her ne varsa, onu bir anda zengin edebilirmiş, en azından umudu buymuş. Böylece, birkaç gece uykusuz kalmasına neden olan cüretkâr bir kararla, bir gece mezarlığa süzölmüş. Karanlıkta, elinde iki çantayla yürüyen ve on metrede bir onları yere koyup dinlenmek zorunda kalan küçücük bir adammış. Öyle ağırmış çantalar. Ve çantaları her yere koyuşunda, Maxe Dede'nin elinin topraktan çıkıp, ayak bileklerine yapışmasından korkuyormuş. Villaya geri döndüğünde, Neil iki çantayı da dolabının en üst rafına koymuş. Çantalar o günden beri de orada duruyorlarmış.

"Ruprecht bizim moruğu az kalsın öldürecekti," diyorum.

"Bizim moruktan şüphelendiğini bilseydim, çantaları ortaya çıkarırdım, inan bana."

İnanmıyorum, ama yine de başımla onaylıyorum.

“Ee?” diye soruyor.

“Ne, ee?”

“Çantalarda ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

Neil ayağa kalkmış ve ellerini pantolon ceplerine sokmuş. Yumruklarının sıkılı olduğunu görebiliyorum. Hayır, çantalarda ne olduğunu öğrenmek istemiyorum, çünkü içimde öyle bir his var ki, öğrenirsem ben de kapana gireceğim.

“Hiç kimseye söylemedin mi?” diye soruyorum onun yerine.

Neil, ağzını açmadan bir kahkaha atıyor ve sesi homurtu gibi çıkıyor.

“Kime söyleyeceğim ki?” diye soruyor bana. “An-neme mi, yoksa bizim moruğa mı? Söylesem, ganimeti alıp, dağların ardında kaybolurdu bizim moruk.”

Doğru, gözümün önüne getirebiliyorum. *Teşekkürler Neil, çok teşekkürler ve sana iyi günler dilerim.* İki oğ-lun da babaları hakkında aynı olumsuz kanaate sahip olması ne kötü.

“Peki şimdi ne yapacaksın?”

Neil omuzlarını silkiyor ve arkasını dönüyor. Havu-zun kenarına gidip tükürüyor. İkinci bir kurbağa suya atlıyor ve gulp diye bir ses çıkararak havuzda kaybo-luyor. Yıldızlarla pırıl pırıl parlayan gökyüzüne bakı-yorum.

Neil bana yanıt verdiğinde, kendimi topluyorum.

“Asıl soru şu: *Sen* ne yapacaksın?”

Birbirimize bakıyoruz.

“İstersen bölüşebiliriz,” diye devam ediyor Neil.

Birbirimize bakıyoruz.

“Aklını mı kaçırdın sen?” diyorum.

“Hey, çok eğlenirdik ama.”

Gülüyor ve kollarını açıyor.

“Neden olmasın?”

Arkasındaki havuzun yüzeyi dümdüz, dalga yok, suyu kıpırdatan kurbağa da yok.

Neden olmasın?

Bu soruya verecek bir yanıt bulamıyorum ve konuyu değiştiriyorum.

“Bunca yıldır neden bekledin? Yani demek istiyorum ki, ezelden beri ganimet sende, neden...”

“Aslında çok iyi bir planım vardı,” diye sözümü kesiyor Neil ve bir miktar çimi tekmeleyerek yerinden söküyor. “On sekiz yaşına gelene kadar bekleyecektim. Ondan sonra, artık annemle babam isteseler bile bana engel olamazlardı. Özgür olacaktım, anlıyor musun? Ama şimdi...”

Susuyor ve ayaklarının ucundaki sökülmüş çime bakıyor.

“Korktun ve hâlâ da korkuyorsun,” diyorum ama bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

“Korktum mu?”

“Korktun.”

Bir kez daha omuzlarını silkiyor, sonra sökülmüş çim parçasını tekrar yerine bastırıp, neredeyse özür di-

lercesine şöyle diyor: “Aslında sonrasını pek düşünmedim. Bütün mesele bu. Korktuğumu sanmıyorum, korkmak böyle olmaz. Şimdi neredeyse on yedi yaşımdayım, bizim moruk kanser, annem menopozda ve Ruprecht de hapisten çıkıp ganimetinin peşine düştü... Yani demek istiyorum ki, sonrasını düşünmedim işte. Mesela, ya Maxe Dede evrak çantalarını gömerken benim de onunla birlikte olduğumu söylemişse Ruprecht’e? Veya Ruprecht bunu hatırlarsa?”

Neil bana soran gözlerle bakıyor. Ona yanıt vermem de olur, ne olacağını o da çok iyi biliyor. Ayağa kalkıyorum ve geriniyorum.

“Buraya gelir,” diye tamamlıyor sözünü Neil.

“O zaman, o buraya gelmeden, sen ona çantaları ver,” diye bir öneride bulunuyorum.

“Verdiğin akıl için teşekkürler, oğlum, ama o zaman da kendi bileklerimi kesmiş olurum. Sırf onu kandırdım diye bile öldürür beni, bunu anlamıyor musun?”

Başımla onaylıyorum, hakkı var, bundan daha açık olamaz.

“Hayır, unut onu,” diye reddediyor Neil. “En iyisi eşyalarımı toplayıp sıvışmak; evet, yapacağım şey bu.”

“Peki nereye gideceksin?”

“Hollanda nasıl geliyor kulağa?”

“Hollanda iyi geliyor,” diyorum ve bu kez de ben gülüyorum.

“Gülme,” diyor, “gerçekten yapacağım. Ve bence, sen de benimle gelsen iyi edersin.”

Glmem boēazıma takılıyor, çatlak bir sesle soruyorum: “Ne yaparsam iyi ederim?!”

“Dürüst ol, seni evde tutan ne var?”

Şaşırıyorum. Sadece iki defa sohbet ettik; bu kadar kısa bir sürede, kendimi bu kadar ele vermiş olabilir miyim? Evden kaēmak istediēime ilişkin tek bir kelime etmediēime yemin edebilirim.

İnsanlar düşüncelerimi suratımdan okuyabiliyorlar mı yoksa? Ben de o iki anlamlı konuşan tiplerden miyim yoksa?

“Sadece...” diyorum.

“Sadece ne?”

“Evdeki yaşantım... Herhangi bir şeyi dert etmek zorunda deēilim, ben... rahatım yerinde işte, anlıyor musun?”

“Sıkıntıdan lrsn, Lukas, dürüst ol.”

Neil kokuyu aldı, bana o kadar yaklaştı ki, ben de onun elbiselerindeki tütsü kokusunu duyabiliyorum.

“Hiē deēilse bir kez, tamamen dürüst ol,” diye yineyor Neil.

Onu havuza atmak istiyorum, böylece nihayet gizli kapısını bulup, fantezi dünyasında kaybolur. Amma da salak. Böyle şeyler söylemeye nasıl cüret ediyor? Canımın sıkıldıēını nereden biliyor?

“Nerden biliyorsun?”

“Yarın sabah erkenden uyanıp, aynada yüzüne baktıēında,” diye yanıt veriyor bana, “o zaman sen de bileceksin.”

“Yarın sabahın ne özelliği var ki?”

“Yarın sabah erkenden,” diyor ve elini omuzuma koyuyor, “ben artık burada olmayacağım.”

FANTEZİLER

Bu gece gözümde bir saniye bile uyku girmiyor. Uyanı-
ğım; yatakta oturup, pencereden dışarı bakıyorum. Sa-
bahın maviliğini ilk defa görüyorum. İlk defa yaşamımı
değiştirecek bir karar vermem gerekiyor.

Seni de birlikte götürürüm.

Neil'in sesi durmaksızın kafamda çınlıyor ve onu
susturabileceğim bir düğme de yok. Ve orada oturup,
pencereden bakarken fantezi ardına fantezi kuruyorum.

Annem babamdan hiç ayrılmamış, ikisi birlikte Bra-
unschweig'da oturuyorlar ve ikinci bir çocukları olmuş.
Bir kız. Kız kardeşim. Alexa. Babalı günlerimin nasıl geç-
tiğini hayal ediyorum. Okulda kimse babamın ölüp öl-
mediğini, eksikliğini duyup duymadığımı sormuyor.

Çok eğlenirdik.

Bir başka fantezide, üçümüz Berlin'e taşınmışız, çün-

kü babam orada bir işe girmiş. Başka kardeşim yok. Şimdi oturduğumuz evde oturuyoruz, sadece evin arka kısmı bir ofise dönüştürülmüş. Sabahları beni uyandırmaya babam geliyor. Annem geceleri geç saate kadar çalışıyor; sabahlarıysa, sadece bana ve babama ait. O kahve içer, ben de tembelce esnerken, masada oturuyor ve sohbet ediyoruz. Beni dinliyor, benim hakkımdaki her şeyi öğrenmek istiyor. Düşüncelerimi, fikirlerimi, her çılgın kelime oyunumu, her saçmalığı yanıtlıyor.

Bölüşebiliriz.

Son fantazide, ki beni yakalayan da bu fantezi oluyor, Almanya'yı boydan boya geçiyoruz. Direksiyonda bronzlaşmış teniyle Neil oturuyor ve yolda giderken beni deli eden bir müzik dinliyor, ama anlaşılmışız: İki saatte bir, teybe kaset koyma sırası bana geliyor. Sırada Bono var ve tabii çalan da Neil'le benim şarkımız, bizi sürükleyen şarkı:

I want to run

*I want to hide**

Sessizce söylüyorum, gözlerim kapalı.

*I want to tear down these walls
that hold me inside*

*I want to reach out
and touch the flame***

* Kaçmak istiyorum / Saklanmak istiyorum. (ç.n.)

** Beni içeride tutan / bu duvarları yıkmak istiyorum/ Uzanmak ve / aleve dokunmak istiyorum. (ç.n.)

İkimizi yüzlerce kızın kollarında yatarken hayal ediyorum; kendimi uzun saçlar ve favoriler ve kim bilir, çok salakça bir görüntü olmayacaksa, top sakalla hayal ediyorum. Ve arada bir, eski günlerden konuşuyoruz. Anne ve babalarımızdan, okuldan, varoluşun gülünçlüğünden ve tüm bunların hiç değişemeyeceğini düşünmemizden bahsediyoruz. Sabahları uyanıp yola devam ediyor ve akşamları da vardığımız için mutlu bir şekilde, yatağımıza uzanıyoruz.

where the streets have no name
*where the streets have no name**
Bizi ne durdurabilir ki?

Neil'in planının en kötü yanı, doğru olması. Eğlence bizi bekliyor, yeni bir başlangıç önümüzde duruyor ve evet, bizi tutacak hiçbir şey de yok. Biliyorum. Başımın üzerinde, havada bekleyen baltanın başımı yarmayacağını bilmiştim. O zaman bilmiştim, şimdi de biliyorum. İlk kuşlar uyanıyor, gökyüzünün bir yanındaki koyu mavi, biraz daha açık bir ton alıyor. Oda bir kış sabahındaki kadar soğuk. Yataktan kalkıyor ve pence-
renin kenarına gidiyorum. Giyindim, sırt çantam da yanımda, hazır.

Biraz cesaret.

Bir tıkırtı geliyor, az sonra garaj kapısının elektrikli vızıltısı duyuluyor.

* sokakların adının olmadığı o yerde / sokakların adının olmadığı o yerde. (ç.n.)

Garajın girişini görebilmek için camdan sarkıyorum, cadde benim penceremin önünden geçiyor, daha zamanım var.

Zaman.

Sabah serinliği yüzümü ısıtıyor, gözlerimi ovuşturuyorum; sinirden esneyesim geliyor, bastırıyorum.

Sakin ol.

Motor çalışıyor, saniyeleri sayıyorum; yirmi sekizde, Jaguar'ın gölgesi garajın girişine çıkıyor, farlar sönük ve sesleri gayet net duyabiliyorum: Tekerleklerin usulca dönüşünü, arka planda şehrin uyanışını ve kendi nefesimi, kalp atışlarımı açık ve net duyuyorum.

Şimdi.

Jaguar köşeyi dönüyor, onu yandan görebiliyorum. Gölgeler içinde Neil'in gölgesi, bana benzeyen profili. Orada oturan ben de olabilirdim. Ben ve Neil. Biz.

Araba bir an için duruyor.

Ya şimdi ya hiç.

Sürücü penceresi açılıyor, Neil kolunu uzatıp yan aynayı ayarlıyor. Sonra kolu camdan sarkmaya devam ediyor, parmaklarıyla arabanın kırmızı cilasında tempo tutuyor. Uzaktan, zayıfça, Jaguar'ın içinden gelen müziği duyuyorum; sonra araba hareketleniyor ve sabahın içinde kayboluyor.

Uyandığımda yüzüm yastığa gömülü. Nefes alabilmek için elimden destek almam gerekiyor. Rüyam aklımdan uçmaya başlıyor. Hâlâ o rüyayı gördüğümü biliyorum,

ama uyandıktan sonra hatırlayamıyorum. Hâlâ yüzüyor muyum? Dünya hâlâ suyun altında mı? Bilmiyorum. Yataktan kalktıktan sonra banyoya gidiyorum. Ayna bir mıkknatus gibi. Önünde duruyorum. Aynı surat. Aynı yeni kırıışıklıklar. On beş yaşındayım, ee?

Sıkıntıdan ölürsün, demişti Neil.

Başımı sallıyorum. Bu kadar macera bana yeter, daha fazla macera istemiyorum, huzur istiyorum. Evet, canım sıkılıyor, rahatım yerinde ve en önemlisi, ben, ben olmak istiyorum ve bunun için de huzura ihtiyacım var; böyle hissediyorum.

Ne demişti Neil: *“Yarın sabah erkenden uyanıp, aynada yüzüne baktığında, o zaman sen de bileceksin.”*

“Ee?” diye soruyorum.

“Ee?” diye soruyor aynadaki yansımam.

Yanıtı ikimiz de bilmiyoruz.

4

PAZARTESİ

SON

İkinci sırada duruyor ve motoru stop etmiyor. Yüzü tüm yolculuk boyunca örtülüydü, güneş gözlüğünü bir kez bile kaldırmadı. Dinlenme yerinde durup tuvalete gittiğinde bile. Gözlerini kahvaltı sırasında, sadece bir an için gördüm.

Etrafı morarmış ve kıpkırmızı şişmişti. Dolayısıyla, yol boyunca dayanabilmiş olması bir mucize aslında.

“Emin misin?” diye soruyor bana ve apartmana bakıyor.

“Eminim,” diye yanıt veriyorum.

Susarak arabada oturuyoruz; motor çalışıyor ve arabanın üstü açık olduğundan, güneş ensemizde boza pişiriyor. Yol boyunca her şeyi düşünmek için yeterince vaktim oldu. Sonuç, basitçe ifade etmek gerekirse, gayet sıradan. Söyleyecek bir şey yok. Çözülecek bir şey yok.

“Kendin halledebilir misin?” diye soruyor babam.

“Hallederim.”

“İyi.”

Bayan Reigenbach biz yola çıkmadan bana telefon numarasını yazdı. Benim numaramın onda olup olmadığını bilmiyorum. Eğer varsa, en geç, garaja girip de Jaguar’ımın orada olmadığını gördüğünde, yeniden duyarım sesini.

“Peki ya sen?”

Babam güneş gözlüğünü burnunun üstüne kaldırıyor. Sanki Tanrı oradaymış da, bana yanlış cevap verirse onu cezalandırabilirmiş gibi, yan aynaya bir göz atıyor.

“Tıka basa ilaç pompalatacağım kendime,” diye yanıt veriyor bana. “Özel bir odada yatacak ve her gün bir doz radyasyon alacağım. Saçlarım dökülecek, dişlerim sallanmaya başlayacak. Ama tüm bunların karşılığında kendime ait bir televizyonum olacak ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi, kanallar arasında gezinebileceğim. İyi geliyor mu kulağa?”

“Müthiş geliyor,” diyorum. Karnımı ve onu içeriden küçük parçalara ayıran bıçağı hissedebiliyorum.

“Beni düşünme sen,” diyor babam ve iki elini de direksiyona koyuyor.

“Düşünmem,” diye yalan söylüyor ve kapıyı açıyorum. İniyor ve kapıyı ardımdan kapıyorum.

“Görüşürüz,” diyorum.

Birbirimize arabanın üstünden bakıyoruz. Yine ken-

di yansımamı görüyorum; gözlüklerinde, iki minicik Lukas kaygıyla bakıyor.

“Görüşürüz,” diyor babam ve vitesi takıyor.

Bir sonraki köşede son bir kez aynaya bakacağından ve caddenin boş olduğunu görünce, oğlu nihayet gitmesine izin verdi diye rahatlayacağından eminim.

Bir an, serin merdiven boşluğunda duruyor ve tırazanlara yaslanıyorum. Ellerimi sinirli bir şekilde pantolonumun ceplerine sokuyorum ve eski aile fotoğrafının parçalarına rastlıyorum orada. Artık hiç birleştirmek istemediğim bir yapboz o. Sağ elim, yumruğumu sıkıp, içindeki fotoğraf parçalarını buruştururken gayet sakin. Fotoğraf kalıntılarını yere atıyor, sonra başımı ona doğru kaldırıyorum.

An, dakikalara dönüşüyor, yarım saat bile olabilir, bilmiyorum. Yeniden harekete geçtiğimde, önceden bilmediğim bir güç hissediyorum içimde. *Güven mi? Dert etmek mi? Cesaret mi?* Inez kapıyı açar açmaz ona yaklaşacak ve öpeceğim. Uzun uzun peşrev yapmadan, herhangi bir açıklama yapmadan, doğrudan ağzından öpeceğim. Kuzenim ya da değil, yapacağım bunu. Ona, ayaklarını yerden kesecek bir öpücük vereceğim.

Evet.

Çünkü kaybedecek bir şeyim yok.

Evet.

Ha ha ha.

Basamakları saymaya başlıyorum. Inez'in dairesinin kapısına ulaştığımda kaç basamak olduğunu hatırlamıyorum ama. Başım dönüyor ve kendimi aynı anda hem zayıf, hem de güçlü hissediyorum. Bu, babamın beni buraya süreklediği o ilk gün de olabilirdi pekâlâ. Soluğunu koklaması, ağız spreyi, söylediği şeyler, sonra aniden açılan kapı ve kısa saçları, ağzı ve gözleriyle orada duran Inez. Ama bugün, her şey daha farklı. Apartmanın koridorunda babamın ter kokusu yok, koridor sadece kedi sidiği ve kömür kokuyor, başka bir şey kalmamış.

Üç gün önceydi, diye düşünüyor ve zile basıyorum.

Inez kapıyı açtıktan sonra geri dönüş yok. Tıpkı babamın baba evinin önünde durup, içeri girsem mi, girmesem mi diye karar vermeye çalıştığım o an gibi. Ne istediğimi biliyorum. Kuzenimi öpmek ve bu öyküye böylece bir nokta koymak istiyorum. Şu geçtiğimiz birkaç gün, bir sona kavuşmuş olacak böylece. Kendisine daha fazla bir şey eklenemeyecek bir son... Bu an. Neil kırmızı bir Jaguar'la dünyayı fethedecek, babam kanserden ölecek, ben de on altı yaşına basacak ve yaşamaya devam edeceğim. Son. Ayak sesleri duyuyorum, kapı açılıyor, Inez önümde duruyor, gülüyor ve şaşırmış bir sesle, "Lukas!?" diyor.

Ve ben ona doğru bir adım atıyorum ve '

ZORAN DRVENKAR

1967’de Hırvatistan’da doğan Zoran Drvenkar üç yaşında, ailesiyle Berlin’e taşındı. İlk şiirini 13 yaşında yazdı; 20’lerinin başında edebiyat bursu kazandı. Drvenkar, hem çocuklar, hem gençler, hem de yetişkinler için yazıyor; bazı kitapları filme ve tiyatro oyununa uyarlandı. Psikolojik gerilim romanları *Du bist zu Schnell* (Çok Hızlısın, 2003) ve *Sorry – Bir Özür Dileme Projesi* (Sorry, 2010) filme alınıyor. *Aleve Dokunmak* (Touch the Flame, 2003), *Yugoslavian Gigolo* (Yugoslav Jigolo, 2005) ve *Im Regen stehen* (Yağmurda Durmak, 2007) gibi gençlik romanlarının bazılarında Yugoslavya’nın parçalanması, Almanya’da altkültürler ve gençlerin cinsellik ve şiddet yüklü yaşamlarını ele alan Drvenkar’ın, 2002’de yazdığı ve Alman sokak çetelerini anlattığı *Onlardan Biri* (Cengiz & Locke) tiyatro oyununa uyarlandı; 2002 LUCHS 183 Ödülü’nü, Hansjörg Martin Polisiye Kitap Festivali Ödülü’nü ve Hans-im Glück Gençlik Edebiyatı Ödülü’nü aldı. Çocuk kitaplarıyla da çeşitli ödüller alan Drvenkar, 1999’da *Niemand so stark wie wir* (Kimse Bizim Kadar Güçlü Değil) kitabıyla Oldenburg Çocuk Edebiyatı Ödülü’nü, 2002’de *Soğuktan Korkmayan Tek Kuş* (Der einzige Vogel, der die Kälte nicht fürchtet) ile Kuzey Ren-Vestfalya Çocuk Edebiyatı Ödülü’nü aldı. 2005’te, takma ad kullanarak (Victor Caspak & Yves Lanois) yazdığı *Die Kurzhosengang* (Kısa Pantolonlular Çetesi), Avrupa’nın en saygın ödüllerinden sayılan Alman Çocuk Edebiyatı Ödülü’nü kazandı. Berlin’de yaşayan yazarın son romanı *Der letzte Engel* (Son Melek, 2012).

ALEVE DOKUNMAK

Babamın ne düşündüğünü bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Tek bildiğim, kilometreleri tek bir hedefe, birbirimizden ayrılmak hedefine ulaşmak için yutacağımız ve yol boyunca susacağımız. Ben tespihböceği gibi içime kapanmış, walkman'imi dinliyorum; babam da kolunu camdan sarkıtmış, aynalı güneş gözlüklerinin ardından, akmakta olan manzaranın zevkini sürüyor. Mükemmel bir takımız biz.

Babasından uzak büyü müs bir oğul, oğlunu terk etmiş bir baba. Belki de son kez görülecekler. Üstelik, bu ailenin sözü edilmez bir karanlık gecmişi var ki, dalıverdikleri akla zarar kovalamacayı ve havada uçsan yumrukları açıklamaya yetiyor... Alman edebiyatının özgün sesi **Zoran Drvenkar**, yine zamanı aksına yabancılaştırırken soruyor: İki yabancıncının birbirini tanımak için kaç güne, kaç kilometreye ihtiyacı var?

www.on8kitap.com

www.facebook.com/on8kitap

www.twitter.com/on8kitap

8NO

İçindekiler

